

Giới thiệu Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi

Chuyện gì sẽ xảy đến khi đó là một mối tình tay ba. Hai người đàn ông yêu một cô gái, vì cô dùng bao nhiêu cách cũng để cuối cùng có được cô. Truyện Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi của tác giả Hà Tiểu Ngư là một câu chuyện hiện đại sùng, bao nhiêu vòng xoáy rắc rối, éo le được hội tụ trong ba con người An Vi Di, Lãnh Hàn Duật và Lưu Minh.

Ai nha ai nha, hôm nay sao số cô xui xẻo như thế chứ??? Cưng nhiên lại đụng trúng hai cục nợ, lại còn bị đoạt mất nụ hôn đầu??? Không được, không được nha. Oan có đầu, nợ có chủ, thù này cô nhất định phải báo!!!

Nhưng mà, đại ca ác ma xã hội đen này, lại còn vị cảnh sát ca ca. Các người trốn cứ trốn đi, bắt thì cứ bắt đi, tôi đâu có can việc của hai người??? Sao lại cứ nhiên dính chặt lấy tôi không dứt là sao??? Không được! Tránh, mau tránh ra! An Vi Di tôi không muốn rơi vào lưới tình của hai người đâu a

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đụng độ hai vị soái ca

“Vi Di, hát, mau lên hát đi a. Mọi người hát hết rồi, chỉ còn lại mình cô thôi đấy! “

“A làm sao đây? Tôi muốn đi vệ sinh”

Nói rồi, không đợi mọi người kịp phản ứng, An Vi Di đã vội ôm lấy bụng chạy vọt ra ngoài. Hát hò gì chứ? Cô đây không có hứng thú!!! Thay bằng đi hát tại KTV, sao họ lại không mời cô đi ăn a~~~~

Vỗ vỗ nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo, Vi Di tính xoay người bước ra ngoài:

“A... Ừm... Duật... A, anh thật là hư”

Ai da ai da ai da, tiếng gì đây? Vi Di cô có chút tò mò nha. Rón rén bước đến nắp sau bức tường, thò đầu ra ngoài, cô liền thấy một người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía mình, còn có, người phụ nữ yêu kiều ngậm nga. Hóa ra là đang làm tình a~~~~

Nuốt nước bọt cái ực, cô không dám tin nhìn cảnh trước mắt. Dụi dụi mắt, liệu có phải cô đã nhìn lầm rồi không??? Ờn, kia chẳng phải là nữ minh tinh mà cô thần tượng sao? Niềm tin đối với cô gái “thanh thuần, trong sáng” trong cô sụp đổ. Ay ay, thật giả tạo!!! Cô bĩu môi, rồi đi chuyển tầm mắt xuống dưới, liền mờ to hết cỡ :

“A... A... A...”

Gì a gì a? Người đàn ông đó... Người đàn ông đó...

Bị mất lại bị mất lại. Trẻ con như cô đây không được nhìn.

Hành động này của cô làm cho hai người đang động tình kia giật mình. Cưng nhiên là bị phát hiện rồi! Người phụ nữ nhanh chóng mặc lại quần áo, còn người đàn ông kia vẫn phong thái ung dung nhìn vị khách không mời. Chỉ thấy đó là một cô gái nhỏ nhắn khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, đang ra sức lấy tay bịt chặt mắt mình.

Người đàn ông khẽ nhếch môi, tiến đến chỗ An Vi Di. Gỡ bỏ bàn tay trắng nõn nà ra khỏi gương mặt, anh đứng hình. Cô... Phải nói là một kiệt tác xuất chúng, đôi mắt nâu to tròn, chiếc cằm nhỏ thon gọn, bờ môi đỏ tự nhiên hấp dẫn ánh mắt anh.

An Vi Di cũng trở mắt kinh ngạc nhìn anh. Thượng Đế a~~~~, người đàn ông này thật quá mức hoàn mỹ đi, khiến ngay cả cô cũng phải ghen tị mà. Cô thật không cam tâm!!!

“Cút”

Giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, An Vi Di xấu hổ gãi đầu cười cười. Cô cúi đầu, vẽ vòng tròn trên đất, lại bất giác nhìn thấy phần dưới của người nào đó :

“A... A... A...”

Cô ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ bé :

“Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sẽ đi ngay”

Đứng, phải rời khỏi đây, nếu không sẽ bị đau mắt!! Đang tỉnh rời khỏi, lại bất ngờ bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy từ phía sau.

Lãnh Hàn Duật nhìn chăm chăm người vừa mới cùng mình quan hệ thân mật, trong mắt khẽ nổi lên một tia chán ghét :

“Cô. Cút ngay cho tôi”

Nữ mình tinh run sợ ôm đồ bỏ chạy, trong lòng âm thầm mắng An Vi Di. Phải biết rằng, người đàn ông kia chính là cực phẩm, vừa có tiền, vừa có quyền a, đầu dễ gì cô thể lên giường cùng với anh ta. Vậy mà cứ nhiên... Cứ nhiên...

Thấy cô ta đi rồi, Lãnh Hàn Duật lại thích thú nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Bỏ đi vô ngoài băng lãnh, anh đưa tay véo nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh:

“Cô gái, hành động này của em thật đáng yêu nha~~~~”

An Vi Di khẽ xòe bàn tay năm ngón, đưa đôi mắt linh hoạt liếc nhìn Lãnh Hàn Duật. A a~~~~ người đàn ông này thật là cao nha, cô phải ngược nhìn mới có thể thấy a:

“Này”

“Tôi không phải tên này”

Khẽ thở dài, thôi được rồi!

“Chú to lớn, tôi có thể đi được chưa? “

Cái gì? Anh là đang nghe lầm sao? Cô nhóc này gọi anh là chú? Chà nhẽ anh đã già????!!

“Cô bé, nói bậy liền bị trừng phạt! “

Bầu bầu xem thường nhìn Lãnh Hàn Duật. Cô mới không có nói bậy nha. Người đàn ông này có hiểu thế nào là nói bậy không vậy???

“Chú, tôi nói sai gì sao? Tôi không có nói bậy đâu á! “

Dứt lời, môi của An Vi Di liền bị đôi môi nóng bỏng của Lãnh Hàn Duật chiếm lấy. Mắt cô mở lớn...

Ai nha, người đàn ông này thật xấu xa, cứ nhiên dám trắng trợn cướp đi nụ hôn đầu của cô! Thật đáng chết!

Hôn tôi này! Chú dám hôn tôi này!!!

An Vi Di cắn cắn lấy đôi môi của “người chú to lớn “, khuôn mặt tràn đầy vẻ bất mãn cùng chán ghét.

Thù này, cô nhất định phải trả a~~~~

Nhìn biểu cảm phong phú trên mặt cô, Lãnh Hàn Duật buồn cười cong khóe miệng. Gì a gì a? Vẻ mặt này của cô là sao chứ??? Phải biết rằng, được anh hôn môi là niềm vinh dự lớn, anh cũng chưa từng hôn môi ai a. Vậy mà cô lại dám cắn anh? Ha ha coi như là có chút khí phách! Thật xứng đáng làm lão bà của anh.

Ân, quyết định là vậy đi!

“Vi Di, Vi Di... An Vi Di... Cô có trong đó không? Sao đi vệ sinh mà lâu quá vậy? Này, mau trả lời đi chứ, An Vi Di??? “

An Vi Di hai mắt tròn tròn, khẽ nuốt nước bọt cái ực. Phải a, cô quên là mình còn đi cùng đồng nghiệp nha. Làm sao đây? Họ mà thấy cảnh này thì cô chết chắc a~~~~

Đưa tay đẩy người đàn ông đang điên cuồng gặm nhấm môi cô, vậy mà ông chú này còn cố chấp ghì chặt đầu cô lại. Ai ai, phải làm sao đây a????!!

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, An Vi Di tay cũng nắm chặt đến toát mồ hôi. Thôi rồi, lần này thì cô chết chắc!!!

Nắm chặt mắt chờ đợi cái chết huy hoàng, cô bỗng bị đẩy vào trong buồng vệ sinh một cách nhanh chóng. Mà người đàn ông kia, cứ nhiên vẫn còn gặm nhấm môi cô!

Chết tiết! Chết tiết!

Này chú à, làm ơn thả tôi ra, được không? Tôi sắp nghẹt thở rồi. Còn nữa, cái bộ phận bên dưới kia của chú vẫn chưa có che lại, thực sự là nó có thể hù chết người đó. Giết người là phải đền mạng a~~~~

Đợi mọi người rời khỏi, An Vi Di mới dùng hết sức lực đẩy ông chú trước mặt :

“Này chú, thật là đáng chết mà! Tôi không chết ngay vì thiếu oxy thì cũng sẽ là chết vì tức đó! “

Phốt lò đi lời trách móc của cô, Lãnh Hàn Duật chỉ là nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng đã bị anh làm cho sưng tấy, giọng nói khàn khàn mở miệng:

“Cô gái, tên em là Vi Di? An Vi Di??? “

“Vậy thì sao chứ? “

“Tên thật là hay! “

Quả thực, không những tên hay, mà ngay cả người cũng xinh đẹp. Bảo bối, tôi sẽ có được em!

Còn đang nghĩ kế để đưa bà xã đại nhân tương lai về nhà, đầu đón dưới hạ thân làm anh điếng người. Cô... Cô cư nhiên đấy, lại còn đá thật mạnh!

“Bệnh thần kinh! “

An Vi Di xoay người bỏ chạy, để lại đằng sau tiếng kêu la ai oán trời xanh.

Đồ ông chú đáng ghét, đã biết sự lợi hại của tôi chưa???

Khụ khụ, đừng hiểu lầm nha, Ngự là tâm hồn trong sáng lắm ý~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đụng độ hai vị soái ca 2

An Vi Di tức giận dậm chân từng bước trở lại về phòng KTV. Thật không ngờ chỉ vì trốn tránh việc hát hò như một con điên kia mà cô bị cướp mất đi nụ hôn đầu. Chết tiết! Thật chết tiết!

So với việc bị cưỡng hôn, cô thà là đi hát còn hơn !!!

Cô thở dài, đầy mệt mỏi đẩy cửa phòng thì bất ngờ bị một khẩu súng lục dí sát đầu:

“Đứng yên! Không được nhúc nhích! “

Lưu Minh móc trong túi mình lấy ra chiếc bằng công an, nở nụ cười lạnh nhìn cô gái trước mặt. Về ngoài nhìn thanh thuần trong sáng như vậy, hóa ra cũng chỉ là một quân cờ cho tên tội phạm lợi dụng!

Ha ha, cuộc đời này, ngoài tiền ra thì còn có thể có mục đích gì???

An Vi Di sợ điếng người. Cô... Từ khi nào thì dính líu đến cảnh sát đây?

Mà hành động này lọt vào mắt anh mà nói, chính là run sợ khi âm mưu bị anh vạch trần!

“Ha ha, vị cảnh sát ca ca này, có thể bỏ súng xuống rồi thương lượng không? “

Tôi đây không bị tội xử tử hình thì cũng bị khẩu súng trên tay anh làm cho chết khiếp rồi.

“Á”

Người đàn ông nào đó càng giữ chặt khẩu súng dí sát đầu cô, thành công khiến cô sợ hãi la toáng lên.

“Ở đâu? “

“Cái... Cái đó... Cái gì ở đâu? “

Lưu Minh nheo lại trông mắt đầy nguy hiểm:

“Ma túy! “

Vừa rồi, cả căn phòng này anh đã cho người lục soát. Cô ta không để lại chút manh mối nào. Vậy thì chỉ còn có một, là giấu trên người!!!

An Vi Di nuốt nước bọt, một bộ dáng không có tiền đồ mà lấy lòng.

Ai ai, kẹ đi, lo hình tượng mắt còn để làm cái gì? Bảo vệ tính mạng nhỏ bé này mới là quan trọng nhất!

Còn tên điên này, anh dám dí súng vào đầu tôi? Hừ hừ, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn a~~~~:

“Hắc hắc, này vị cảnh sát ca ca, ý chú là tôi lưu trữ ma túy có phải không??? Ai nha, thật sự đây là một hiểu lầm chết người a~,tôi thì khi nào bị dính đến ma túy rồi? Ngay cả ma túy có hình dạng như thế nào, tôi thực sự còn chưa được xem qua! “

“Câm miệng! Xem qua chưa hay rồi,tôi tự có cách xử lí! Nói,rốt cuộc cô giấu nó ở tại nơi nào???”

Người đàn ông nào đó mất hết kiên nhẫn.

“Tên điên nhà chú! Tôi đã nói không biết là không biết! Chú tai bị điếc? Hay bị thiếu năng trí tuệ mà không nghe, không hiểu lời tôi vậy hả? “

Ngay lập tức, An Vi Di khẽ rung mình. Khí lạnh này từ đâu thổi tới a~~~~

Thật là đáng sợ!!!

“Giải cô ta về đồn cho tôi! “

Lưu Minh nói với mấy người đồng nghiệp.

“Chính tôi sẽ trực tiếp “nói chuyện” với cô ta!”

Anh gần từng chữ một.

A a a, thật mãnh liệt! Thật bức người quá đáng! Trong lòng An Vi Di không phục thâm mắng. Chú ta nghĩ mình là ai? Đẹp trai thì có thể bức người sao? Làm cảnh sát mà đi ép thường dân thì hay lắm sao? Vẫn rõ ràng là cô bị oan mà!

“Mười tám đời Tổ tông nhà chú! Tôi nguyên rửa chú vì dám bắt tôi! Nguyên rửa cha mẹ chú vì đã sinh ra chú để chú đến bắt tôi. Tôi nguyên rửa ông bà nội ngoại nhà chú đã sinh ra bố mẹ chú để bố mẹ chú sinh ra chú rồi chú đến bắt tôi, tôi... “

Giọng nói cô ngày càng nhỏ dần khi nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh kia:

“Chết tiệt! Cô còn mở miệng nói thêm câu nữa thì đừng trách khẩu súng đời mới nhất này không có mắt!! “

Lại quay sang nhìn những người đồng nghiệp đang đứng trong phòng xem kịch vui. Con mẹ nó, ai cho phép các người nhìn Lưu Minh tôi chế giễu như vậy???

“Nhìn cái gì? Lập tức áp giải cô ta về đồn ngay cho tôi! Lập tức, lập tức!!!!”

Tại một nơi nằm trong trung tâm thành phố, có hai con người “liếc mắt đưa tình” nhìn sau, xẹt quá lừa điện:

“An Vi Di, nói! Rốt cuộc cô giấu ma túy ở đâu? Nói ra sẽ được khoan hồng”

“Này cảnh sát đại nhân, con mẹ nó chú mắc chứng bệnh hoang tưởng à? Tên chết bầm nhà chú. Lão bà bà đây hiền nên để chú được nước làm tới à? Con mẹ nó đừng nghĩ tôi sợ chú, chú chỉ là cái rắm! “

“Cạch...”

Lưu Minh mất hết kiên nhẫn chĩa thẳng súng vào ngay đầu cô. An Vi Di là cái gì mà dám trêu tức anh? Còn không nghĩ xem mình là ai???

An Vi Di nuốt nước bọt cái ực, hề hề nhìn Lưu Minh:

“Cái đó, vị cảnh sát ca ca này, chúng ta có thể thương lượng! “

“Mau nói! “

Ai nha ai nha, chết tiệt. Bà đây nói thật thì không có tin. Kêu lão bà bà đây giao ra ma túy, ta không có thì sao mà đưa? Đồ không có não!

“Cô đang mắng tôi????!! “

“Đầu... Đầu có”

“Có hay không trên mặt cô viết hết! Không cần chối! “

“A hi hi...”

“Cô có biết nhìn bộ dạng chân chó của cô thế này thực sự rất thốn không? “

“...”

Được rồi, anh hùng không thèm chấp tiểu nhân. Hít một hơi dài. Cô nhìn!

An Vi Di trong lòng hạ quyết tâm. Không cần để ý tới chú ta, sẽ bị si ngốc! Người không vì mình, trời tru đất diệt!

“Đội trưởng! “

Một viên cảnh sát chạy tới, đưa tay chào Luru Minh, thờ hồng hộc:

“Đội trưởng chúng ta bắt nhầm người rồi, đây...” “

“Con mẹ nó, chú là đồ nào tàn! Tôi sẽ kiện chú vì tội phỉ báng! “

Chưa đợi viên cảnh sát nói hết, An Vi Di đã tức giận đập bàn cái rầm. Cô cư nhiên là bị bắt oan!

Viên cảnh sát kia ghé vào tai Luru Minh nói thầm khiến anh rơi vào trầm tư. Đôi con ngươi đen như mực khẽ lướt nhìn qua người ngồi tức giận đằng kia, nhủ thầm. Anh bước lại gần đến chỗ cô, đưa ra một bức ảnh:

“Người này, cô biết không? “

“Con mẹ nó chính là chú ta dám cướp mất nụ hôn đầu của tôi! Tôi sẽ kiện chú và chú ta tội phỉ báng và cưỡng bức”

Chỉ thấy người đàn ông nào đó khẽ cười:

“A, vậy thì xin mời, một người chưa phát triển toàn diện như cô muốn kiện tôi và Lãnh Hàn Duật sao? Lá gan đủ lớn! “

An Vi Di mắt tròn tròn, hung hăng nhếch khóe miệng :

“Có gì mà không dám? Anh nghĩ tôi là ai? Bộ tưởng các người nổi tiếng lắm sao? “

“Cô... Cô không biết chúng tôi là ai sao? “

Đừng nói là trong thành phố, bất kể nơi đâu ai ai mà không biết đến Lãnh Hàn Duật và Luru Minh???

An Di Vi bĩu môi xem thường:

“Các người nghĩ mình là ai mà khiến tôi để ý tới? Không phải chỉ là ý thói hiếp người như dạng đầu đường xó chợ thôi sao? Tôi khinh! “

“Chết tiệt! “

Luru Minh tức giận gầm nhẹ, liền thẳng hướng đôi môi mềm mại mà hôn xuống.

Cô gái này, cư nhiên dám không để ý đến anh! Cái miệng anh đào nhỏ xinh này, vậy mà toàn phát ngôn bừa bãi.

Anh nhất định phải trừng phạt cô!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3: Luru Minh cái gì? Luru mạnh thì có

Nắng sớm..

An Vi Di nằm dài trên bãi cỏ trống, đôi mắt to tròn híp lại ngắm những đám mây lơ lửng trên bầu trời, cái miệng chum chím như con nít, trông rất đáng yêu.

Nằm một lúc, cô đứng dậy phủi bụi, cầm máy ảnh đi dạo lung tung trong sân cỏ. Chụp những cảnh đẹp trong sân, An Vi Di mỉm cười đắc ý:

“A ha ha, hình mình chụp thật là đẹp mà”

Quả không hổ danh là thợ chụp hình.

Thấy cô cười tít mắt, người đàn ông nào đó từ phía xa phải lắc đầu ngán ngẩm.

Lưu Minh từng bước tiến gần về phía An Vi Di, ôm chầm lấy cô từ phía sau:

“Này cô bé, cười cái gì?”

A, An Vi Di giật mình quay phắt lại, nhìn chằm chằm người đàn ông đang thừa cơ ăn đậu hũ của mình, không vui huých vào bụng Lưu Minh:

“A, tên Lưu manh nhà chú! “

Cô lấy tay chỉ thẳng mặt người đàn ông đang nhăn mày đầy bất mãn:

“Lưu manh? “

“Sao? Chú có ý kiến gì? Chú dám cường hôn tôi, tôi chưa có kiện chú thực sự là quá nhân nhượng cho chú rồi! Còn đứng đây nhăn nhó gì chứ? Thật không biết xấu hổ còn đứng đây cản đường tôi! Mau mau cút xa tôi ra”

Lưu Minh ngửa mặt lên trời, đưa lên tay phải vuốt vuốt sống mũi. Cô là con nít, không nên chấp nhặt! Sẽ không đáng mặt đàn ông!

“Này, cô bé, tên tôi là Lưu Minh! “

“Lưu Minh cái gì chứ? Lưu manh thì có! Một ông chú lưu manh đáng ghét lại còn xấu xa!”

Hết lần này đến lần khác đều ăn vụng đậu hũ. Chú không phải tên Lưu Minh gì đó mà chính là Lưu manh! Cả nhà chú đều là lưu manh! Mười tám đời tổ tông nhà chú cũng là lưu manh!

Cô còn chưa nếm trải cảm giác có người yêu như trong truyền thuyết, thế mà cư nhiên đã bị cướp đi hai nụ hôn đầu tiên bởi hai người đàn ông lạ mặt.

Thật là con mẹ nó chết tiệt!

“Này ông chú già, chú con mẹ nó còn chưa chịu buông bàn tay dơ bẩn của mình ra khỏi người tôi??? Cái đồ lợi dụng! “

Cô vừa giãy giụa vừa không quên lấy cái máy ảnh đập thẳng mặt Lưu Minh, để lại một vết đỏ ửng.

Nhất thời nhiệt độ xung quanh giảm xuống. An Vi Di khẽ rùng mình. Nắng chan hòa như vậy, cư nhiên cô vẫn thấy lạnh. Không phải hơi lạnh, mà là càng ngày càng lạnh!

“An Vi Di, coi chừng cái miệng nhỏ này của em. Nếu không muốn tiếp tục bị tôi cường hôn, thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại “

Với lời mời của em, Lưu Minh tôi tuyệt đối sẽ không từ chối!

Phải biết rằng, nụ hôn của anh là rất quý giá. Cho nên, cô phải biết trân trọng chứ! Làm ra vẻ mặt nhăn mày nhó là có ý gì? Đây rõ ràng người bị thiệt là anh, mà người hưởng lợi lại là cô. Vậy cô còn bất mãn cái gì???

An Vi Di nhất thời ngậm miệng, rất biết thời nín bặt!

Hừ, ông chú lưu manh đáng ghét đó nghĩ gì chứ? Cứ làm như quý giá lắm không bằng!

Phi phi phi, tôi khinh!

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến chú phải quỳ lạy tôi!

“Ha ha ha”

An Vi Di buột miệng cười ha hả. Cô vội lấy tay bịt miệng liếc mắt nhìn người đàn ông đầu đầy vạch đen.

“A hi hi, chú, tôi làm gì không phải sao? “

Mới không! Chính chú mới không phải! Tất cả là tại ông bà chú sinh ra bố mẹ chú rồi bố mẹ chú sinh ra chú, cho nên chú mới có cái mặt than ngày hôm nay!

“Hình như tôi là đang bị em khinh thường!!! “

Câu hỏi của anh mang đầy tính khẳng định, đôi mắt nheo lại lộ ra vẻ nguy hiểm. Cô cứ thử nói phải mà xem, tôi sẽ cho cô biết thế nào là lợi hại!

Trong lòng An Vi Di thầm khinh thường. Bối bối, người đàn ông này còn có thể tự đại hơn nữa sao? Tôi khinh! Tôi khinh!

“A hi hi, đương nhiên là không rồi. Nhìn coi, chú đẹp trai, hào hoa, phong độ, men-li lại còn tốt bụng như thế, tôi sao có thể mắng chứ?? “

Trừ phi là có tật giật mình!

Lưu Minh nhìn thẳng vào mặt cô, cố tìm kiếm sự khác thường :

“Có không? “

“Không”

“Có không? “

“Không”

Người đàn ông nào đó mất hết kiên nhẫn:

“Tôi hỏi lại lần nữa, có hay không? “

Lưu Minh gần từng tiếng làm An Vi Di chợt thấy lạnh sống lưng :

“Có... À không! “

Lưu Minh nheo đôi mắt đẹp của mình lại.

Thấy không thấy không? Mới hỏi như vậy mà cô đã buột miệng nói ra. Anh lúc này mới thấy, bản thân mình thật là có uy lực!

“Nói gì? “

“...”

Lưu Minh xoay người cô lại đối diện với mình, giọng nói ngập tràn sự đe dọa :

“Nếu còn không nói, tôi liền cưỡng hôn em! “

Dứt lời liền làm động tác chuẩn bị.

An Vi Di sợ đến nhắm chặt mắt.

“A, khoan! Dừng! Tôi nói, tôi nói”

Chú là tên đại đại đại đại xấu xa!

“Còn chưa nói? “

Người đàn ông nào đó lại gần sát môi cô hơn, anh nhếch miệng, giọng điệu đầy châm chọc:

“Hay là em muốn tôi hôn môi em thật? Hừm? “

“Đồ lưu manh”

Anh tối sầm mặt!

“Cái gì? “

An Vi Di nuốt nuốt ngụm nước bọt, liếc liếc mắt nhìn Lưu Minh :

“Tôi nói, chú là đồ lưu manh! Mười tám đời tổ tông nhà chú đều lưu manh! Muốn hôn môi gì chứ? Em gái chú mới thèm hôn môi!!! “

“Tôi không có em gái! “

“...”

Được rồi! Được rồi! Con mẹ nó thật... Không có thì thôi chứ, rút lại là được!

Như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, Lưu Minh trầm thấp cười:

“Di Di, quân tử là một lời đã nói ra, không thể thu hồi lại! Nếu em vừa giết người rồi nói không cố ý, vậy Pháp luật còn dùng để làm gì? Thế giới sẽ rơi vào hỗn loạn! “

“...”

Chết tiệt! Chết tiệt! Tên của cô, ai cho anh gọi thân mật như vậy?

Hơn nữa... Cô có nói chính mình là một bộ dạng quân tử sao? Không hề nha~~~. Với lại, cô mới không có giết người, anh có cần làm lớn chuyện như vậy không?

Reng..

Điện thoại Lưu Minh chợt đổ chuông. Anh thu hồi lại vẻ mặt:

“Đứng đây đợi tôi”

“A hi hi, được được! “

Tôi mới không có điên mà đợi chú! Tên xấu xa, ngu ngốc!

Cô mà còn đứng đây, đảm bảo sẽ trở thành chính nhân quân tử. Mà cô thì không phải là quân tử nha~~~

Như vậy, chuồn lẹ thôi a~~~

Vót cho Ngr đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4: Bị bắt quả tang 1

Hừ hừ...

An Vi Di vừa đi vừa gặm ổ bánh mì, miệng nhai nhồm nhoàm vì tức giận.

Ai ai nha chắc tại cô không xem giờ hoàng đạo nên ra khỏi nhà không đúng lúc, nên mới phải rước lấy hậu quả chết tiệt này.

Con mẹ nó chứ, cứ nghĩ là liền bực mình. Bình thường cô ăn ở có đức là thế, tại sao Thượng đế lại cứ muốn chinh cô một trận? Phi phi phi, là mấy trận!

Ai, ôi, ai~~~

Sáng ra gặp phải ông chú già Lưu manh kia, sau đó liền đi mua bánh mì. Nhưng là... quên không mang theo tiền - _-, hại cô lục tung khắp người lên mới đủ mua lót dạ. Ôi ôi, ai nha, thật là khốn kiếp!

Ý ý, cái gì kia? Ai kia nha? Còn không phải là ông chú to lớn sao? Ừm ừm, bên cạnh còn là một bà già tầm gần bốn mươi.

A, ôi, a~~~ thì ra là làm trai bao a? Vậy mà làm cô cứ tưởng nhân vật to lớn gì. Bữa nào xem thường, hôm bữa là mình tinh thì thôi đi, đây lại là một bà cô già! Trai bao thì trai bao, trai bao cũng phải có chí khí của trai bao chứ? Ai ai, thật là mất mặt!

Trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, An Vi Di không có tiền đồ mà cười hắc hắc he he. Sẵn có máy ảnh trong tay, tại sao cô lại không vận dụng nó làm điều có ích được chứ?

Chỉnh lại ống kính, cô rón rén đến núp sau một bụi cây, nhìn đến một nam một nữ đang nói chuyện kia. Ai nha, nhìn mặt chú to lớn này lạnh như tiền, đôi mắt sắc bén như dao găm, làm không gian xung quanh trở nên lạnh lẽo.

Nuốt nuốt ngụm nước bọt, ý chí trả thù sục sôi, An Vi Di môi mím chặt, nuốt xuống cái miếng bánh mì rẻ tiền.

“Tách...”

Mà ở bên này, Lãnh Hàn Duật nghe thấy âm thanh của máy ảnh liền nhất thời nở nụ cười lạnh. Ra là có con chuột nhắt bám đuôi?

Thật là nông cạn! Kỹ thuật chụp hình như vậy, sao có thể qua mắt được anh? Đôi mắt sắc bén di động, liếc nhìn hai người đàn em đứng đằng sau. Nhận được ám hiệu, họ liền tránh sang một góc, nhanh chóng túm được An Vi Di, lùi đi xềnh xệch, mặc cô giãy dụa:

“A, thả, mau thả tôi ra, a, ôi”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lãnh Hàn Duật xoay người lại, đôi mắt xẹt qua tia ngạc nhiên rồi nhanh chóng thay bằng vẻ mặt đầy ôn nhu:

“Cô bé, chúng ta lại gặp nhau rồi”

Bé bé cái đầu chú! Chú mới bé, cả nhà chú là bé!!!

“A hi hi, chú to lớn, không ngờ lại được gặp chú ở đây nha”

Nhìn An Vi Di làm bộ mặt chân chó lấy lòng khiến Lãnh Hàn Duật bật cười. Anh khẽ xoa đầu cô, giọng nói đầy cưng chiều:

“Em xem, thấy tôi sao lại vui mừng như vậy? Không lẽ thích tôi rồi sao?”

Thích em gái chú! Ai thèm thích loại trai bao nhà chú chứ? Phi phi, tôi khinh!

Cô lườm một cái thật dài, khịt khịt mũi, không thèm để ý đến anh.

Mà một màn này làm đồng loạt đàn em của Lãnh Hàn Duật đổ một tầng mồ hôi lạnh. Boss thế nhưng lại cười, lại còn dịu dàng sủng nịch! Ôi ôi, ai ai, đây là họ đang nằm mơ giữa ban ngày!!! Không được, phải tỉnh táo, tỉnh táo a~~~~

Còn chưa kịp hồi phục tinh thần, họ lại sốc đợt hai. Boss đại nhân lại tiếp tục cười? Woa, thật là hoa mắt chóng mặt!

“Ai nha, vẻ mặt oán giận đó của em là sao?”

Bộ đáng cún con này, thật là đáng yêu chết mất!

“Này, chú to lớn, ề! ề!”

Chỉ thấy người đàn ông nào đó đầu nổi lên vài vạch đen, giọng nói bất đắc dĩ:

“Tôi tên Lãnh Hàn Duật, không phải “này”, càng không phải “ề”. Hơn nữa, tôi hơn em có ba tuổi thôi, nhóc con”

Tôi cũng chưa có già đến mức khiến em phải gọi là chú.

An Vi Di bĩu bĩu môi nhỏ nhắn, nhăn mày bất mãn. Chú tên Lãnh gì gì đó thì mặc xác chú, liên quan gì đến tôi?

“Chú... À...”

Lời vừa thốt ra, cô bịt chặt cái miệng mình lại. Cái miệng thối, nguoi hại ta a~~~~

“Gọi tên tôi!”

Ngữ khí tràn đầy đe dọa.

“A, cái đó, hắc hắc, cái đó... Tôi không nhớ tên!”

“...”

Cô gãi gãi đầu, le lưỡi lên nhìn trộm người đàn ông nào đó, mặt đen như mặt than.

Ai ôi ai, cũng không thể trách cô nha, là do cô không thèm bận tâm đến trai bao đáng ghét thôi!!!

“Lãnh. Hàn. Duật”

Anh gần từng chữ. Đùa sao? Cô thế nhưng không biết tên anh? Ai nha, ngay lúc này đây anh bỗng cảm thấy mình thật thất bại.

“Ai nha, Lãnh tiên sinh...”

“Gọi tôi là Duật”

Ngữ khí đủ lớn. Mấy đàn em của anh trở mắt ngạc nhiên, run rẩy đứng không vững. Lão đại của bọn họ, từ khi nào lại cho người ta cái quyền gọi thẳng tên mình?

An Vi Di nuốt một ngụm khí, cười a hi hi lấy lòng, trong lòng lại tức giận đến nghiêng lợi. Duật, Duật cái em gái!

“Duật... Tôi có thể đi được chưa? Tôi còn đang rất bận”

Tức thời liền làm bộ mặt sốt sắng. Ai nha, cô thật sự có khiếu làm diễn viên mà!

“Trước hết, đưa máy ảnh của em đây”

Lãnh Hàn Duật vươn tay ra chờ đợi, An Vi Di lại ôm chặt cái máy ảnh không buông. Mẹ kiếp! Cô cũng không có bị điên. Khẽ nguyên rủa trong lòng, giương ra đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh:

“Không được a~~~~ nó là bảo bối của tôi nha”

Lãnh Hàn Duật mắt kiên nhẫn gắt lầy. Bảo bối? Hừ hừ, anh cho phép sao? Cô chỉ có thể coi anh là bảo bối! Chỉ riêng mình anh!

Tùy tiện coi vài bức ảnh, anh tối mắt. Cô chụp mấy thứ vớ vẩn này làm gì?

“Em chụp mấy bức ảnh này làm gì?”

“Đương nhiên tôi sẽ không nói cho anh biết là tôi chụp xong rồi sẽ đăng tải tên trai bao như anh lên mạng đâu”

Nhất thời lơ lờ, vội vàng bịt chặt miệng, ánh mắt vô tội nhìn đến đáng yêu. Người đàn ông nào đó mặt nổi đầy vạch đen:

“Trai bao?”

Hừ, vẻ ngoài khôi ngô anh tuần như vậy, không là trai bao thì còn có thể là gì? Chẹp chẹp, thật là đáng tiếc a~~~~

An Vi Di liếc mắt nhìn bà cô bên cạnh Lãnh Hàn Duật, ý chỉ rất rõ ràng.

Đàn em của Lãnh Hàn Duật một trận run run, phần vì nín cười, phần thì sợ hãi. Có nghĩa khí!

“A, An Vi Di tiểu thư, em nói tôi là trai bao? Vậy tôi có vinh dự phục vụ em cả đời không?”

An Vi Di bị một trận đỏ mặt, da đầu tê dại. Hừ, thật không biết xấu hổ!!!

“Con mẹ nó, chú cầm miệng cho tôi! Giữa ban ngày mặt mà ngang tàn như vậy, thật con mẹ nó khốn kiếp, um...um...”

Lãnh Hàn Duật trong con ngươi nồng đậm ý cười nhìn đôi mắt mở lớn không thể tin của bà xã tương lai. Ừm ờ, anh nhận định cô là bà xã, vậy chính là bà xã đi. Ừ, không tệ!

Người đàn ông nào đó vô liêm sỉ, liền đưa máy ảnh chụp lại cảnh hai người hôn môi rất nồng thắm.

Đợi sau khi An Vi Di không còn sức lực, chân mềm nhũn dựa vào vòm ngực vững chắc, Lãnh Hàn Duật mới lưu luyến buông môi cô ra. Đưa máy ảnh cho đàn em, anh khẽ cười, gật gật đầu:

“Ừ, rất tốt! Ảnh không tệ! Mang đi làm một bức thật lớn treo trong đại sảnh Lãnh gia”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Bị bắt quả tang 2

An Vi Di tròn trĩnh mắt, cô từng đột từng đột hồ hấp khó khăn. Ai nha, cô là đang bị cưỡng hôn một cách trắng trợn nha! Tên xấu xa đó còn dám chụp ảnh cảnh hai người hôn môi.

Ôi ôi, thật là con mẹ nó chết tiệt!

Cô khóc không ra nước mắt, đưa tay ra cố gạt lại chiếc máy ảnh. Mà khổ nỗi... Ở đây ai cũng là cao to, không mét chín thì cũng là mét tám, mét tám năm. Còn cô thì...

Cúi xuống nhìn lại bản thân, mét sáu sáu, thật là tự ti a.

Lãnh Hàn Duật giơ cao tay, điều hiển nhiên là An Vi Di không thể nào mà với tới.

Bất ngờ, cả thân hình nhỏ bé đứng không vững nên té ngã, đành với lấy cọng cỏ cứu mạng là anh mà ôm chặt. Cô thà mất hình tượng, nhưng tuyệt đối không thể cứ vậy mà về với đất mẹ thân yêu được. Đã chết, vậy thì phải có người chết chung nha~~~

Lãnh Hàn Duật ôm được vòng eo mảnh khảnh của cô kéo lại, nở một nụ cười trêu chọc :

“Cô bé, mới như vậy đã nhìn không được liền muốn tôi rồi sao??? “

An Vi Di trong lòng âm thầm phì cười. Phi phi phi, chú không thấy mình nói lời như vậy thực sự là rất tởm sao? Tôi mà thèm chú á? Làm ơn đi, có cho tôi cả núi vàng hay núi bạc, tôi cũng không thèm!

“A hi hi”

Cô cười, một bộ dạng chân chó lấy lòng chủ, đưa đôi mắt long lanh lên nhìn anh:

“Chú... À không, Duật, trả lại mấy ảnh cho tôi đi, được không? “

Lãnh Hàn Duật khẽ cúi đầu, chống lại ánh mắt đáng yêu của cô, mỉm cười:

“A, được! “

An Vi Di đôi mắt rực sáng, còn chưa có kịp mở miệng thì...

“Tôi sẽ trả lại cho em khi nào in xong ảnh”

“...”

Con mẹ nó! Chết tiệt! Chết tiệt!

Tôi nguyên rửa mười tám đời Tổ tông nhà chú!!!

Ai ai ai, số cô thật là xui xẻo mà!

“A hi hi, Duật, trả mấy lại cho tôi có được không? Nhà tôi rất nghèo a, mấy ảnh là đồ quý giá nhất của tôi rồi á! “

Lãnh Hàn Duật mỉm cười môi mỏng. Gia thế của cô, anh đều đã điều tra qua. Thực sự, cuộc sống của cô rất cô độc. Mẹ cô cha mẹ từ nhỏ, bị người đời khinh bỉ, phải sống với dì, bị hành hạ một cách cay nghiệt.

Những việc mà cô đã phải chịu đựng, anh nhất quyết sẽ không bỏ qua! Anh sẽ khiến họ quỳ lạy trước mặt cô rồi nói xin lỗi!

“Vậy... Chi bằng em về ở với tôi đi”

Mọi người xung quanh tròn trĩnh mắt không thể tin. Đây... Đây có phải là boss của họ không vậy? Từ khi nào có thể cho phụ nữ bước chân vào nhà rồi???

An Vi Di khẽ liếc liếc mắt, cô cắn cắn môi hồng nhuận, trong giọng nói mang theo chút bướng bỉnh :

“A, không... Tôi không có nghèo đến mức không có nhà ở nha! “

Mặc dù là bị đối xử tệ bạc, nhưng đó vẫn là nhà cô. Sao có thể muốn đi là liền đi?

“Nơi em hiện đang ở, tôi sẽ thu mua. Nếu em không đi cùng tôi, vậy thì tuyệt đối không nơi nào dám chứa chấp em”

An Vi Di tròn tròn mắt. Cô ngẩng đầu lên, nhìn lại đôi mắt sâu thẳm của anh. Anh có một đôi mắt thực sự rất đẹp nha~~~

“Chú... Sao cứ muốn tôi đi cùng chú? “

“Bởi vì tôi không muốn em phải cực khổ “

Nghe được lời nói xuất phát từ tận đáy lòng anh, An Vi Di không đầu óc óc mờ mịt. Gì nha gì nha? Cô có nghe lầm không vậy?

Ngây ngốc gật gù đầu, hoàn toàn không biết mình đã bị lừa. Anh là có ý đồ mang cô về làm bà xã đại nhân nha~~~

Đến khi cô giật mình bừng tỉnh, đã là khi cô cùng anh ngồi trong một nhà hàng sang trọng với những món ngon lạ mắt mà chưa được xem qua.

Nuốt nuốt nước miếng nhìn bàn mĩ vị trước mặt, bụng cô không ngừng kêu gào. Đôi mắt to tròn long lanh mở lớn, khiến Lãnh Hàn Duật cười khê:

“Mau ăn đi, còn ngồi đó?”

“Chứ”

Lãnh Hàn Duật đen mặt.

“A, Duật, thức ăn ở đây không có độc chứ?”

“...”

Người đàn ông nào đó trầm mặc. Đùa gì chứ? Anh cũng không có điên mà bỏ độc cô. Vậy thì sau này ai có thể đi lên lễ đường với anh đây?

Bà xã đại nhân à, em thật làm anh đau lòng nha~~~

“Ngon không?”

Gật gật.

Tuy cô chưa ăn, nhưng quả thực là rất thềm nha. Cô muốn ăn, cô muốn gấp a a a.

“Lại đây, tôi liền dứt em ăn”

An Vi Di mắt chớp chớp nhìn anh. Có ý gì? Đã đưa cô đi ăn, lại còn dứt cho cô. Người đàn ông này, thật là tốt bụng a~~~

Người không vì mình, trời chu đất diệt. Cô không nên lãng phí thức ăn, lại càng không nên bỏ lỡ có một vị soái ca dứt cho mình ăn nha~~~

Liền là lại gần anh, há miệng.

Lãnh Hàn Duật nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, không nhịn được liền đem thức ăn vừa bỏ vào miệng mình chuyển qua môi cô. Ai ai, môi cô thật là ngọt nha, anh bị nghiện mất rồi, phải làm sao đây?

Nhìn cô tròn tròn mắt kinh ngạc, rồi chun chun mũi hít hà, vẻ mặt đầy bất mãn. Ông trời ơi, yêu chết cái khuôn mặt bé bỏng này mất thôi!!!

Lưu luyến rời khỏi môi cô, nhìn mặt cô đỏ bừng, không biết do xấu hổ hay tức giận. Nhưng anh đoán, có lẽ là điều thứ hai. Cô nhóc ngu ngốc này mà biết xấu hổ, vậy họa chăng thế giới này chắc có lẽ sẽ loạn lên mất.

“Ngon không?”

An Vi Di đang tức giận, nghe được câu hỏi trầm ấm từ anh liền quên bống chuyện mình vừa mới bị ăn đậu hũ. Cô nhai nhai thức ăn trong miệng, mắt liền sáng bừng như sao xa:

“Oa oa, thật là ngon a. Hảo hảo mĩ vị! Tôi còn muốn ăn nữa nha”

A, Lãnh Hàn Duật trong con người nồng đậm ý cười. Con mèo đã cắn câu nha~~~

“Vậy liền là đến ở với tôi, em sẽ ngày ngày hảo hảo đều ăn ngon, còn hơn cả chỗ thức ăn này!”

Anh liền thừa nước đục thả câu dụ dỗ. Đưa lão bà về nhà, chuyện này không gấp sao được?

An Vi Di lườm nguýt anh một cái, nhai xong rồi nuốt xuống miếng hảo mĩ vị. Cô mắc nghẹn!!!

Uống ừng ực hết cốc nước trên bàn, An Vi Di không vui ợ một cái thật kêu.

“Chứ, à không, Duật, chuyện đó... Cái đó có thể coi lại được không?”

Lãnh Hàn Duật trừng mắt lại cô, vô cùng đắc ý mà mở miệng:

“Di Di, quân tử hán là một lời đã nói ra, tuyệt sẽ không nuốt lại”

An Vi Di đầu đầy hắc tuyến. Lại là câu này, lặp đi lặp lại lặp đi lặp lại a~~~

Vỗ tay xuống bàn cái rầm, cô đau tay mà rụt rè tính thu về. Nhìn người đàn ông cao ngạo đang khoanh hai tay trước ngực nhìn cô. Cô tiền tưởng tượng mình thật giống như một con gố rồi:

“Chú con mẹ nó chết tiệt! Bà đây nói cho chú biết, bà đây không phải nam tử hán đâu. Nghe rõ chưa? Tôi không về với anh, tuyệt đối không về với anh

đâu. Con mẹ nó, chú còn... “

Giật mình, xoay người lại, cô chợt lạnh sống lưng. Gì a gì a? Cô rớt cuộc sao mà thăm vậy nè?

Nuốt nước bọt cái ực, miệng không ngừng lẩm bẩm: một, hai, ba...mười! Woa, má ơi, mười tên bảo vệ đang chĩa súng nhắm thẳng ngay người cô???!

Ôi ôi, có ai từng nói là cô bị đau tim chưa vậy?

Nhất thời vội co rụt người lại, không có hình tượng thực nữ mà nhảy qua bàn, nằm gọn trong lồng ngực vững chãi của người đàn ông nào đó.

Lãnh Hàn Duật vừa đau lòng, lại vừa tức giận. Cô thể nhưng bị đàn em của anh dọa cho sợ hồn vía lên mây! Kì này, tuyệt đối phải cho họ biết thế nào là dám làm và xã đại nhân của anh sợ. Mà khoan, đây không nên phạt, phải thưởng mới đúng.

Nhìn cô ngoan ngoãn trong vòng tay anh, ánh mắt liền trở nên ôn nhu cùng đầy cưng chiều. Họ xứng đáng được thưởng a~~~

Ủ, bà xã sợ súng như vậy, từ nay cứ lòi ra mà trêu bà xã thôi. Ân, liền là như vậy đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Hai người đàn ông xuất chúng

“Di Di, giờ thì có dám không đi cùng tôi nữa không? “

Lãnh Hàn Duật làm bộ mặt lạnh dọa cho sắc mặt cô tái nhợt.

Người đàn ông chết tiệt này, đây còn là lúc để nói đến những vấn đề đó nữa sao? Hèn mọn hay không không quan trọng, nhưng là, cô tuyệt đối phải sống a.

“Hi hi, Duật, tôi liền theo anh về nhà. Có điều, cái đó, cái đó... “

Tầm mắt đảo một vòng qua mấy cái súng lục, cô rụt cổ lại nhìn như một bé con:

“S...súng cái đó, mấy vị ca ca à, nghịch súng là rất nguy hiểm nha! “

Lấy được đáp án mình mong muốn, Lãnh Hàn Duật liền nhìn cô, nở nụ cười đầy sùng nịnh.

Vươn tay xoa xoa mái tóc dài mềm mượt, cảm xúc thật thích.

“Cứ giữ nguyên tư thế cầm súng như vậy cho tôi”

Bà xã sợ hãi mà nép vào ngực mình. Xúc cảm tuyệt vời như vậy, anh cũng không có ngu ngốc mà buông tay.

“...”

An Vi Di giật mình nhảy dựng. Đùa sao? Khi không đòi giờ súng như vậy, là ý muốn lấy cái mạng nhỏ của cô sao?

Ngâm ngùi rung rung tròn mắt, cô liền quay qua đánh chén thức ăn ngon lành. Hảo nữ vị trước mắt, con heo nhỏ là cô đây phải thật no bụng nha~~~

Nhanh chóng đánh chén một bàn thức ăn, An Vi Di ợ to một tiếng. Đưa bàn tay xoa xoa cái bụng nhỏ, miệng còn không ngừng lẩm bẩm:

“Ủ, thức ăn ở đây thật ngon”

Nếu như không có người đàn ông nào đó thừa nước đục thả câu, ngang nhiên ăn vụng đậu hũ của cô một cách trắng trợn!

Chỉ thấy Lãnh Hàn Duật đưa tay lên chiếc bụng to tròn, cười đầy sùng nịnh :

“Bảo bối, nếu em thích tiểu quán này như vậy, tôi liền tặng nó cho em”

“...”

Cô nhóc nào đó da đầu tê dại. Gì a gì a? Cái gì mà là 'tiểu quán'? Làm ơn có ai đó định nghĩa giùm cô với. Cái 'tiểu quán' này, căn nhà cô ở xem ra còn nhỏ hơn a!

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của 'vợ', Lãnh Hàn Duật liền là tâm tình thực sự rất tốt. Nếu như...

“Di Di, thật tình cờ, em cũng ở đây sao?”

Nếu như không có sự tồn tại của một vị khách không mời!

Lưu Minh bước vào trong nhà hàng, 'thật tình cờ' kéo ghế ngồi xuống vị trí trống bên cạnh.

Lập tức, nhiệt độ trong phòng ăn liền giảm xuống đột ngột. Mọi người trong đây rất biết thức thời liền đứng dậy thanh toán tiền rồi ra về. Hai vị soái ca này, ừ thì đẹp trai thật đấy! Nhưng gặp nhau liền là như nước với lửa, họ cũng không ngu ngốc ở lại coi kịch. Chết lúc nào còn không hay a.

Ở thành phố này, không đúng, chính xác là trên trái đất này, ai mà không biết tới Boss Lãnh Hàn Duật cùng vị cảnh sát thiên tài Lưu Minh này, chỉ ngoại trừ con nhỏ không biết điều đang nhăn mày kia chứ?

Tâm tình tốt của Duật lão đại bị dập đi hơn nửa. Gì mà trùng hợp? Chính xác là do anh ta chủ động đến đây thì có.

Nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn, Lãnh Hàn Duật không thèm nhìn đến Lưu Minh, trong đôi mắt thâm sâu ánh lên vẻ khó dò:

“Cảnh sát Minh, đã lâu không gặp. Không ngờ da mặt anh lại ngày càng dày như vậy!”

Lưu Minh đen mặt.

An Vi Di rất biết thời thế, lờ mờ ngáy anh một cái:

“Đúng rồi, da mặt thật là dày. Nhìn đi nhìn đi, mặt anh không có một nốt mụn, da sáng loáng hệt như da phụ nữ. Cả anh nữa, ông trời thật là bất công nha”

Vươn tay ra chỉ chỉ hai người đàn ông đang vây lấy mình, cô bất mãn mà chu mỏ vẹt.

Cô chưa có quên là mình bị hai người đàn ông này liên tục khi dễ cô, lại còn dám cưỡng hôn. Là cưỡng hôn đó!

Hừ... Hừ... Hừ!

Lập tức hai người đàn ông khỏe mỗi giết giết. Mặt không có mụn? Ừ, cái đó thì còn có thể chấp nhận. Như vậy bà xã mới không chán ghét. Nhưng là... Mặt dày? Khụ khụ, dường như là không phải. Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi!

Lưu Minh liền lấy lại phong độ trước tiên. Anh thoải mái dựa vào ghế dựa, đưa hai chân gác lên bàn. Tư thế vô cùng ngang ngược!

“Di Di, phải biết tùy thời thế để xem da mặt dày hay mỏng. Da mặt tôi không phải lúc nào cũng là dày”

Nhưng là còn kinh khủng dày lợi hại!

An Vi Di trong lòng thầm mắng. Số cô là số gì vậy a? Không dung lại đi dính vào hai kẻ điên không biết từ đâu rơi xuống này.

Con mẹ nó! Thảm, thật là thảm nha ~~~

Ôm đầu, lắc lắc than thở, Lãnh Hàn Duật nhìn bộ dáng khổ sở của cô liền nhú chặt mày kiếm.

Khoan đã, Lưu Minh vừa gọi cô là gì? Di Di? Anh quen cô?

Hừ, cái tên thân mật đó, chỉ mình anh mới được gọi! Bất kể là ai, đừng mong có quyền đó!

Đôi mắt nhanh chóng xẹt qua tia băng lãnh, anh cười như không cười, nhưng vẫn là bộ dạng thủy chung cứng chiều Vi Di:

“Cảnh sát Lưu, mặt dày cũng không đến nỗi ngồi vào bữa cơm còn đang ăn dở của chúng tôi? Anh là muốn ăn đồ thừa sao?”

Lưu Minh còn chưa kịp phản ứng lại, An Vi Di đã đưa ra con mắt sáng rực như sao xa:

“Woa, tên Lưu Minh nhà chú, không ngờ cũng có sở thích đặc biệt như vậy nha. Bộ dáng này nhìn không đến nỗi tệ, lại còn không có đủ khả năng để mua một bữa cơm. Chú còn không bằng chú trai bao to lớn này!”

Lưu Minh cùng Lãnh Hàn Duật đồng thời đen mặt lại.

Cô, con nhóc chết tiệt này! Sao lúc nào cũng mang hai người bọn anh ra so sánh? Lại còn có thể không thay đổi về mặt mà mỉa mai người ta một cách trắng trợn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7: Bị khi dễ

An Vi Di vẫn ngây ngốc mà phán những câu tình bơ. Phi phi phi, ai kêu họ dám khi dễ cô, cướp mất những thứ tươi đẹp mà cô định dành cho ông xã tương lai? Họ thật đáng bị trừng phạt!

“Di Di, em làm tổn thương đến tâm hồn nhỏ bé của anh!”

“...”

Người đàn ông đầu tiên mở miệng là Lưu Minh. Sau lời nói của anh, mọi người nhất thời mồ hôi rơi đầy mặt. Thế nào thì gọi là “tâm hồn bé nhỏ”? Có ai định nghĩa giùm họ có được hay không a? Lưu đại nhân khủng bố từ khi nào thì trở thành người có “tâm hồn bé nhỏ” rồi??

Lãnh Hàn Duật xem thường tên trước mặt. Anh mới không có đem tự hạ thấp chính bản thân mình như anh ta. Thủy chung im lặng, anh quan sát Lưu Minh, đôi mắt nguy hiểm khẽ nhúc nhích.

Anh ta hôm nay không có mặc phục quan cảnh sát, dễ hiểu là muốn che giấu thân phận. Vậy thì lý do gì khiến anh ta lộ mặt mà đứng tại đây?

Nhìn thấu được suy nghĩ của anh, Lưu Minh cũng đưa đôi mắt sắc bén của mình ra nhìn lại. Hai người mặt đối mặt, sát khí trùng trùng điệp điệp nổi tiếp nhau tiến đến.

Xuất hiện trước mặt Lãnh Hàn Duật là vượt ngoài dự tính của anh. Nếu không phải vì cô bé gốc nghiệt ngã đó bị khi dễ, anh cũng sẽ không mạnh động như vậy. Anh ta dám dùng súng uy hiếp cô, lại còn muốn mang cô về nhà mình.

Như thế, anh biết phải làm sao?

“Lãnh Tổng sao lại nhìn tôi như vậy, thật có vài phần không thích hợp nha”

An Vi Di lúc này đang mãi ăn ngấu nghiến chột nhìn sang. Hai người đàn ông này, thức ăn hào hào ngon như vậy, không mau ăn lại còn liếc mắt đưa tình.

Ai nha, số cô thật là khổ mà. Đành phải “miễn cưỡng” xử lý tốt chỗ thức ăn này vậy!

Lãnh Hàn Duật cũng không vừa nhìn lại Lưu Minh, trong con ngươi lóe lên sự nguy hiểm:

“A, cảnh sát Lưu, đừng đổ oan cho tôi như vậy có được không? Chẳng qua, cách ăn mặc hôm nay của anh thật là có phần khiến tôi lạ mắt”

An Vi Di ngẩng mặt lên, miệng còn nhồm nhoàm nhai thức ăn. Cô búng tay cái chóc:

“Woa, ngay từ đầu tôi đã thấy nghi ngờ rồi mà! Thì ra là hai người bị lệch lạc giới tính nha. Hèn chi lại có thể nhìn nhau âu yếm như vậy! Bất quá, tôi sẽ ủng hộ hai người!”

Rồi liền làm động tác ủng hộ, ủng hộ, vẻ mặt đầy hí hửng.

Thấy bé yêu đang ngồi trên đùi mình không an phận, Lãnh Hàn Duật bất lực thở dài.

Cô thật là... Nhưng mà rất đáng yêu, khiến anh không nỡ trừng phạt.

Nhìn xuống cô, ánh mắt liền ngay trở nên nhu hòa, cung chiêu không còn gì để nói.

“Di Di, lo mà ngồi ăn hết chỗ này của em đi”

An Vi Di bĩu môi, dựa người vào lòng anh. Cô mới không phải là lợn nha. Nãy khi chú lưu manh kia vào, chẳng phải cô đã no đến nằm kênh rồi đó thôi???

Xoa xoa cái bụng mỡ, cô thờ phi phi phò phò. Nhấp một ngụm nước, liền trừng lớn mắt nhìn anh:

“Tôi nói tên Duật thôi tha nhà chú, chú con mẹ nó thật ức hiếp người quá đáng! Chú còn không chịu nhìn lại cái bụng nhỏ đáng thương của tôi đi”

Với lời nói liền là hành động lấy tay anh đặt lên bụng mình.

Lưu Minh nhìn đến sắc mặt trầm xuống. Cô liệu có biết là mình đang dẫn sói vào nhà không hả? Lại để cho anh ta thừa cơ chiếm tiện nghi như vậy?

Trái lại với suy nghĩ của anh, Lãnh Hàn Duật là một tâm trạng hưng phấn đến cực điểm. Là bà xã chủ động, anh mới không có bất ép nha~~~

Như vậy, nhìn thế nào cũng giống một đôi vợ chồng đang tâm sự với bé cưng đáng yêu trong bụng (-_-)

“À, em nhẹ như vậy, anh liền là muốn cho em tăng cân, vỗ béo cho em”

Đề càng ôm càng thích. Người đàn ông nào đó vừa nghĩ đến một câu thật vô liêm sỉ.

Mẹ kiếp! Trái tim bé nhỏ của An Vi Di bị tổn thương nặng nề. Cô vốc người cân đối, khuôn mặt đáng yêu, người gặp người thích như vậy, nếu bị vỗ béo chắc chắn sẽ bị biến dạng! Sẽ không được yêu mến nha!

“Duật, chú chính là tên đàn ông xấu xa! Tôi mới không cần tăng cân! Mập mập sẽ rất xấu! “

Đáy mắt Lưu Minh cũng liền trở nên đầy cưng chiều nhìn về phía cô. Béo thì đã sao? Cô mập mập sẽ càng khả ái, vô vàn đáng yêu. Cô phải béo tốt thì tới đến anh làm thịt sẽ thực sự vui vẻ!!! (*_*)

“Di Di, không cần lo bản thân mình xấu. Di Di của tôi có dạng nào mà lại không đáng yêu? Chính là đáng yêu đến mức không thể dùng từ ngữ nào có thể diễn tả bằng lời! Nếu mọi người không thêm đề ý đến em, vậy tôi sẽ nuôi em”

Không phải nếu, mà là chắc chắn. Dù có hàng ngàn, hàng vạn người quý xuống dưới chân em, tôi vẫn muốn có em, muốn hảo hảo cưng chiều em.

Nha, An Vi Di mắt tròn to lên đầy kinh ngạc, mờ mịt hơi sương:

“Uh, chú Lưu mạnh, tôi thì khi nào liền trở thành của chú rồi? Tôi là của ba mẹ nha, chú không được cướp tôi đâu a”

Mặc dù cô là đứa trẻ mồ côi, nhưng họ vẫn có công sinh thành cô á, cô mới không phải đứa trẻ hư mà bỏ quên họ!

“Bé cưng, em sai rồi, em đã chấp nhận về nhà của tôi thì chính là người của tôi”

Không những vậy, mà phải là trở thành bà xã bé nhỏ của anh, để mình anh sủng nịch, cưng chiều. Anh nhất định sẽ yêu chiều cô lên đến tận trời. Cô muốn có trăng, vậy anh liền tìm cách lấy trăng. Cô muốn ngất sao, anh liền dâng tặng cô tất cả những ngôi sao trên bầu trời.

Bất kể là cô muốn, anh cái gì cũng có thể cho cô. Ngoại trừ tự do! Vì bà xã chỉ có thể có một ông xã là anh!

An Vi Di nhăn nhó cái mũi nhỏ nhắn. Cô kêu lên oa oa, khuôn mặt cũng vì thế mà đỏ bừng:

“Chú, tên đáng ghét! Cả nhà chú đều đáng ghét, mười tám đời tổ tông nhà chú đều đáng ghét! Con mẹ nó chú dám khi dễ tôi. Tôi ghét chú, ghét ghét ghét! “

Chết tiệt! Lãnh Hàn Duật cau mày nổi nóng. Cái miệng nhỏ này, phải phạt! Cô dám nói ghét anh. Cô dám không đề ý đến anh!

Anh liền cúi đầu xuống tính gặm cắn đôi môi ngọt ngào, Lưu Minh liền lấy tay che chặt miệng anh lại.

Đùa sao? Có anh ở đây mà anh ta dám hôn môi cô?

Thấy An Vi nước mắt đọng đầy, khóc thút thít, anh liền kéo cô về phía mình, vuốt ve mái tóc mềm mại.

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, anh nhìn đến Lãnh Hàn Duật khuôn mặt đang tối sầm, nhếch môi nở nụ cười trào phúng.

Người chiến thắng, dù là trong tình yêu hay sự nghiệp, nhất định cũng chỉ có thể là anh!

“Di Di, ngoan, tôi sẽ đưa em về nhà, được không? “

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Ông xã em gái chú!

Lưu Minh hồ hững đút tay vào túi quần, vốc người cao lớn nổi bật lên khí chất cao cao tại thượng của anh. Cổ áo bung một nút lộ ra vòm ngực rắn chắc đầy gợi cảm, nhìn thế nào cũng giống một thư sinh mang trong mình vẻ đẹp của lãng tử. Ánh mắt câu hồn lạc phách của anh khẽ híp lại, luôn dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu như con chim sẽ đang nhảy nhót ở phía trước, trên khuôn mặt lạnh lùng đẹp như tượng tạc vô thức nở một nụ cười.

An Vi Di...

An Vi Di...

Trong đầu anh lặp đi lặp lại cái tên ấy. Thật là êm tai!

Vi Di có nghĩa là yên ổn, thái bình. Khó trách ở bên cô, anh lại có cảm giác ấm áp như vậy, hết như nằm trong vòng tay ấm áp của một người mẹ, khiến anh lưu luyến.

An Vi Di riu ra riu rít chạy nhảy trên đường. Chuyện không vui lúc trước đã bị cô vứt ra khỏi đầu. Trông cô lúc này thật trẻ con, nhìn đến người ta không nhận được liền muốn khi dễ. Mồ hôi đầm đìa trên trán, cô vẫn cười khanh khách, khanh khách.

Lưu Minh lắc đầu bật cười, cung chiêu nhìn cô:

“Di Di, em không mệt sao?”

Cô lắc đầu nguầy nguậy, cái mũi nhỏ nhắn lại hít hà:

“Chơi rất vui, chính là không có mệt! Tôi nói tên Lưu Mạnh nhà chú, không cần khẩn trương! Chú cần đi nhà xí thì cứ đi, tôi sẽ không ngăn cản!”

Mà chính là vỗ tay chúc mừng. Trong lòng không quên bổ sung một câu, An Di Di hí hóp đôi mắt to tròn lại, lóe lên niềm vui vẻ.

Ha ha, nhìn đi nhìn đi, mau mau nhìn xem.

Ai, ôi, ôi, ai... Mặt ngày càng đen như đất nòi rồi kìa! Woa, cô có nói gì sai sao? Ai nha, không có không có, cô chỉ là tốt bụng nên mới nói vậy a, hoàn toàn không có ác ý!

Nhưng là, ừm... Nói sao nhỉ? Cô bé nào đó ngược mắt lên nhìn trời. Ừ, cô đâu có ác ý, chẳng qua là muốn trêu chọc tên Lưu Mạnh nhà chú một chút. Chắc là không sao đi, ha?

“An Vi Di”

Người đàn ông nào đó rít gào khiến An Vi Di đổ một tầng mồ hôi lạnh. Trời nóng như thiêu như đốt, nhiệt độ sao có thể giảm xuống đột ngột như vậy? Trong đầu liên hiện lên câu nói bất hủ của một phát thanh viên:

'Dự báo hôm nay sẽ có mưa và giông rải rác'

Ừ, chắc có lẽ trời sắp mưa! Cô trong lòng thầm nhủ như vậy.

Quả thực... Ân, có lẽ cô là người ngây thơ nhất quả đất rồi!

“Tôi nói tên Lưu Mạnh nhà chú, cũng không phải nợ tiền chú, không cần lúc nào cũng làm mặt than cau có như bà lão... Phi phi, không đúng! Thế nào mà tôi lại so sánh chú với bà lão rồi? Phải là ông lão mới... A a a”

Lưu Minh đôi mắt xẹt qua lãnh ý, nhắm ngay khẩu súng bắn một đường xẹt qua đỉnh đầu của An Vi Di, khiến cô sợ hãi đến thiếu chút nữa liền ngã nhào ra đất.

Thề là, có trời biết, đất biết, anh biết, Lãnh Hàn Duật biết, còn có, cô biết... Súng, con mẹ nó là khắc tinh của đời cô!!!

Làm ơn a, cũng không phải là phim hành động, sao họ cứ thích lôi súng ra dí vào đầu cô vậy chứ? Muốn thử cái gì mềm hơn sao?

Còn phải nói, chính là cô được coi là con nhóc cứng đầu, nhưng cô không có chống nổi súng đầu nha. Chắc chắn, đem đầu cô đi so với súng, chỉ có thể là một cọng bún thiêu trong bát sắt a~~~~

Chỉ cần “pằng” một phát, chẳng phải là cô phải xuống địa ngục sao???

Phi phi, không đúng! Cô là người tốt bụng lại đáng yêu như vậy, phải là lên thiên đàng nha~~~~

Thượng đế a, xin ngài đừng thử xem tim con có đập khỏe mạnh hay không! Con còn yêu đời, con không có yêu ngài đâu nha, đừng bắt con đi~~~~

Lưu Minh lạnh lùng nhìn cô, nhưng trong tận sâu đôi con ngươi vẫn là vẻ sùng nịnh cùng cung chiêu:

“Di Di, nói chuyện với tôi, tốt nhất đừng quá tùy tiện. Nếu không, đừng trách tại sao khẩu súng này lại bị lệch”

Ân, rất tốt! Khuôn mặt cô liền là tái xanh rồi! Lãnh Hàn Duật dùng súng để uy hiếp cô, vậy anh liền dùng nó để đe dọa cô.

Ha ha, hoàn toàn không giống nhau nha, anh vẫn chính là quân tử! Anh mới không có uy hiếp cô! (+_+)

An Vi Di ực ực mấy phát, da đầu vẫn là cảm thấy tê dại. Con mẹ nó tên lưu manh thối dám dùng súng đe dọa cô!

Thu lại sự bướng bỉnh cùng bất mãn, cô hướng về anh nở nụ cười lấy lòng. Dùng ngón tay út đẩy đẩy cái súng, cô một bộ dạng chân chó nhảy phắt lên ôm lấy cánh tay của Lưu Minh, lắc lư:

“Ai ai, chú lưu manh, ý ý, không có không có! Chú Lưu Minh đẹp trai, có thể hay không giữ cho thế giới yên bình a? Tôi liền làm trâu làm ngựa cho chú cũng bằng lòng tuyệt đối!!”

Thần thánh thổ địa bốn phương tám hướng a, cô là một lòng hướng về Tổ quốc thân yêu, vì giữ cho thế giới này được sống trong hòa bình, vui vẻ, cho nên không nên chấp nhặt lời nói dối này của cô. Bằng không, An Vi Di cô liền chết thảm a~~~

A di đà Phật...

A di đà Phật...

Cô còn mẹ già con trẻ đang cần cô chăm sóc a~~~ ừ, mặc dù đây là lời bịa đặt!

Chỉ thấy khoe môi người đàn ông nào đó giật giật, rồi nở một nụ cười tà mị.

Lưu Minh véo nhẹ cái mũi nhỏ nhắn của cô, mày kiếm nhếch lên không cho mang ý vị cự tuyệt:

“Có thật là như vậy?”

Cô liếm liếm môi, gật gật.

“Nói chuyện”

“Thật!”

“Thật sự là như vậy?”

Ôi ôi, An Vi Di nuốt nuốt nước miếng. Sao cô cứ có cảm giác là mình bị rơi vào bẫy vậy nhỉ? Thôi kệ, đâm lao đành theo lao thôi!

“Thật!”

“Em chắc chứ?”

“Không... À, ừ, chắc chắn”

“Vậy trở thành bà xã tôi đi”

Cô liền chưa kịp tiêu hóa đã vội gật đầu:

“Không thành vấn đề!”

Khoan, từ từ, tên lưu manh này vừa mới nói cái gì ấy nhỉ??? Hình như kêu cô làm bà xã!!! Ừ, không tệ!

What? Cái gì?

“Chú vừa mới nói gì?!”

Lưu Minh khẽ cười nhìn bộ dạng ngây ngốc đến đáng yêu của cô, đôi mắt hiện lên vẻ đắc thắng:

“Bà xã~~~” Anh kéo dài giọng gọi, lộ ra bộ dáng đáng đánh đòn “Từ nay phải tuyệt đối nghe lời ông xã đó, biết chưa? Hừm?”

Ôi ôi, ai, ôi, An Vi Di ngửa mặt lên trời đầy ai oán. Thiên a, người đẹp trai phong độ ngời ngời thế này, người nữ lòng nào lại cướp đi bộ não thiên tài của tên lưu manh này rồi? Thật sự là não bộ có vấn đề nha~~~

“Ahihi, ông xã~~~” An Vi Di bất trước điệu bộ của Lưu Minh, không khách khí liền đạp mạnh lên chân anh một cái, còn không quên bổ sung thêm:

“Em gái chú! Đồ bệnh hoạn”

Nói xong liền chạy trốn chết. Ai nha, An Vi Di cô cũng thật có khiếu làm diễn viên nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9: Người đàn bà chanh chua

Thời gian cứ vậy mà yên bình trôi qua. Mọi việc diễn ra trước đó cứ ngỡ như là một giấc mộng dài.

An Vi Di nằm dài trên mặt bàn làm việc, đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ.

Mọi người qua lại trong phòng đều nhìn cô, lắc lắc đầu ngán ngẩm rồi lại bỏ đi làm việc.

Chuyện này thường xảy ra như cơm bữa, họ đã quá quen thuộc rồi. Rảnh đâu mà suốt ngày nhắc nhở cô được? Dù gì thì cho dù có nhắc nhở cũng như không. Người xưa nói thật đúng.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

“Di Di, em thật là lười nha, không sợ bị đuổi việc sao? Còn có, sau này ai lấy em, chắc chắn là số nhọ cực kì! Nhìn coi, thật là làm biếng!!!”

Đồng nghiệp lồi cô ra dạy dỗ, chỉ thấy An Vi Di bĩu môi làu bàu.

“Chị Đồng, ai lấy được em mới chính là tích đức mấy đời mới được a! Em đáng yêu, lại tốt bụng. Ân, chính là hảo hảo tốt!”

Hơn nữa, cô là người theo xu hướng sống độc thân nha~~~~

Bụng réo lên có chút đói, An Vi Di liền xấu hổ mặt đỏ bừng. Khụ khụ, cô là tiểu heo mập mập đáng yêu a, không được khi dễ cô đâu á!

Đứng trước cổng công ty đón xe, cô đưa tay ôm lấy cái bụng đang sôi sùng sục. Ai nha, ai nha, xe ơi, mày ở đâu? Thực sự là sắp không còn sức mà thờ nữa rồi!

“Bíp... Bíp...”

Tiếng còi xe inh ỏi vang lên bên tai.

An Vi Di quay đầu, mắt sáng rực như sao. Woa, là xe số lượng có hạn nha. Ai là chủ nhân của chiếc xe này, thật tốt!

Nhìn đến bộ dáng khả ái của cô, Lãnh Hàn Duật không khỏi cong môi bật cười, trong con ngươi ngập tràn tia sùng nịch.

Một tuần không gặp qua, anh thực sự là rất nhớ. Nhớ cô đến nỗi sắp nổi điên!

“Di Di”

Ý, giọng nói này nghe thật là quen tai nha?

Nhìn người trong xe bước xuống, lập tức khuôn mặt cô liền biến đổi hết trắng lại xanh, hết như con tắc kè hoa màu sắc sắc sỡ.

Xoay người tính chạy trốn, lại bị người đàn ông nào đó kéo giật một cái, lôi vào trong xe. An Vi Di liền nằm gọn trong vòng tay của Lãnh Hàn Duật.

Lãnh Hàn Duật ôm lấy cơ thể nhỏ bé, anh vuốt ve chóp mũi cô, nhẹ nhàng cưng chiều:

“Di Di, em là tránh mặt tôi sao?”

Ngay khi thoát khỏi sự truy sát, anh liền chạy tới đây tìm cô. Nghĩ đến cô một mõi liền tan biến, vậy mà...

Cô bé này, thật sự là không quan tâm anh một chút sao?

Anh đáng ghét như vậy à?

An Vi Di ngẩng đầu lên nhìn anh, cắn nhẹ cánh môi hồng nhuận:

“Chú, tôi quen chú sao? Tôi trừu chọc chú lúc nào? Sao cứ dây dưa với tôi?”

Thật sự là gặp quỷ mà!

“...”

Lãnh Hàn Duật trầm mặc. Dây dưa với cô sao? Ừ, hình như là vậy!

Ai kêu cô quá đáng yêu, khiến anh nhưng nhớ?

“Dì Di, em đã hứa là sẽ về sống cùng với tôi. Cho nên, tôi tới đón em”

“Gì chứ? Tôi không có nói vậy! Tôi mới không thèm đi với chú, tôi...”

Cô tính chạy trốn, lại bị anh túm gọn. Gài chặt cô vào lồng ngực, anh nâng mặt cô lên, hung hăng hôn xuống.

Cô nói là sẽ về sống cùng anh. Sao cô không chịu giữ lời hứa đó?

Cánh môi bất ngờ đồ ập tới khiến An Vi Di trợn tròn mắt. Cô... Con mẹ nó lại bị cưỡng hôn! Chết tiệt, chết tiệt!

Đẩy đẩy, không tác dụng!

Tiếp tục đẩy đẩy, nha, lần này là có phản ứng a:

“Không được nhúc nhích, bằng không tôi sẽ muốn ăn em”

“...”

Giọng anh nghe ra, thật sự có chút khàn, cô cũng không muốn trêu chọc nữa!

Thực sự là anh đang muốn cô, toàn bộ dây thần kinh trong cơ thể đều điên cuồng kêu gào.

Cô nhu hòa, khả ái đáng yêu như vậy, lại là người phụ nữ trong lòng anh, sao có thể không rung động?

“Vi Di... Vi Di”

Anh nỉ non gọi tên cô, tràn đầy yêu thương, sủng nịch.

“Chú... Duật”

An Vi Di giương đôi mắt đen láy nhìn anh, giọng nói mang theo vài phần nũng nịu.

“Duật, tôi khó thở”

Hai người đã giữ tư thế như vậy kéo dài gần mười phút. Anh là thánh sao? Không cần thở?

“Về cùng tôi”

Anh bá đạo ra lệnh. Mặc kệ cô muốn cũng được, không muốn cũng chẳng sao. Anh muốn đưa cô về với mình, càng sớm càng tốt.

“Không cho phép em nói không! “

An Vi Di lộ ra bộ mặt ngây ngốc, cô ngơ ngác nhìn anh.

“Tại sao? “

“Vi tôi là Lãnh Hàn Duật, tôi thích thế! “

“...”

Ừ, chú thích thế! Nhưng thích cái em gái chú! Bộ cứ là chú thích thì tôi liền phải nghe sao?

“Cái đó, Duật... Tôi cũng có nhà! “

“Không cần biết nhiều như vậy làm gì! Tôi muốn em về với tôi, vậy liền là về với tôi!!! “

Anh bá đạo tuyên bố như vậy, không cho cô nửa điểm ngoan cố.

Lái xe đưa cô về ngôi nhà cũ kĩ, anh khẽ nhủ mày. Nơi ổ chuột rách rưới này, sao lại có thể để bà xã của anh đặt chân tới?

An Vi Di bước xuống mở cánh cửa gỗ đã mục nát. Tiếng kêu kẹt vang lên không khỏi làm người ta sởn gai ốc.

“Dì, con đã... “

Rào...

Chữ “về” còn chưa có phát âm ra liền bị cô nuốt trở ngược lại vào trong bụng. Trước mặt cô bây giờ chính xác là một người đàn bà chanh chua với mớ đầu tóc rối xù:

“An Vi Di, sao giờ mày mới vác xác về? Tiền đâu?”

Lâm Thu Minh vươn ra cánh tay mập mạp hướng về phía cô, một bộ dạng côn đồ. Bà ta chạy về phía cô, giật phăng cái túi xách lục lọi:

“Con mẹ nó, tiền đâu?”

“Không có!!!”

“Không có? Chẳng phải nay mày được lãnh lương sao? Lại cứ nhiên không có một xu dính túi?”

An Vi Di trầm mặt. Nhìn cô lúc này toàn thân ướt nhẹp, bộ quần áo mỏng manh dính sát vào người, khiến cô phát run. Tiền đâu? Còn không phải là đã ứng trước mấy tháng lương để phục vụ cho việc bài bạc của bà ta sao? Giờ còn hỏi cô tiền đâu? Không phải là quá vô lí đi!

“Con này, tao hỏi tiền đâu?”

Lâm Thu Minh túm lấy mái tóc của An Vi Di tra hỏi. Mái tóc cô đã bị nước tạt làm cho dính bết lại, trông cực kì khổ sở.

Cắn cắn cánh môi mòng, cô tuyệt nhiên vẫn là không hề lên tiếng. Chuyện này, không phải là tiếp diễn hàng ngày sao? Cô cũng đã quá quen thuộc rồi!

“Tao hỏi mày tiền đâu?”

Bà ta điên cuồng mà hỏi. Công bà ta nuôi cô lớn, đây cũng không có gì là quá đáng đi? Vậy mà con mẹ nó! Dám không phụng dưỡng bà? Bà liền cho biết tay!

Tát vào khuôn mặt trắng nõn không tì vết, rồi hất mạnh cô một cái, tràn đầy vẻ khinh bỉ miệt thị.

An Vi Di lao đảo lui về phía sau, bị mất thân bằng liền ngã xuống, vừa lúc rơi vào cái ôm ấp áp của Lãnh Hàn Duật.

Lãnh Hàn Duật đau lòng nhìn cô, liền đổi lại ánh mắt đỏ au đầy giận dữ hướng về phía Lâm Thu Minh.

Chết tiệt! Vi Di là bảo bối vô giá của anh, giữ trong tay sợ rớt, ngấm trong miệng sợ tan. Anh chưa có bao giờ dám đánh cô một cái. Vậy mà bà ta dám???

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Nhất định phải chết!

Lãnh Hàn Duật lửa giận phun trào mãnh liệt. Đưa đôi mắt lạnh lùng không một chút cảm xúc nhìn đến tay người đàn bà đã đẩy ngã An Vi Di kia, đôi môi mòng lẻo nói ra từng từ, từng từ như ác quỷ bước ra từ trong địa ngục:

“Có vẻ như là bà muốn về châu ông bà tổ tiên sớm?”

Nếu như bà ta đã muốn vậy, vậy thì phải chiều theo ý muốn của bà ta.

Bất quá, trước khi chết, có lẽ là phải chặt đứt bàn tay dơ bẩn đã đẩy ngã bảo bối của anh!

Ánh mắt anh xẹt qua một tia hung ác, rất nhanh liền biến mất như chưa từng tồn tại.

Lâm Thu Minh nhìn anh, trong lòng vô thức trải qua một giây run sợ. Tiềm thức mách bảo bà ta, người đàn ông này thật không dễ chọc. Nhưng rất nhanh sau đó, bà ta phục hồi lại tinh thần, liền hướng về phía An Vi Di tặng thêm vài phần chăm sóc.

“Ai nha, thật không ngờ tới, tao nuôi mày tốt như vậy, hóa ra vẫn chỉ là gái làm tiền! Mẹ nào con nấy, thật đúng là đâu có sai!”

Lời này vừa nói ra liền khiến trái tim An Vi Di co rút một hồi. Bà ta lại lời cô ra để so sánh với người đàn bà đã bỏ rơi chồng con, đi theo nhân tình.

“Di, xin đi đừng đem con ra so sánh với loại người phụ tình đó, bà ta không xứng làm mẹ của con!”

Phải biết rằng, đây chính là nỗi hận lớn nhất mà cô đã từng trải. Chính người mà cô gọi bằng mẹ lại là người phụ nữ ác độc, nhẫn tâm giết chết người

chồng cũ chỉ vì ông ấy xuất hiện trong hôn lễ của bà ta với một lão già.

Cô làm sao có thể giống bà ta, ác độc như vậy? Cô không làm được!

“Có xứng hay không thì cũng đã đẻ ra đứa con ngu ngốc như mày, không phải sao? Trong người mày cũng là chảy chung một dòng máu ghê tởm đó!”

Dụ dỗ chồng bà ta lên giường, rồi hãm hại bà đến nỗi bị sảy thai, kêu bà làm sao mà không uất hận cho được? Nỗi nhục này, bà không thể nuốt trôi!

Mẹ đã chết, vậy thì còn con. Con của tiện nhân đó sẽ thay thế cô ta để mà nhận sự trả giá tàn khốc nhất!

“...”

An Vi Di mím mím môi mòng mềm mại, hốc mắt đã phỉm hồng.

Đúng, cô với bà ta là cùng huyết thống, có thể nào cũng không thể phủ nhận.

Điều này, cô làm sao lại không biết???

“Thật xin lỗi!”

Dù gì cũng là chảy chung một dòng máu. Dù gì cũng là người hoài công mang nặng đẻ đau, chín tháng mười ngày mới sinh ra cô, là người đưa cô đến thế giới này.

“Xin lỗi? Có ích gì? Xin lỗi là con tao có thể trở lại? Hay là chồng tao có thể yêu thương tao??? Đê tiện!”

“Đù rồi!”

Lãnh Hàn Duật nhú chặt lông mày, trong lòng lại mơ hồ có chút đau đớn.

Lúc trước, là một mình cô phải tự gánh chịu mọi nỗi đau, mọi tổn thương. Nhưng bây giờ, không cần biết là chuyện gì diễn biến, anh nhất định sẽ cùng cô gánh chịu.

Lãnh Hàn Duật cau chặt mi tâm nhìn Lâm Thu Minh, trong giọng nói đã tăng thêm vài phần mất kiên nhẫn.

Nuốt xuống sự chán ghét đối với bà ta, anh ôm lấy An Vi Di vào lòng.

Cô không có cự tuyệt anh!

Chính vì ý nghĩ này, trong lòng anh vui sướng hết như một đứa bé.

Anh phải nhanh chóng giải quyết xong vụ bê bối này để còn ôm bà xã tương lai về nhà!

Bầu không khí cứ thế căng thẳng. Nhìn Lãnh Hàn Duật, Lâm Thu Minh không dám mạnh dạn. Bà ta còn chưa biết rõ đối phương thực lực như thế nào, tuyet đối không thể làm vậy!

“Bây giờ, nói một chút, bà muốn gì?”

Ngay lúc bà ta đang không biết nên làm thế nào, Lãnh Hàn Duật liền mở miệng. Anh chưa xót nhìn đến những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt cô, trái tim như ngừng đập.

Vuốt ve bầu má bụ bẫm, anh như có như không liếc nhìn người đàn bà thối nát kia.

Lâm Thu Minh liếm liếm cánh môi, con ngươi giảo hoạt đảo lên đảo xuống. Người đàn ông này, khí thế bức người, anh tuấn bất phàm. Chắc chắn cũng là người có tiền có quyền!

Ngay lập tức, bà ta giơ bàn tay của mình ra:

“Tiền!”

Lãnh Hàn Duật khinh thường liếc nhìn bà ta. Quanh đi vòng lại, không phải cũng chỉ là tiền thôi sao?

Thật sự là quá tham lam!

“Bao nhiêu?”

“50 vạn”

Lãnh Hàn Duật nhú chặt đôi mày kiếm, trong con ngươi mơ hồ tản mát ra một ngọn lửa không tên.

An Vi Di chú ý tới vẻ mặt khó chịu của anh, trong lòng cô nhất thời trùng xuống.

Không họ hàng quen biết, anh sao có thể giúp đỡ cô? Hơn nữa lại còn là 50 vạn! Thật cũng quá là nhiều rồi!

Khịt khịt mũi, cô cúi gằm mặt lùi nhẹ một bước chân.

Lãnh Hàn Duật cũng không hề chú ý tới hành động nhỏ này của cô. Anh chỉ là nhìn chòng chọc Lâm Thu Minh, lạnh lùng mà hừ nhẹ:

“50 vạn? Người phụ nữ của tôi chỉ có đáng giá 50 vạn? Bà bị ngốc sao?”

Cô ấy là vô giá đối với anh, cô ấy không tầm thường như những người anh từng gặp, chỉ biết a dua lấy lòng anh. Cô ấy đánh anh. Cô ấy mắng anh. Cô ấy chính là bà xã tương lai của anh!

Nghe xong câu hỏi ngược lại của anh, Lâm Thu Minh cùng An Vi Di tròn mắt há hốc mồm. 50 vạn bị anh chê là ít? Là không xứng tầm với cô?

Khinh thường nhếch miệng, Lãnh Hàn Duật liền lấy ra một tờ chi phiếu, viết đại lên đó mấy con số. Sau đó lạnh lùng đáp thẳng vào mặt Lâm Thu Minh:

“500 vạn, cầm rồi cút khỏi nơi này. Nếu bà còn cố ý nán lại, bà nhất định phải chết!”

Anh gằn từng chữ như tu la bước ra từ trong địa ngục. Ánh mắt câu hồn lạc phách khóa chặt lại trên người bà ta.

“Được được, tôi cút, tôi cút”

Đến khi Lãnh Hàn Duật bế An Vi Di đi khỏi, Lâm Thu Minh mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Lau mồ hôi lấm tấm trên trán, đáy mắt bà ta nổi đầy lên sự tham lam ích kỉ.

Lần này, rồi còn có lần sau, đúng chứ? Người đàn ông này, không phải giàu bình thường, mà là rất giàu!

Hôm nay là 500 vạn, sau đó sẽ là đến 5000 vạn.

Ha ha, bà ta sẽ trở thành người giàu có, tiền sài không hết, vinh hoa phú quý rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11: Người đàn ông này thật quá kiêu ngạo!

Lãnh Hàn Duật ôm An Vi Di đến chỗ đậu xe.

Cô cứ ngây ngốc như vậy, mặc cho anh ôm khiến anh thực vui vẻ.

Đến khi ngồi vào trong xe, cô mới đưa đôi mắt tròn xoe của mình nhìn anh:

“Duật, sao... sao lại đối tốt với tôi như vậy? Sao lại giúp tôi?”

Trên thực tế mà nói, cô và anh là hai người hoàn toàn xa lạ. Số lần họ chạm mặt nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hà có gì phải dây dưa không dứt như vậy?

Lãnh Hàn Duật nhìn cô, anh cung chiêu mà véo cái mũi nho nhỏ.

Cô ngốc này, vì sao anh phải giúp cô, lẽ nào cô thật không biết?

Nhìn bảo bối của anh bị ức hiếp, anh sao có thể đứng nhìn?

“Cô bé người dung, muốn biết lý do lắm sao?”

Gật gật.

“A, vậy em về làm bà xã tôi. Thế nào?”

An Vi Di nhăn nhó cái mũi không vui lờm anh một cái, sau lại trở lại bộ dạng âm thầm không có sức sống như ban đầu.

“Thực sự, 50 vạn là quá lớn. Tôi... đến bao giờ mới có thể trả lại đủ cho chú đây?”

Lãnh Hàn Duật ôm cô vào lòng, xoay cô đối diện với mình. Anh cứ thẳng tắp môi cô mà hướng xuống.

Hương vị ngọt ngào này, chỉ có cô mới có. Chỉ cô mới có thể lấp đầy thỏa mãn trong lòng anh.

Anh hôn cô, mặc cho cô không ngừng giãy dụa. Có vùng vẫy thì thế nào? Cô cũng sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi vòng tay anh.

“Di Di, tôi không nói đùa! Về làm bà xã tôi, liên tất cả cái gì cũng là của em. Sẽ không còn ai muốn bắt nạt em, cũng không cần chú ý đến vấn đề tiền bạc!”

An Vi Di uất ức mà nhìn anh, bàn tay nhỏ bé hướng anh đánh một cái mà theo anh nhận xét thì... ừm... như muỗi đốt!

“Chú, tôi mới không thèm tiền của chú!”

Cô có chân, có tay, hoàn toàn bình thường, không bị dị dạng. Hà có gì phải sống dựa dẫm vào người khác?

Còn có, khi bị bỏ rơi rồi, cô phải sống làm sao? Không kinh nghiệm, không năng lực, đến lúc đó, ai sẽ thu nhận một người ăn không ngồi rồi như cô?

Cô sẽ bị đói mà chết! Cũng không muốn bị người chiều đến hư!

Thái độ bất mãn của cô làm Lãnh Hàn Duật không khỏi bật cười. Anh cưng nựng cô như vậy, sao có thể khiến cô mệt nhọc mà làm việc?

Bé góc này, thật sự chính là không biết hưởng thụ sự ưu đãi của anh!

Phải biết rằng, trên thế giới này, chỉ có cô gái bé nhỏ đang ngồi trong lòng anh mới có thể có khả năng được anh sủng nịch!

“Được được! Chỉ cần em muốn gì liền là cái đó!”

Bà xã của anh, muốn gì mà không được? Cô chỉ đông, ai dám đi hướng tây? Chỉ có những kẻ thiếu hiểu biết, không thể nhìn thấy khẩu súng đòi mới trong tay anh mới dám!

An Vi Di bấu môi thỏa mãn. Cô dựa vào lòng anh hưởng thụ, cái miệng nhỏ hơi chu ra. Thật sự rất là đáng yêu!

“Duật... tôi đói! Tôi muốn ăn kem!”

“Không được!”

“Tại sao?”

Hừ, vừa rồi là ai mới nói cô muốn gì liền được cái đó? Ân, chính là lừa gạt người!

Cô mới không thèm tin ông chú già đáng ghét này nữa!

Lãnh Hàn Duật mày cau lại thật chặt, nghiêm nghị mà nhìn cô:

“Di Di, đói bụng mà đi ăn kem, nhất định bụng sẽ bị đau, không tốt cho cơ thể! Ngoan, ăn cơm no bụng rồi, tôi sẽ đưa em đi ăn cả một thành phố kem!”

Ôi Thiên ơi~~~ tài xế lái xe khẽ rùng mình. Phu nhân tương lai của boss ông thật có năng lực!

Cả một thành phố kem? Cũng thật là quá phô trương đi?

Ay ay, người đàn ông này thật quá kiêu ngạo!

_____

_____

“Trung úy”

Một người đàn ông hướng tới người đàn ông còn lại đang quay mặt nhìn về phía ngoài kia nói một cách lấp bắp.

Người đàn ông này đang rất tức giận!

“Thế nào?”

“Đã tiếp cận được mục tiêu!”

“Giết!”

Lưu Manh khí lạnh bao quanh mình, lạnh lùng đến cực điểm.

Người phụ nữ của anh, từ khi nào có người được phép chạm qua?

Nhìn đến chiếc siêu xe kia chạy vụt qua, bên trong còn là người con gái anh thương đang được ôm trong lòng của người đàn ông anh căm hận nhất, ánh mắt không tự chủ được liền trở nên lạnh lẽo.

Nhớ lại năm đó, Lãnh Hàn Duật cái gì cũng đều tài giỏi hơn anh. Từ gia thế cho đến ngoại hình.

Là anh ta cướp đi mọi thứ của anh. Chính là anh ta!

Người đàn ông đó cướp đi người anh yêu thương thuở cấp ba trung học. Không chỉ vậy, chính Lãnh Hàn Duật còn từ chối lời tỏ tình của em gái anh, khiến nó đau lòng mà tự vẫn.

Đến ngày hôm qua, anh ta còn suýt cướp đi mạng sống của anh.

Và ngày hôm nay, một lần nữa lại tính cướp đi cô bé ngốc nghếch của anh sao?

Hừ, mơ tưởng!

Ngắm nhìn những bức ảnh trong tay, anh cười đến sùng sục.

Vươn tay chạm nhẹ vào cánh môi anh đào của cô, nhìn đến ánh mắt biết cười ấy... tất cả toát ra sự vui tươi đáng yêu như một đứa bé với má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Thiên thần trong lòng anh chính là cô. Cho nên, cô tuyệt đối cũng không được mơ tưởng đến người đàn ông nào khác!

An Vi Di, em là của tôi!

Không cần biết em có yêu tôi hay không, nhưng Băng nhi thứ hai dù là thể xác hay tâm hồn, nhất định chỉ có thể nhớ đến một mình tôi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12: Bị tập kích (p1)

Lãnh Hàn Duật đưa An Vi Di đến một cửa hàng đồ Tây, gọi lên những món đắt tiền.

An Vi Di nhìn đến hai mắt sáng rực, cái bụng nhỏ liền một trận cồn cào. Nuốt nuốt nước miếng, cô chăm chú nhìn người đàn ông ở phía đối diện.

Lãnh Hàn Duật nhìn cô có chút không hiểu. Không phải cô rất thích ăn sao? Tại sao vẫn chưa động đũa?

“Di Di, em không khòe ở chỗ nào sao?”

Khuôn mặt anh lộ rõ lên sự lo lắng cùng căng thẳng.

“...”

An Vi Di lắc lắc đầu, cô không có sao hết, cô hoàn toàn bình thường nha! Chính anh mới bị bệnh! Bị bệnh thiếu năng!

Thấy cô im lặng không nói, anh sốt ruột thiếu chút nữa liền gọi cấp cứu!

“Duật... cái này... thật sự là hoàn toàn miễn phí?”

Có phải anh cho cô ăn đến no bụng, rồi sao đó bắt cô tự bỏ tiền túi có đúng không?

Đàn ông thời nay, có rất nhiều kẻ lừa đảo nha~~~~

Lãnh Hàn Duật khẽ cười, ánh mắt cong cong chứa đầy sự sùng sục, rất vui vẻ!

Đưa tay vén những sợi tóc rối trên mặt cô, anh cung nựng véo cái má bầu bĩnh hồng hồng. Bé ngốc của anh, sao lại có thể đáng yêu đến mức độ này cơ chứ?

“Di Di, tôi mặc dù chỉ có cái khách sạn sáu sao với cái ô tô độc nhất giá trị liên thành, nhưng tôi cũng không đến nỗi một ngày không nuôi nổi ba bữa cơm cho em”

“...”

Phúc hắc! Người đàn ông này thật quá phúc hắc rồi!

“Duật, thực sự là chú không lừa tôi chứ?”

Xoa xoa cái đầu nhỏ chứa não bằng hạt đậu của cô, anh vui vẻ cười thành tiếng.

“Di Di, chúng ta liền móc ngoéo có được hay không?”

“Được!”

Cô không nghĩ ngợi mà cư nhiên liền vui vẻ đồng ý! Thật sự là rất dễ dụ mà! Vậy, sau này cô ăn khiến anh sạt nghiệp thật, nhất định có thể đem cô bán đi để kiếm được bội tiền!

An Vi Di ăn đến vui vẻ, không thêm để ý đến xung quanh mình, mắt luôn chăm chú nhìn vào những món ăn ngon.

Lãnh Hàn Duật không hề ăn lấy một miếng, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cánh môi hồng hồng đáng yêu của cô, cổ họng liền dâng lên một trận khó khốc.

Xoay người uống ly nước lọc, ánh mắt anh không tự chủ được dò xét xung quanh, trong lòng dấy lên một dự cảm bất an.

Bản năng nói cho anh biết, anh và cô đang trong vòng nguy hiểm!

Lập tức, ánh mắt dịu dàng liền nhanh chóng xẹt qua tia hung ác, sắc bệ như chim ưng, môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Cố ý mai phục anh? Thật sự là quá coi thường ông trùm hắc đạo anh rồi!

“Di Di, ở đây đợi tôi. Tôi đi toilet một chút, liền sẽ quay trở lại”

An Vi Di nhảy dựng lên nhìn anh, tức giận vỗ bàn một cái thật kêu.

“Chú! Có phải chú thật sự lừa tôi, bắt tôi thanh toán tiền có phải hay không?”

“Di Di, em không tin tôi, tôi liền lấy súng ra bắn chết em”

An Vi Di toát mồ hôi hột. Trống trơn uy hiếp cô như vậy, có phải anh sẽ thật sự bắn chết cô không?

Cái đầu nhỏ nhanh chóng suy nghĩ, sau một giây cô liền quyết định bảo toàn mạng sống của mình. Tiền rất quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ của cô còn quan trọng hơn nha!

Lãnh Hàn Duật bước vào trong khu vệ sinh dành cho nam, tai không ngừng nghe ngóng động tĩnh truyền đến từ phía sau, hơi thở liền trở nên lạnh như băng.

Nhanh chóng bước vào phòng khóa cửa lại, đảo tầm mắt nhìn quanh bốn phía, anh nhìn thấy cái lỗ thông gió khá lớn trên đỉnh đầu. Nhếch môi nở nụ cười tà ác, ánh mắt anh hằn lên những vệt máu đỏ sẫm, biểu lộ rõ sự tức giận.

Dám phá hoại buổi hẹn hò của anh cùng Vi Di, lá gan cũng thật lớn!

Kiểm tra lại số lượng đạn mang trên người, anh giắt súng bên hông, lấy áo khoác trên người che đi vũ khí chết chóc ấy.

Trở lại chỗ ngồi, anh trực tiếp liền đem Di Di bế lên đùi mình, cặp mắt sắc bén không ngừng theo dõi tình hình.

Ngay khi nghe thấy tiếng súng lên nòng, cặp mắt anh liền tối sầm lại.

“Di Di, em ăn no rồi chứ?”

Gật gật cái đầu nhỏ, cô dùng cánh tay mập mập chỉ đến những cái chén đĩa đã voi đi hơn nửa, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

“Duật, nhất định không được gạt tôi! Chú phải thanh toán tiền!”

“Tôi e không được rồi!”

“Hà?”

Ngay khi An Vi Di hà lên một tiếng, phía sau liền truyền đến một tiếng động lớn, khiến cô giật mình sợ hãi.

Như phản xạ có điều kiện, đồng loạt những người trong quán đều hoảng sợ mà thét lên chạy trốn chết.

An Vi Di cứ đứng đó bất động, tay chân đều cảm thấy lạnh toát hết cả rồi.

Lãnh Hàn Duật xoay người ôm chặt lấy cô, đặt nụ hôn sâu in trên đôi môi hồng.

Rút súng giắt trong người, anh chuẩn xác bắn ra một phát đạn. Viên đạn xuyên thẳng qua tim của một tên đang chuẩn bị lên cò.

Tiếp tục tìm kiếm đối tượng, ba viên đạn liên hoàn trúng vào ba người khác. Mỗi phát đạn anh bắn ra đều trúng vào những bộ vị quan trọng nhất.

Tầm mắt đảo qua cô bé đang ngây ngốc trong lòng bị anh hôn đến mặt đều đã đỏ bừng, xác định cô bình tĩnh trở lại, anh mới luyến tiếc rời ra môi cô.

“Di Di, em có muốn chơi một trò chơi không?”

An Vi Di thoát khỏi trạng thái ngây ngốc, lại nghe được tiếng súng âm âm nổ vang, cô sợ hãi rúc mình cuộn chặt vào trong lòng anh.

“Duật, không muốn! Tôi muốn rời khỏi đây! Tôi rất sợ!”

“Tôi muốn em chơi một trò chơi”

Cô lắc lắc đầu nhìn từng người một bị anh hạ gục ngã xuống, nước mắt không tự chủ được mà hoảng hốt rơi xuống từng giọt lã chã.

“Di Di, tin tưởng tôi!”

Anh nắm chặt lấy bờ vai nhỏ bé của cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình:

“Tin tưởng tôi, nếu họ dám động đến một sợi tóc của em, tôi nhất định sẽ giết chết họ bằng những cách đau đớn nhất!”

Tại An Vi Di như ù đi, không còn nghe thấy những âm thanh đáng sợ kia, xung quanh chỉ văng vẳng câu nói đầy kiên định của anh.

Tin tưởng tôi...

Nếu họ dám động đến một sợi tóc của em, tôi nhất định sẽ giết chết họ bằng những cách đau đớn nhất...

Tin tưởng tôi...

Tin tưởng tôi...

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt ấy nhìn cô chứa đầy sự dịu dàng.

Gạt đi những giọt nước mắt, cô gạt đầu lia lịa:

“Được!”

Cô sẽ thử tin tưởng anh một lần này, chỉ lần này thôi!

Lãnh Hàn Duật hôn nhẹ lên môi cô. Anh ghé sát vào tai cô thì thầm, anh muốn cô tham gia vào trò chơi này với anh, anh muốn cô quen dần khi đối mặt với nỗi sợ hãi vây quanh...

Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn ra phía ngoài kia, nơi đó đã bị vây kín bởi những khẩu súng dài.

Lại hôn lên cánh môi anh đào của cô, anh mỉm cười:

“Chạy”

Dứt lời, Lãnh Hàn Duật cùng An Vi Di nhanh chóng đứng dậy, chạy vụt đi.

Anh kéo tay cô hướng trong khu nhà đi đến, vừa chạy vừa chìa súng bắn về phía người cản đường hai người.

An Vi Di nhắm tịt mắt lại, tay nắm chặt lấy cái túi xách ngang hông, mồ hôi ướt đầm cả bàn tay. Cô chạy, chạy theo từng bước chân của anh, gió ào ào vụt thổi qua tai cô, át đi những tiếng súng đang không ngừng gào thét phía đằng sau.

“Duật, đây là hướng về khu vệ sinh, không phải lối ra!”

Chân Lãnh Hàn Duật vẫn không dừng lại, thẳng tắp tiến về phía trước, bàn tay càng nắm chặt lấy những ngón tay mảnh khảnh.

“Tin tưởng tôi!”

Tin tưởng tôi...

Phải, nhất định cô phải tin tưởng anh, anh nhất định sẽ không bỏ rơi cô!

Anh cưng chiều cô như vậy, nhất định không bỏ rơi cô!

Nhất định...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Bị tập kích(p2)

Hai người một trước một sau cứ thế chạy, An Vi Di có đôi phần sợ hãi, nhưng Lãnh Hàn Duật lại một bộ dạng bình tĩnh, trên môi còn nở nụ cười thật tươi.

Anh cười, vì Di Di tin tưởng anh! Anh hạnh phúc!

“Duật, chúng ta tới nơi chưa?”

Cô thở hồng hộc hỏi anh. Quả thực chạy như vậy làm hao tổn không ít năng lượng của cô, thức ăn vừa nhét vào bụng cứ thế tiêu tốn hết.

Lãnh Hàn Duật một tay vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tay còn lại không ngừng bắn tứ phía.

Đạn trong súng của anh không còn nhiều. Anh phải nhanh chóng đưa cô đến chỗ an toàn!

“Di Di, đừng lo. Chúng ta sắp đến nơi rồi! Năm phút, chỉ năm phút nữa thôi!”

An Vi Di có chút không hiểu, hai người đang ngày càng tiến dần vào trong quán ăn, vậy ra ngoài kiểu gì?

Rất nhanh thôi, cô đã có đáp án!

Lãnh Hàn Duật dẫn cô vào trong nhà vệ sinh nam, khóa trái cửa lại khiến An Vi Di sợ đến phát run:

“Duật, chú đưa tôi vào đây để làm gì?”

Cô sợ hãi lấy tay che chắn phía trước, đôi mắt đã mọng nước nhìn anh.

Cô nghe nói thời buổi bây giờ có rất nhiều vụ án cưỡng bức bị chết trong nhà vệ sinh đó! Cô không muốn mình bị chết thảm như vậy a~~~~

“Di Di, đừng nhìn tôi với vẻ mặt tôi là đồ xấu như vậy!”

“Vậy, vậy chú đưa tôi vào đây để làm gì? Còn, còn có... khóa... khóa cửa”

“...”

Mặt Lãnh Hàn Duật đã triệt để đen.

Cô bé ngốc nghếch này! Nếu anh muốn làm gì cô, anh còn phải đợi đến bây giờ sao? Không bằng trực tiếp đem cô ra làm thịt trước đó luôn rồi!

“Không vào đây, vậy em muốn đám người ngoài kia bắt sống em sao?”

Cô lắc đầu. Tuổi thanh xuân của cô còn dài, sao có thể chết một cách oan uổng như vậy?

“Nhưng... vào đây rồi thì sao mà ra ngoài được? Chúng ta nhất định sẽ bị bắt!”

Cô cắn môi nhìn ra phía cửa nhà vệ sinh đang không ngừng vang lên những tiếng phá khóa, tâm cũng đã bắt đầu hoảng hốt.

“Lại đây”

Anh kéo tay cô vào trong một góc, chỉ chỉ cái lỗ thông gió ở trên cao:

“Tôi công em lên. Em qua đó trước rồi tới lượt tôi?”

“Duật, tôi sợ độ cao!”

Bắt cô trèo lên đó, có khi nào cô kinh hãi quá mà chết ngất luôn không?

“Di Di, một là em trèo lên, hai là để đám người đó xông vào đây sẽ bắn nát sọ em! Em muốn chọn cái nào?”

Những lúc như thế này, dù dõ cô là hoàn toàn vô ích, không bằng đe dọa cô một chút, để cô ngoan ngoãn mà nghe theo lời anh.

“Tôi...”

An Vi Di có chút ngập ngừng suy nghĩ. Nếu không thoát ra khỏi đây được, cô nhất định sẽ bị giết chết đến xác không còn. Nếu theo lỗ thông gió này ra ngoài, cô sợ mình cũng sẽ vì độ cao này mà đông máu!

Lãnh Hàn Duật cau mày, anh không nghĩ tới cô cứ nhiên lại sợ độ cao đến như vậy. Chỉ còn một cách, đành phải đánh liều vào cuộc chơi này.

“Di Di, nếu em không đi, vậy tôi đi. Đến lúc đó, em đừng có hối hận!”

Dứt lời, anh làm động tác muốn trèo lên khiến An Vi Di sợ hãi mà gào thét:

“Không, không muốn! Chú không được bỏ tôi lại một mình! Chú là đồ xấu! Đồ xấu!”

“Vậy một là trèo, hai là ở lại. Em mau quyết định đi”

“Tôi trèo, tôi sẽ trèo mà!”

An Vi Di khóc nức lên vì sợ hãi. Từ khi nào mà cô lại vướng phải mấy vụ rắc rối này? Cô không biết mình đã bắt đầu từ đâu.

“Ng Sloan, đừng sợ! Mau trèo lên, tôi đỡ em”

An Vi Di cắn răng chịu đựng nỗi sợ hãi bủa vây quanh mình, hốc mắt đỏ hoe nhìn lên. Cô trèo, dù có chết cô cũng phải trèo!

Lãnh Hàn Duật đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô bế lên cao. An Vi Di cố gắng bám trụ vào vách tường mà đi lên.

“Duật... không, tôi không xuống! Tôi rất sợ, tôi không muốn xuống, không muốn”

Nhìn từ trên lỗ thông gió nhìn xuống, cô đã sợ đến mất mặt, nói gì mà nhảy xuống đó? Chẳng khác nào là tìm đường chết!

Dưới đó là những viên gạch được bao bọc xung quanh nhà hàng, đứng ở đó sẽ tiến thoái lưỡng nan, dưới nữa lại là một hồ nước lớn, cô không biết bơi! Cô không muốn liều mạng!

Nhìn đến cánh cửa phòng vệ sinh sắp không chịu nổi, Lãnh Hàn Duật cắn chặt răng:

“Mau nhảy xuống đó!”

An Vi Di mặt lúc trắng lúc xanh, lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt cứ thế là chảy rơi xuống trông đến thảm thương:

“Duật, tôi không xuống! Có phải chú muốn giết tôi không? Tôi không xuống! Tôi nhất định không xuống!”

“Di Di, nghe tôi nói này, nhất định tôi sẽ không làm tổn thương đến em. Nếu em chết, tôi nhất định sẽ chết cùng em. Tôi không muốn rời xa em! Cho nên, cầu xin em, hãy tin tưởng tôi...”

Từ trước đến giờ, Lãnh Hàn Duật anh chưa phải cúi đầu cầu xin bất kì một ai. Ngày hôm nay, anh phá lệ vì cô bé trước mặt này, người đã làm trái tim anh rung động thật sâu.

Có lẽ, cả cuộc đời này, anh sẽ không thể tìm ai thay thế được vị trí ngự trị của cô trong trái tim anh.

Anh muốn cùng cô sống trọn đời bên cạnh nhau, muốn cô sinh cho anh một tiểu bảo bối đáng yêu như cô.

Nếu cô có rời khỏi thế gian này, anh nhất định cũng sẽ không lùi bước mà luôn sánh vai cùng cô, che chở cô.

An Vi Di nghe lời anh nói, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Anh lại muốn cô tiếp tục tin tưởng anh!

“Duật...”

Lãnh Hàn Duật nghe thấy tiếng mở khóa cửa, lại nghe đến tiếng bước chân rầm rầm đang đập từng phòng vệ sinh một, anh nhìn cô, trong giọng nói chứa đầy sự ấm áp.

“Di Di, nếu đã vậy, chúng ta cùng chết. Được không?”

“Không muốn... Duật, tôi tin tưởng chú, nhất định chú sẽ đưa tôi thoát khỏi nơi địa ngục này. Tôi tin tưởng chú mà”

Cô nghẹn ngào khóc nức, lại dùng giọng điệu nhỏ nhất có thể để nói với anh.

Cố gắng không nhìn đến độ cao đáng sợ kia, An Vi Di lau khô nước mắt, từ từ bước xuống.

Lãnh Hàn Duật nối tiếp theo cô nhảy xuống, đánh giá độ cao trước mặt.

“Di Di, em sợ sao?”

“Tôi...”

Thực sự là cô rất sợ! Nếu nói sợ, anh sẽ lo lắng cho cô. Nói không sợ, cô lại trở thành kẻ nói dối.

“Duật... chúng ta phải làm thế nào? Tôi rất sợ, rất sợ!”

Môi cô run run cố gắng nói từng từ. Những cơn gió mạnh mẽ gào rú xung quanh, nước hồ cuộn cuộn sóng lớn. Trời nổi gió thật to!

“Đừng lo, đã có tôi ở đây! Tôi bên cạnh em”

An Vi Di xúc động đến nỗi không nói được thành tiếng.

Khi cô lo lắng, anh nói hãy tin tưởng ở tôi...

Khi cô như rơi xuống vực thẳm, anh nói anh sẽ chết cùng cô...

Khi cô sợ hãi, anh nói đã có tôi ở đây, tôi bên cạnh em...

Từ trước đến giờ, ngoài anh ra, chưa có một ai đối xử với cô tốt như vậy.

“Duật...”

“Mẹ nó, bắn chết tui nó cho tao!”

Người đàn ông mặt đầy những vết sẹo ngang dọc lộ rõ vẻ tức giận, nhìn xuống hai người đang đứng sát mép tường kia.

An Vi Di sợ tới mức tay chân mềm nhũn đều đã đứng không vững.

“Duật... chúng ta phải làm như thế nào?”

Lãnh Hàn Duật ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô, an ủi cô.

“Di Di, chúng ta cùng nhảy xuống đó”

“Không... tôi không biết bơi, tôi không biết bơi!”

Cô nép sát vào trong lồng ngực của anh, cái đầu nhỏ lắc lắc không ngừng.

Lãnh Hàn Duật che chắn cho cô, vuốt xuống khuôn mặt đầm đìa nước mắt, anh mỉm cười.

“Di Di, em có tin tôi không?”

“Không... tôi...”

“Chỉ cần em tin tôi thôi, không cần nói gì cả”

“Duật... tôi tin, tôi tin chứ”

Lãnh Hàn Duật lau đi nước mắt còn vương trên khuôn mặt nhỏ bé. Anh cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào, hôn thật sâu, thật lâu.

Tiếng súng ầm ầm vang lên không ngừng, tiến gần đến ngày một sát hai người.

Ngay khi chỉ còn cách anh một mét, Lãnh Hàn Duật vẫn không buông môi cô ra, trực tiếp nhảy xuống hồ lớn.

Tiếng quát tháo vang vọng trên đỉnh đầu hai người, hòa cùng vào tiếng gió thổi bay đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sự tức giận của Lưu Minh(p1)

Lãnh Hàn Duật vừa hôn vừa ôm thật chặt An Vi Di trong lòng, cùng nhau nhảy xuống hồ lớn.

Chẳng mấy chốc, những con sóng ầm ầm kéo đến đã nhấn chìm hai người, khiến mấy tên sát thủ bị che mờ tầm mắt.

Một tên cầm đầu hung hăng chửi bậy:

“Mẹ kiếp, nhất định phải tìm được tụi nó cho tao. Nếu không, đại ca nhất định sẽ xé xác chúng ta trước!”

Lập tức, cả đám chia nhau đi tìm hai người.

Trong đêm tối, gió lạnh thổi về khiến con người ta chợt rét run.

Dưới hồ nước lớn, Lãnh Hàn Duật vẫn giữ nguyên tư thế ôm hôn An Vi Di. Tư thế này kéo dài cũng đã được hơn mười lăm phút khiến An Vi Di vừa giận vừa xấu hổ.

Cô đẩy đẩy cánh tay anh, cố ngoi lên mặt nước hít thở không khí. Cả cơ thể nhỏ bé bị ngâm xuống nước, quần áo dính chặt vào người, để lộ ra những đường cong quyến rũ khiến cô hòng Lãnh Hàn Duật khó khốc, bụng cũng nổi lên một cổ khí nóng hừng hực.

Ánh mắt anh tối sầm. Ngâm trong nước lạnh vẫn chưa hạ được cổ hỏa nóng?

Nhìn đến An Vi Di thở hồng hộc vì thiếu oxy, Lãnh Hàn Duật tiếp tục nhịn không được liền hung hăng hôn lên môi cô, phác họa bằng đầu lưỡi.

An Vi Di trợn trừng mắt nhìn người đàn ông đang như con dã thú trước mặt, trong lòng khẽ rên lên không ổn.

Không lẽ anh đang nổi lên thú tính của đàn ông?

Khuôn mặt cô bất giác chợt đỏ, hung hăng mắng trong lòng.

Sắc lang!

Đẩy anh ra khỏi người mình, cô tức giận đánh bốp vào ngực anh một cái. Cái đánh này khiến tay cô đau rát, vậy mà Lãnh Hàn Duật một chút phản ứng đều không có.

Thật sự là gặp quỷ! Người đàn ông này không biết đau là gì sao?

Lãnh Hàn Duật hôn cô đến điên cuồng, bàn tay trong nước dần dần bắt đầu làm loạn, vẽ lên đường cong mê người.

“Chú, mau thả tôi ra... buông ra”

An Vi Di giãy giụa không ngừng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh trông vô cùng tội nghiệp.

Người đàn ông này còn có thể bốt đi thú tính được không?

“Duật... chú...”

Còn chưa nói hết câu, Lãnh Hàn Duật lại ấn đầu cô xuống nước, môi lưỡi vẫn tiếp tục dây dưa (ôi ta viết đoạn này thấy...) làm An Vi Di mắt mếu như muốn khóc. Đầu cô cứ chực ngoi lên lại bị Lãnh Hàn Duật ấn trở về.

Chỉ nghe thấy trên mặt nước một loạt tiếng bước chân, ánh đèn chiếu rọi cả một vùng trời.

“Mẹ kiếp, vẫn chưa tìm được chúng nó?”

Tên cảm đầu nghe ra có vẻ rất tức giận. Họ đã điều động rất nhiều người đi tìm, vậy mà vẫn không tìm ra?

Tính từ thời điểm Lãnh Hàn Duật cùng An Vi Di nhảy xuống nước còn chưa có vượt qua ba mươi phút đồng hồ, vậy có thể chạy đi đâu?

“Có khi nào hai đứa chúng nó chạy đi rồi không?”

“Chia nhau ra đi tìm đi”

Một loạt tiếng bước chân xa dần, An Vi Di liền không còn hơi sức mà ngã vào lòng Lãnh Hàn Duật.

Lãnh Hàn Duật để cô dựa vào ngực mình, bế cô ra khỏi dòng nước lạnh.

Nhìn môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ, trong lòng không tự chủ được liền sinh ra một cổ ấm áp.

Nếu như mỗi ngày đều được ôm hôn cô như vậy, thật là tốt! Anh nhất định sẽ được no bụng “hai tư trên hai tư”!

An Vi Di tức giận đẩy tay anh ra, môi mím lại.

Người đàn ông này có cần phải hung hãn như vậy không? Cô là một món ăn sao mà anh suốt ngày cứ cắn?

“Chú... xê ra. Chú là đồ xấu xa, đừng có động vào tôi!”

Cô tức giận, mặt đỏ bừng, chân tay mềm nhũn không có sức lực mà đâm nhẹ vào ngực anh, trông như một con mèo nhỏ, rất đáng yêu!

“Di Di”

“Tránh ra!”

Lãnh Hàn Duật định tiến lên ôm lấy An Vi Di, lại bị cô né tránh mà quát tháo. Bờ môi cô run run rồi liền trào nước mắt. Gần đây nước mắt của cô có phải mau lẹ quá rồi không?

Cô luôn luôn bị Lãnh Hàn Duật khi dễ! Cô không cam tâm!

Lãnh Hàn Duật vẫn tiến lên ôm lấy cô đặt lên trên đùi mình, giọng nói mang theo sự đau lòng xót thương, còn có... dụ dỗ???

“Di Di, em đổ oan cho tôi”

“...”

Anh có cần phải đổi trắng thay đen như vậy không a? Cô đổ oan cho anh? Đổ oan cái gì?

Chúng có vẫn còn tồn tại ở môi cô, anh còn dám không nhận tội?

“Em sao không nhìn tới những người đó? Nếu bị phát hiện ra chúng ta đang ở dưới nước, còn không phải sẽ bị giết chết sao?”

“Nhưng chú cũng không cần phải cắn môi tôi như vậy!”

An Vi Di bất mãn mà chu mỏ, quay mặt ra chỗ khác, quyết không để ý đến anh.

A, tính khí thật sự là quá trẻ con đi? Lãnh Hàn Duật vui vẻ mà vùi đầu vào khuôn mặt đáng yêu của cô.

“Di Di, đó không được tính là cắn. Em nói mình không biết bơi, tôi phải làm vậy để truyền oxy cho em thôi. Nếu không, ở dưới nước lâu như vậy, em nghĩ mình còn có thể sống sót mà lên bờ trách mắng tôi sao?”

Lãnh Hàn Duật phải thừa nhận một điều, khi đối diện với An Vi Di, câu nói của anh luôn dài gấp ba gấp năm lần so với bình thường. Ai kêu cô ngốc quá làm chi? Để anh lúc nào cũng phải giải thích từng tí một?

Nhưng cô là người đơn giản, trái tim thiện lương, không giống những người đàn bà khác. Tuy cô có hơi một chút ngốc, nhưng rất đáng yêu, không phải sao?

An Vi Di có chút bất mãn mà xoay người lại, ngắm nhìn anh chăm chú. Đôi mắt long lanh linh hoạt sáng ngời như những vì sao trên bầu trời.

Màn đêm tới càng lúc càng nhanh, những cơn gió lạnh hòa cùng tiếng sóng thi nhau đánh vào bờ, tạo ra những tiếng kêu róc rách nghe thật vui tai.

Trong một tòa nhà cao ngất, bóng tối bao trùm khắp căn phòng làm cho người ta thấy thật quý giá.

Lưu Minh đứng nhìn qua ô cửa sổ xuống thành phố xinh đẹp. Những ánh đèn nối tiếp nhau tạo thành một dải lụa ngân hà trải dài đến tận những nơi xa

xa.

Cảnh đẹp như vậy, nhưng không thể nào làm giảm nổi tức giận đang cuộn cuộn trào dâng trong lồng ngực anh.

Hút lên một điều thuốc, đôi mắt câu hồn khê híp lại. Nghe đám thủ hạ báo cáo tình hình, tay anh đã vô thức nắm lại thành nắm đấm từ lúc nào.

Choang...

Hất tung hết mọi thứ trên bàn, anh nhìn một đám người đang run sợ quỳ gối trước mặt anh.

“Các người làm ăn cái kiểu gì vậy? Tôi cho phép các người chĩa súng vào An Vi Di sao?”

“Đại ca, hai người họ lúc nào cũng dính sát nhau như hình với bóng, chúng em...”

“Câm miệng. Nếu không làm được việc gì cho ra trò, sao không cút luôn đi?”

Lưu Minh anh từ khi nào thì cần mấy người không có năng lực để giao phó nhiệm vụ? Là cảnh sát đi bắt tội phạm còn không được, vậy ăn com ba bữa, nhận lương hàng tháng để làm gì?

Ngu ngốc còn không bằng một con chó nghiệp vụ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lầy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15: Sự tức giận của Lưu Minh

“Cút hết ra ngoài cho tôi!”

Lưu Minh hất tung mọi thứ ở trong tầm với ném thẳng vào mấy người đang khúm núm sợ hãi ở đằng sau.

Hiện tại, anh giống như một con hổ hung dữ đang nhe nanh múa vuốt khiến ai ai cũng phải khiếp sợ.

Trung úy lạnh lùng nhưng có trách nhiệm của mọi người đâu rồi? Tại sao bây giờ anh như một con rắn độc lột xác thành tinh như vậy? Nhìn vào con người dữ dằn của anh, mọi người đều sợ hãi và đùn đẩy nhau ra ngoài, để lại một mình anh trong cơn tức giận đang phun trào như ngọn núi lửa mãnh liệt.

Cầm nên bức ảnh mà thám tử tư chụp được, đó là hình Lãnh Hàn Duật hôn môi An Vi Di, anh tức giận nắm chặt bàn tay, kêu lên những tiếng răng rắc. Miệng gần lên những tiếng gào đáng sợ:

“Lãnh Hàn Duật, tao nhất định sẽ cho mày ném cảm giác khi ngồi mục xương trong tù!”

Hại chết biết bao nhiêu sinh mạng, để anh nhà tan cửa nát lang thang vô định mấy năm trời. Anh không cam tâm như vậy!

Lưu Minh cầm lên ngọn súng trong tay, chĩa thẳng vào ảnh của Lãnh Hàn Duật.

Pằng...

Tiếng súng mạnh mẽ được bắn ra, như tiếng gào thét của chúa tể nơi đêm tối. Tiếng súng đó xé tan màn đêm, làm cho mọi người cảm thấy quỷ dị.

Như thần chết muốn cướp đi mạng sống của con người!!!

“Chú, vẫn chưa tìm được đường ra sao?”

An Vi Di theo sát Lãnh Hàn Duật, da đầu run lên bần bật.

Người ta nói, đêm mà bị lạc ở trong rừng, nhất định sẽ bị thú dữ ăn thịt! Cô không muốn bị thú dữ ăn thịt đâu!

Lãnh Hàn Duật một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang lơ đãng đằng sau, tay còn lại mò mẫm đường trong đêm tối.

“Di Di, trung bình mỗi phút em đều hỏi tôi câu này năm lần rồi đó!”

An Vi Di cắn cắn móng tay cụt ngắn đã bị cắn đến đáng thương của mình, xị mặt xuống.

Cô là đang sợ có được hay không? Cô muốn về nằm trên giường mà đánh một giấc ngủ thật say. Cô không muốn làm bạn với bóng tối thế này đâu.

“Di Di, có lẽ chúng ta phải ngủ ở đây qua đêm nay”

Chết tiệt! Nếu không vì rơi mất điện thoại xuống nước, anh sẽ phải khốn đốn như thế này sao?

Sự cố ngày hôm nay, nhất định anh phải điều tra cho rõ ràng, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra một lần nữa!

“Không... không muốn! Duật, tôi sợ lắm, ở đây sẽ bị thú dữ ăn thịt đó!”

“...”

Không biết đầu óc bé ngoan của anh có chứa cái gì? Có phải toàn là bã đậu rồi không?

Anh ngay lập tức có ý muốn bỏ đầu cô ra một cách mãnh liệt để nhồi nhét cho cô trí thông minh xuất chúng của mình.

“VẬY... em tự tìm lối ra đi nhé! Tôi muốn ngủ sớm rồi!”

Lãnh Hàn Duật nhìn nhìn cô trong đêm tối ra vẻ cực kỳ thần bí, anh đưa tay chạm lên miệng cô, nở một nụ cười có chút... quỷ dị.

“Nếu em không sợ gặp phải đám người khi này, hoặc muốn động vật hoang dã thịt em trước khi ăn tôi, vậy thì cứ tự nhiên, tôi cũng không ngại”

“...”

Có thật là như thế sao??? Đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Ai nha, cô phải làm sao mới tốt đây?

Chết một mình sẽ rất cô đơn nha, vậy... rủ thêm Lãnh Hàn Duật làm bạn đồng hành luôn. Hay là như thế nhỉ?

Quyết định là vậy!

Trong đêm tối, hai con người ngồi ôm nhau trông rất tình tứ. Cô bé con kia kêu lạnh, người đàn ông liền ôm cô vào trong lòng. Một mũi tên trúng hai con nhạn, không phải sao?

An Vi Di dựa vào lồng ngực của Lãnh Hàn Duật, cái tay nhỏ bé không ngừng nghịch ngợm ngón tay to của anh.

“Di Di, ngón tay này chỉ có vợ của tôi mới có thể chạm, vậy mà em lại?”

An Vi Di nhất thời sững sốt, cô nghiêng đầu lệch sang một bên nhìn anh với vẻ mặt vô cùng hối lỗi.

“Duật, tôi lỡ nghịch mất rồi, phải làm sao đây?”

Cô ngây ngô nhìn anh, mắt khẽ chớp chớp. Trong đêm tối, ánh mắt cô sáng rực như những vì sao tươi đẹp trên bầu trời, lại linh hoạt sống động như một đứa trẻ nhỏ khiến anh khôngỡ rời mắt.

Khẽ cười đưa tay lên véo một cái vào khuôn mặt bầu bĩnh, ôm càng chặt cô hơn.

Làm sao đây? Cô không nhất thiết phải hỏi, bởi vì sau này, chức vị Lãnh phu nhân cũng chỉ có thể là của một mình cô. Cô đã hoàn toàn ngự trị trong trái tim anh mất rồi!

Thấy anh không nói gì, An Vi Di càng sốt sắng hơn. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, lại bắt gặp anh cũng đang nhu tình nhìn cô.

Cô đỏ mặt. Sao hôm nay tự dưng cô thấy mình thật kì lạ, mỗi khi tiếp xúc thân mật, khuôn mặt bụ bẫm của cô lại đỏ lừ như máu, ừ, hôn môi có được gọi là thân mật không nhỉ?

“Duật, chú bao nhiêu tuổi rồi?”

An Vi Di nhàm chán lại nghịch nghịch cánh tay anh, rồi nhớ ra cái gì đó liền rút trở lại. Ngộ nhớ cô nghịch nhiều quá, sau này anh không lấy được vợ, vậy thì phải làm sao?

Lãnh Hàn Duật hưởng thụ sự ấm áp khi được ôm cô trong lòng, cảm ơn nhu dựa lên trên đỉnh đầu cô.

“Tôi hai mươi bảy tuổi”

“Woa, tôi hai mươi ba rồi! Chú cách tôi có... ừm, một phần ba của mười hạt con giáp thôi nhé!”

“Vậy sao lại kêu tôi là chú?”

A, chết rồi! Cô biết trả lời như thế nào đây? Nói anh quá cỡ? Không được! Nhất định anh sẽ giết chết cô mất!

Cô chỉ chu mỏ, im lặng không nói gì, cái đầu nhỏ rúc vào lòng anh cọ cọ như muốn lấy lòng.

Lãnh Hàn Duật chịu thua con mèo hoang đáng yêu này không nói gì nữa.

“Duật...”

An Vi Di lại gọi anh.

“Hừm”

“Vậy còn chú Luru Minh thì sao? Nhiều hay ít tuổi hơn chú?”

“...”

Chết dở, sao chú không trả lời? Có phải chú ngủ mất rồi không?

Sao... cô có cảm giác rợn tóc gáy nhỉ? Chú có phải là nỗi hứng lên liền giận cô rồi phải không? Ừa, hình như là thế thật rồi! Lẽ nào cô nói sai gì sao?

“Duật...”

Lãnh Hàn Duật đẩy cô ngồi dậy, không nói không rằng liền đi thẳng một mạch.

Chết tiệt! Cô thế nhưng cứ nhiên quan tâm người đàn ông khác, lại là kẻ thù truyền kiếp của anh ngay trước mặt anh!

Có phải cô muốn chết rồi hay không? Hay muốn anh bóp chết cô thì cô mới thỏa mãn nỗi lòng?

“Duật...”

Đằng sau vang lên tiếng gọi của cô trong đêm tối, nhưng anh vẫn lẳng lặng bước tiếp. Anh biết cô sợ hãi, nhưng nhất định anh phải trừng phạt cô một cách thích đáng, để sau này tuyệt đối không được nói bậy trước mặt anh.

“Duật... Duật...”

An Vi Di đứng đó nhìn anh bước đi, mắt rung rung như sắp khóc, cái mặt xị xuống mà không dám đuổi theo.

Duật giận cô rồi, Duật sẽ không còn quan tâm đến cô nữa! Duật muốn mặc cô sống chết có phải hay không?

Duật, sao chú bỏ tôi lại? Tôi sợ, tôi rất sợ, rất rất sợ! Chú cứ thế bỏ mặc tôi mà đi sao?

Còn mình cô đứng trong đêm tối, lùi thui ngồi thu lu một góc, An Vi Di co rúm người lại, nhắm chặt mắt, cố gắng không để ý đến xung quanh.

Xoạt...

Tiếng... tiếng gì vậy? Có phải anh đã quay trở lại rồi không? Có phải anh quay lại để đưa cô đi cùng không?

“Duật, là chú sao? Chú mau lên tiếng đi, Duật”

An Vi Di cắn cắn môi mình, định đứng dậy tiến lên phía trước, lại cảm thấy chân mình có thứ gì đó nhầy nhụa đè lên.

Cô sợ khóc thét ra tiếng vì hình như... đây có phải là máu không? Hay là... rắn?

“A A A A...”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16: Di Di, xin lỗi em

“A...A...A...”

Tiếng kêu thất thanh của Vi Di vang vọng trong màn đêm như tiếng ai oán vang trời.

Lãnh Hàn Duật vẫn sải đều bước chân tiến về phía trước, cổ gạt tiếng hét đó ra khỏi đầu. Anh không ngừng tự nhủ, chắc chắn cô ấy chỉ làm vậy để anh trở về.

Nhưng dù sao, trong lòng anh chợt dâng lên một cổ cảm giác bất an.

Có nên quay lại nhìn bé ngọc của anh một chút không nhỉ? Anh chỉ đứng nhìn cho bớt nhớ thôi?

An Vi Di sợ hãi từng bước lui về phía sau. Cô nhắm chặt hai mắt, cắn môi kìm nén tiếng khóc nức nở.

Duật, chú đâu rồi? Chú có biết là tôi sợ hãi lắm không? Sao chú bỏ mặc tôi?

An Vi Di cảm nhận được con vật tròn tròn ướt át đang từng chút trườn lên đùi mình. Nhịp tim cô đập càng lúc càng nhanh, mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả vạt áo, trong lòng không ngừng hi vọng Lãnh Hàn Duật sẽ đến cứu cô. Bàn tay không tự chủ đã bấu sâu vào da thịt, mái tóc dính bết lại với nhau, trông vô cùng đáng thương tội nghiệp.

Con rắn to lớn đang không ngừng áp sát vào cô, khè ra cái lưỡi đáng sợ, đôi mắt nó híp lại như đang xác định con mồi, rồi từng bước dùng thân thể dài ngoằng của mình quấn quanh thân cô.

An Vi Di sợ hãi khóc thét thành tiếng, da đã trắng nhợt, đôi môi hồng hào cũng bắt đầu tím tái.

“Duật... chú ở đâu? Cứu tôi! Duật!”

Pằng...

Viên đạn cuối cùng được bắn ra.

Lãnh Hàn Duật khuôn mặt lạnh lùng như ác quỷ nhìn con rắn đang nằm trên người An Vi Di. Đôi mắt anh đỏ au một màu máu, trông vô cùng đáng sợ.

Động đến người phụ nữ của anh, nhất định nó không thể nào toàn mạng trở về!

Con rắn không có tổn hại gì xoay động thân mình khè một cái. Phát đạn vừa rồi anh không có nhằm vào nó bắn mà là gốc cây bên cạnh. Anh sợ lực đạo của khẩu súng quá mạnh, sẽ làm đau cô!

Con rắn nhào về phía anh lướt nhanh một cái, Lãnh Hàn Duật liền ngay tức khắc né được. Mấy chục năm huấn luyện trong gian khổ của anh không phải là vô dụng!

Ngày đó, khi còn là một đứa bé tám tuổi, một mình anh bị rất nhiều rắn vây quanh, anh còn chống cự được, một con nhỏ bé này có thể làm gì được anh?

Đợi đến khi con rắn nhảy lên một lần nữa, anh đưa tay bóp chặt lấy cổ nó. Nó quằn quại trong uy lực mạnh mẽ của anh, rồi bắt đầu ngừng giãy giụa.

Lãnh Hàn Duật quăng nó bay đi thật xa, rồi tiến về phía cô.

Anh vuốt ve khuôn mặt ướt nhẹp vì nước mắt, trái tim không khỏi đau đớn như bị lăng trì.

“Chú tránh ra!”

“...”

“Tôi kêu chú mau tránh ra! Tôi ghét chú, Duật, tôi ghét chú!”

Cô càng đẩy, anh càng giữ chặt lấy cô. Cô khóc, cô đánh anh, anh liền lau nước mắt cho cô, mặc cho cô đánh vào lồng ngực anh.

Cô sợ hãi, nhưng anh còn sợ hơn cô. Anh sợ sẽ mất cô. Anh sợ không còn được trêu chọc cô. Anh sợ không còn được hôn lên cánh môi hồng của cô.

Đợi đến khi cô kiệt sức mà nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, khóc nức lên từng tiếng nghẹn ngào, anh mới nhẹ hôn lên mái tóc cô, dịu dàng an ủi.

“Di Di, xin lỗi em”

Xin lỗi vì anh đã phạm phải sai lầm này, xin lỗi vì đã đẩy em vào nguy hiểm, xin lỗi vì lúc em sợ hãi mà không có anh ở bên.

An Vi Di ngẩng đầu lên nhìn anh, cặp mắt đỏ hồng vì khóc. Cô dựa vào lồng ngực anh, ôm lấy anh thật chặt. Nước mắt không tự chủ được lại tuôn trào.

“Duật... tôi ghét chú, ghét lắm! Sao chú nỡ bỏ tôi lại một mình? Chú không còn cần tôi nữa có phải không?”

Trông cô như một đứa trẻ tội nghiệp bị bỏ rơi, uất ức khiến người ta đau lòng. Cô hỏi anh có cần cô không?

“Ngốc! Đương nhiên là cần. Kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa, tôi đều chỉ cần có một mình em thôi có được không?”

Nếu không cần cô, anh sẽ quay lại đây để cứu cô sao? Lãnh Hàn Duật anh chưa bao giờ làm những việc vô ích.

Trong cuộc sống, càng tốt bụng bao nhiêu sẽ càng mang thêm rắc rối bấy nhiêu. Mà trong từ điển của anh, mãi mãi sẽ không bao giờ xuất hiện hai từ “hào tâm”. Nếu quan trọng với anh, dù có mất đi tính mạng của mình, anh vẫn cam lòng. Còn một khi là đồ bỏ, anh chỉ có bốn chữ “tuyệt không nương tay”!

An Vi Di túm chặt lấy áo anh, cố gắng lau khô đi những giọt nước mắt vẫn còn vương trên mặt.

“Kể cả là nghèo, chú vẫn nuôi tôi sao?”

“Đúng vậy, tôi sẽ nuôi em. Mặc dù tôi rất nghèo, chỉ có tiền để em tiêu xài cả đời đều không hết thôi! Còn lại, tôi chẳng có gì cả! Nhưng nhất định tôi sẽ nuôi em cho thật béo mập. Có được không?”

“...”

Chú này kiêu ngạo đến như vậy sao? Thực sự là không thể bớt đi một chút tính khí phúc hắc được à?

“Duật, chú hứa với tôi rồi đấy nhé! Nhất định sẽ không được bỏ rơi tôi!”

Lần này, anh yên lặng không nói gì, chỉ trực tiếp cúi xuống hôn cô, biểu đạt tất cả những tình cảm chân thành trong lòng anh.

An Vi Di lần này tuyệt không náo loạn. Cô ngồi yên đó, nhắm mắt hưởng thụ rồi chìm dần vào giấc ngủ yên bình. Cái miệng nhỏ chúm chím khê cong lên một đường lưỡi liềm.

Lãnh Hàn Duật cười sùng sục nhìn cô, ánh mắt vô vàn thương yêu.

Anh vuốt gọn mái tóc của cô, ôm chặt lấy cô để cảm nhận hơi ấm mà anh luôn tham muốn.

Cô bé của anh, lại sao hơi thở lại thơm mát ngọt ngào như vậy, khiến anh không thể nào dứt ra được.

Anh thật sự không dám nghĩ, nếu sau này, cô vì sợ hãi bàn tay nhuộm đầy máu tanh của anh mà chạy trốn, đến lúc đó, anh phải làm thế nào?

Mất cô, anh cũng không muốn tồn tại.

Giữ cô bên mình, chắc chắn cô sẽ ngày càng chán ghét và sợ hãi anh mà thôi!

Anh siết chặt lấy cơ thể nhỏ bé mà ấm áp của cô, ánh mắt mang theo một tia đau đớn.

“Di Di, xin lỗi vì đã kéo thiên thần như em vào cái thế giới đầy cạm bẫy của quỷ này! Xin em, đừng bao giờ rời xa anh!”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17: Gặp lại Lưu Minh(p1)

Mặt trời từ từ nhô lên cao, những tiếng chim hót líu lo vang trời. Sương đêm còn đọng trên những cành lá, nhỏ giọt xuống bờ cỏ xanh mượt.

Lãnh Hàn Duật đã thức dậy từ lâu, ngắm nhìn cô bé vẫn đang cuộn chặt trong lòng mình ngủ thật ngon giấc.

Anh ôm chặt lấy cô, sưởi ấm cho cơ thể nhỏ bé, không nhận được khế hôn nhẹ lên môi cô.

“Heo con, mau tỉnh dậy”

Anh cọ mũi mình vào mũi cô, hơi thở ấm nóng thổi lên khuôn mặt khiến An Vi Di có chút ngửa ngáy.

Dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngập nhèm vì ngái ngủ, nhìn đáng yêu như một con mèo lười.

Thật là cứng chết đi được!

Lãnh Hàn Duật véo hai cái má bầu bĩnh hồng hồng của cô, trong trái tim ngập tràn hạnh phúc, nhưng cũng thật sợ.

Các bang phái khác bắt đầu rục rịch trở lại, anh lại là một uy hiếp lớn đối với bọn chúng. Anh biết, ở bên anh, cô nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, nhưng anh không rời xa cô.

Giả như anh chỉ là một con người bình thường cũng làm việc nhận lương như bao người, có phải mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều không?

“Di Di, em còn không mau dậy, nhất định khi chúng ta ra ngoài sẽ bị muện đó, biết không?”

An Vi Di phồng má, chu chu cái miệng nhỏ nhắn khiến anh khẽ bật cười:

“Duật, tôi thật sự rất buồn ngủ, chú công tôi để tôi hảo hảo ngủ ngon có được không?”

“Di Di, con heo lười biếng này! Bình thường đi làm em cũng như vậy sao?”

Cô cười hi hi đến đáng yêu, đưa tay xoa xoa cái mũi nhỏ nhắn. Chợt giật mình:

“A, tôi lại đến công ty trễ nữa, nhất định sẽ bị đuổi việc! Phải làm sao đây?”

Lãnh Hàn Duật lại chớp lấy thời cơ hôn lên cánh môi hồng của cô, giọng đầy cung chiều:

“Bé ngốc, nếu em bị đuổi việc, tôi sẽ nuôi em”

Cô bĩu môi:

“Vậy nếu tôi bị thiếu tiền thì sao?”

“Tôi sẽ cho em”

“Nếu tôi bị bệnh?”

“Tôi sẽ chăm sóc em”

Cô vẫn không chịu từ bỏ mà gặng hỏi:

“Nếu tôi bị bỏ rơi, không được ai tin tưởng?”

“Có tôi bên em, tin tưởng em. Chỉ cần mình tôi tin tưởng em là đủ rồi”

“Còn nếu anh thiếu tiền?”

“Đương nhiên sẽ nuôi em thật mập mạp, rồi đem em đi bán. Được không?”

Anh cười đầy sùng sục, trêu tức cô.

An Vi Di tức giận mà xoay người không thèm nhìn anh, lùi thui ngồi một mình vẽ vòng tròn trên đất. Anh ôm gọn cô vào lòng, cô lại bĩu môi đẩy anh ra thật xa, khuôn mặt bầu bĩnh bắt đầu xị xuống, phụng phịu.

Thiên ơi, cô ấy có thể bỏ đi cái sự đáng yêu chết người lại được hay không?

Ngộ nhờ bà xã đại nhân của anh mà bị bắt cóc đem về làm vợ người ta, bỏ lại anh cô đơn một mình, nhất định anh sẽ đau lòng chết mất!

“Di Di ngoan, em giận tôi sao?”

“...”

“Di Di~~~~”

Nếu đám nhân viên mà nhìn thấy vị boss đại nhân đáng kính của họ biết không nhăn nhó như một cậu nhóc con như thế này, nhất định sẽ choáng, sẽ ngất, da gà da vịt chắc chắn sẽ thay phiên nhau mà nổi hết lên!

Làm ơn, sủng bà xã tương lai khủng khiếp như vậy, có phải được gọi là cung chiều cô đến nghiện rồi hay không?

“Di Di, đừng giận tôi nữa, nhé!”

“...”

Anh ôm cô vào lòng, thủ thủ bên tai cô. Nhưng một chút động tĩnh cô cũng không hề có.

“Haiz, em không để ý đến tôi, tôi liền tức giận mà trở về một mình vậy?”

Anh đứng dậy bước đi, An Vi Di đã sợ hãi mà run lên bần bật. Cô bặm môi, mắt rung rung, những hạt châu rơi đầy mặt. Cô tức giận cảm mọi thứ có thể ném lên thân hình cường tráng của anh:

“Chú cút đi, chú mau cút đi! Tôi ghét chú! Từ nay mặc kệ tôi! Đừng đến tìm tôi!”

Cô oa oa khóc lớn. Lãnh Hàn Duật đau xót mà chạy lại vỗ về. Khẽ đưa tay lau đi những giọt nước mắt ấm nóng, cọ sát đầu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Di Di ngoan, tôi xin lỗi em, có được không? Tôi sẽ cố gắng để em hào hào ngủ ngon, nhé?”

Cô sụt sịt mà rúc vào lòng anh, hết như một con mèo cưng không hề muốn đường chiều chuộng.

Ánh nắng chan hòa bị khuất bởi rừng cây, chỉ còn len lỏi vài hạt nắng tinh nghịch rơi xuống, đậu trên vai người đàn ông đang cống một cô bé.

An Vi Di ở trên lưng anh, tay ôm chặt lấy cổ anh, miệng lầm nhảm hát những bài hát của con nít, vô cùng ngọt ngào.

Một lúc sau đó, cô cố rướn người lên phía trước, cắn vào mặt anh một phát, cái miệng chu ra:

“Nhanh lên con ngựa của ta, ta đói bụng”

Lãnh Hàn Duật cưng nựng nhìn cô, lúc cô không chú ý mà hôn trộm vào cái má bầu bĩnh:

“Ngựa đây sẵn sàng phục vụ cho heo con xẻo thịt, cứ ăn tự nhiên”

An Vi Di không hiểu lời anh nói, nhưng khuôn mặt lại nổi lên một rặng mây hồng. Cô dụi dụi vào tấm lưng to lớn của anh:

“Duật, sao chú tốt với tôi như vậy? Nhất định tôi sẽ bị chú cưng chiều đến phát hư”

Khỏe môi anh cong lên một đường cong vô cùng hoàn hảo, dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười ấy lại càng làm nổi bật lên vẻ đẹp thiên phú của anh.

Anh chính là muốn chiều cô đến hư có được hay không? Anh là bá vương, cô chính là bảo bối, là cục cưng của bá vương!

“Heo con, em hư mặc em. Cho dù có như thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định vẫn cưng chiều em, làm chỗ dựa vững chắc cho em. Em cứ làm những gì mình muốn, còn tôi sẽ thu dọn tàn cuộc, có được hay không?”

Cô cười khanh khách nhìn anh:

“Duật, chú hào hào tốt, tôi hào hào thích chú!”

“Được, vậy Di Di hứa với tôi, sẽ về ở chung một chỗ với tôi. Tôi sẽ cho em ăn những món ngon, nhé?”

An Vi Di gật gật đầu, ôm chặt lấy cổ anh:

“Ừ, tôi sẽ ăn cho chú sạt nghiệp”

Lãnh Hàn Duật cống cô chạy thật nhanh, xong lại xoay tròn mấy vòng trên đầu cô, lắc lư cô bé trên lưng đang ôm chặt lấy anh.

Tiếng cười giòn tan vang vọng cả khu rừng, hòa cùng với tiếng gió, tạo thành bức tranh đẹp đến hài hòa.

Ở nơi đó, có cô, có anh, có niềm hạnh phúc, niềm yêu thương.

Bóng hai người khuất dần sau những rặng cây xanh tươi.

“Ha ha, nhà ơi, ta đã về”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18: Gặp lại Lưu Minh(p2)

Ánh hoàng hôn phủ dần khắp mọi nơi, tạo nên một bức tranh đẹp kì vĩ tráng lệ.

An Vi Di chỉnh chỉnh ống kính nhìn ngắm khắp nơi, cái miệng không ngừng cười toe toét.

Hôm nay Lãnh Hàn Duật tặng cô cả một cái máy ảnh mới đấy nhé, xin lỗi luôn làm cô thích đến chết mê chết mệt luôn ý!

Cô xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ, mái tóc bồng bềnh uốn lượn theo chiều gió. Trông cô vô tư hồn nhiên như một đứa trẻ được chạy lon ton đi chơi. Một vài tia nắng còn lưu lại trên khuôn mặt trắng mịn, nhìn cô tràn đầy sức sống như đóa hoa tươi nở rộ.

Xoay người lại, An Vi Di đụng phải một bức tường thịt to lớn ở đằng sau khiến tim cô đập thình thịch:

“Tên lưu manh đáng ghét nhà chú, chú làm tôi thực sợ hãi!”

Miệng nhỏ của cô lăm bằm lầu bầu, sau đó trợn trừng mắt nhìn cái người mà cô cho là “bất lịch sự” ở phía sau.

Lưu Minh đáp lại cũng chỉ là nụ cười nhàn nhạt không chạm đến đáy mắt, những đường nét cương nghị trên khuôn mặt tạo cho người ta cảm giác bức bách đến đáng sợ.

“Di Di, có phải em làm điều gì có lỗi với tôi nên mới giật mình phải không?”

Cô chu môi, lắc lắc đầu. Không có nha, cô rất ngoan nha~. Chính Lãnh Hàn Duật khen cô như vậy á!

“Đồ Lưu Manh đáng ghét, chú mới là âm hồn bất tán ý. Chú phải biết tâm lý nhất gan của đứa trẻ đáng yêu như tôi chứ?”

A? ừ, nhất gan!

Lưu Minh cong khóe môi, ánh mắt nhu hòa vuốt ve cái đầu nhỏ của cô, nhìn cô cung chiêu như một sủng vật:

“Di Di, lâu rồi không gặp em. Em không còn nhớ tôi sao?”

Cô bĩu môi, lườm anh. Hừ, nhớ? Không nhớ mới là lạ đó! Ai dí súng vào đầu cô? Ai cho là cô tàng trữ ma túy? Ai cưỡng hôn cô? Ai lúc nào cũng chặn đường đi của cô?

Cái “ki niệm đáng nhớ” này đã oanh oanh liệt liệt khắc sâu vào trong lòng cô rồi!

Cô ngúng nguẩy bỏ đi, tay vẫn khur khur ôm chặt lấy cái máy ảnh, mắt Lưu Minh khẽ híp lại.

Đợi đến khi cô đã cách mình khoảng một chặng đường, anh mới lấy điện thoại ra:

“Làm đi!”

“Trung úy, cái này...”

Người ở đầu dây bên kia nghe có vẻ ấp úng, ngập ngừng không dám mở miệng.

Anh khẽ nhíu mày:

“Có chuyện gì?”

“Chúng tôi không thể tấn công anh ta được, anh đã bị đình chỉ công tác hai tuần rồi!”

“Lí do là gì?”

“Bữa trước anh đã tự ý hành động một mình, cho nên...”

Choang...

Chưa đợi người bên kia kịp nói hết, anh đã đập tan cái điện thoại đang cầm trong tay. Trong mắt hiện lên tia căm phẫn.

Rất nhanh sau đó, anh khôi phục vẻ mặt lạnh lùng vốn có, sải bước đuổi theo An Vi Di.

“Di Di, tôi với em cùng đi ăn cơm, nhé?”

Anh giữ tay cô lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cô có chút lúng túng.

Gãi gãi cái đầu, cô chỉ biết cười trừ mà nhìn anh e ngại. Có khi nào chú bắt mình trả tiền cho bữa ăn thịnh soạn như chú to lớn không?

Ai nha, không được! Vẫn là chú to lớn thích hơn.

“Ha, ha ha, cái... cái đó, vị cảnh sát ca ca này...”

“Gọi là Minh”

“Hả? À... ừ Minh, ha ha, tôi, tôi có hẹn với chú to lớn rồi, chúng ta có thể để sang hôm khác có được không?”

Tôi mới không thèm ăn cùng chú nhé! Tôi mới không bị mắc lừa dễ dàng đâu.

“Không được”

Lưu Minh ngữ điệu chắc chắn, nghe ra có thể cảm nhận được sự tức giận đang bắt đầu bùng phát.

An Vi Di hơi hoảng sợ, môi mỏng khẽ mím lại, cặp mắt to đen lấy bắt đầu long lạnh nước.

Chú ta thật xấu! Chú ta làm cô sợ hãi!

“Nhưng tôi còn phải ăn với Duật”

Lưu Minh biết mình đã dọa cho cô hoảng sợ, vội vàng tiến tới ôm cô vào lòng vỗ về:

“Di Di, không được hư. Lãnh Hàn Duật nói cậu ta có việc đột xuất nên kêu tôi đưa em đi ăn cơm thay cậu ta”

Cô âm ức nhìn anh, sột sột lau nước mắt đang ứ đọng trong mắt mình.

“Duật thật sự là nói như vậy sao?”

“Em không tin tôi sao?”

Anh không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói trở nên lạnh như băng.

Thấy anh nhủ mảy, cô run run mà lắc đầu. Cô không muốn khiến chú ta phải tức giận! Chú ta thật đáng sợ!

“Ngoan, tôi đưa em đi ăn, nhé?”

Cô có thể từ chối sao? Có thể sao? Thật sao?

Ừ, được rồi! Cô biết chắc chắn là không thể mà! Chú Lưu Mạnh hôm nay thực khiến cho người ta thấy lạnh lẽo, cô mới không dám cãi chú!

Gật gật cái đầu nhỏ, tay cô bị Lưu Minh kéo đi, chẳng mấy chốc liền đến cửa hàng đồ ăn Tây.

Anh tự tay chọn món cho cô:

“Di Di, ăn cái này nhé? Sẽ rất ngon”

Cô còn chưa trả lời, anh đã gọi thêm vài món nữa rồi đi ra ngoài.

Di Di cúi đầu nhìn những món ngon trước mặt, không có tâm trạng thưởng thức. Lấy điện thoại lên gọi cho Lãnh Hàn Duật, giọng cô meo meo như sắp khóc:

“Duật, tôi muốn ăn cùng chú! Tôi không muốn ăn cùng chú Lưu Mạnh đâu! Tôi...”

Điện thoại của cô nhanh chóng bị Lưu Minh giật lấy, ném ra ngoài, anh trừng mắt nhìn cô.

An Vi Di nhìn chiếc điện thoại bị anh ném đi mà không khỏi đau lòng.

Cái đó là Duật kêu cô dùng! Duật kêu đồ anh chọn thì nhất định không được cự tuyệt, còn phải giữ gìn thật cẩn thận. Nhưng mà...

“Di Di, ở trước mặt tôi đừng bao giờ nói chuyện với bất kì ai. Tôi không thích!”

Anh không thích là cô không được phép dùng sao? Tại sao lại ném điện thoại của cô đi?

“Di Di, em mau ăn đi”

An Vi Di cúi đầu xuống, mím mím môi không nói lời nào, cũng không động đũa.

Lưu Minh khó hiểu ngẩng mặt lên nhìn cô, giọng nói lạnh lùng:

“Sao em còn không ăn?”

“Chú, tôi... tôi... Duật luôn cắt đồ ăn cho tôi, còn dứt cho tôi ăn, gọi những món tôi thích”

Cô giọng nói chứa đầy sự uất ức, lại không nhìn đến khuôn mặt của anh đã bắt đầu tối dần.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Di Di, em thật hư(p1)

Chương 19: Di Di, em thật hư(p1)

Lưu Minh mắt nhắm chặt lại, cố nén đi tia tức giận đang cuộn cuộn nơi lồng ngực.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng hỏi cô:

“Di Di, ở bên tôi, sao lúc nào em cũng nhắc đến anh ta?”

Giọng anh trầm trầm mà chua xót. Mấy ngày không gặp, lẽ nào tình cảm của cô dành cho Lãnh Hàn Duật đã thay đổi rồi sao?

An Vi Di cố kìm nén sự sợ hãi mà ngẩng mặt lên nhìn anh, đôi mắt đã đỏ hồng như mắt thỏ con, trông vô cùng uất ức. Nhìn ánh mắt sâu thẳm của anh, nước mắt cố gắng kìm nén bỗng chốc muốn trực trào. Từng giọt nước trong suốt bắt đầu lăn dài trên gò má trắng mịn.

Lưu Minh nhìn cô khóc mà tâm thần có chút hoảng hốt, anh vội vàng bước đến gần cô, đưa tay gạt đi những hạt trân châu bị đứt dây mà trong lòng vô cùng đau xót. Anh đã làm cô hoảng sợ rồi có phải không?

An Vi Di vội quay đầu né tránh bàn tay anh, môi mím chặt lại với nhau, để bàn tay anh bơ vơ giữa không trung không có điểm tựa.

Cô khóc thút thít, vừa như trách mắng, vừa như làm nũng khiến lòng anh mềm nhũn:

“Chú, tôi xin lỗi! Tôi... tôi không cố ý làm cho chú giận đâu. Tôi...”

Lưu Minh xoay mặt cô lại, nhìn cô khóc nức lên như bị ức hiếp, không nhìn được liền cúi xuống hôn môi cô.

An Vi Di gạt mình sợ hãi nhìn anh, mắt anh sâu thẳm không thấy đáy, khiến cô như lạc vào tầng tầng sương mù dày đặc.

Chú như vậy có phải là hết giận cô rồi không? Nhưng mà... chú Duật nói không được tùy tiện để người khác hôn môi! Cô... liệu Duật có ghét bỏ cô không?

Nhưng mà, cô cũng không muốn chú Lưu mạnh tức giận với cô! Cô phải làm thế nào? Có nên đẩy ra hay không?

Trong lúc cô chần chừ chưa biết phải làm sao, Lưu Minh cũng buông cô ra, bàn tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp khiến anh hằng đêm đều nhớ đến.

Trong tâm trí anh bỗng chốc hiện lên hình ảnh Băng nhi khóc làm nũng, ánh mắt anh cũng theo đó mà trở nên dịu dàng.

Băng nhi, anh âm thầm gọi tên cô, nhớ đến từng biểu cảm trên khuôn mặt đáng yêu đó, lại nhìn đến khuôn mặt bầu bĩnh hồng hồng của An Vi Di, không nhìn được lại cúi xuống.

“Di Di”

An Vi Di sùng sốt như bị bắt gian tại trận, nhìn về nơi phát ra giọng nói. Lãnh Hàn Duật một thân áo trắng làm nổi bật lên khí chất của một thư sinh, lại không làm mất đi sự cuốn hút của người đàn ông vốn có. Ánh mắt anh sắc lạnh nhìn vào đôi môi bị cắn đến sưng đỏ, các đốt tay kêu răng rắc.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, anh bước từng bước đến bên cô, tiếng bước chân trầm ổn vang lên đều đều trên sàn gỗ, tạo nên cho người ta một cảm giác bất lực.

An Vi Di khuôn mặt mếu máo trông phát tội, cô đẩy Lưu Minh ra, đứng bật dậy chạy đến thẳng vào lòng Lãnh Hàn Duật.

Lãnh Hàn Duật có hơi chút bất ngờ, bờ môi khẽ nhếch nên tạo thành đường cong hoàn hảo. Đưa đôi mắt lạnh lùng chứa đựng đầy sự thách thức nhìn về phía Lưu Minh, trong con ngươi đỏ hần lên từng tia máu của sự chết chóc.

“Duật, tôi đợi chú thật là lâu”

Cô dụi dụi vào lồng ngực ấm áp của anh, biến anh trở thành một chỗ dựa vững chắc. Có lẽ cô không biết, nhưng hai người đàn ông đứng tại đây có thể hiểu, cô đang ngày càng phụ thuộc vào Lãnh Hàn Duật.

Có phải, thực sự là cô đã bị chiều cho tới hư luôn rồi?

Lưu Minh tức giận nhìn một màn ôm ấp tình cảm, gương mặt anh tối sầm lại. Cố nén đi sự tức giận, anh trêu mếu nhìn cô, nở nụ cười:

“Di Di, mau lại đây ăn đi, đồ ăn thực sự đều đã bị nguội hết rồi”

An Vi Di ôm lấy Lãnh Hàn Duật, ngây ngô như đứa trẻ nhỏ nhìn vào một bàn thức ăn còn nóng hổi. Cô dụi dụi vào lồng Lãnh Hàn Duật, đôi mắt long lanh ngập nước.

Lãnh Hàn Duật nhẹ nhàng bế cô lên đối diện với mình, hôn chụt vào cái má bầu bĩnh. Anh ôm cô đến bàn thức ăn ngồi xuống, khẽ nhủ mảy:

“Di Di, tôi gọi cho em thịt bò bít tết, nhé?”

Cô gật gật cái đầu, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ ngồi gọn trong lòng anh.

Lưu Minh đôi mắt lóe lên tia sắc lạnh. Bàn tay giấu dưới gầm bàn siết chặt vào nhau.

“Lãnh tổng, đây đều là một bàn thức ăn ngon. Anh sao lại lãng phí như vậy?”

Lãnh Hàn Duật mắt không chớp lấy một cái, ánh mắt cung chiêu nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt đáp lời:

“Cảnh sát Lưu, thời gian anh bên cạnh cô ấy có thể so sánh với tôi sao? Cô ấy bị dị ứng với hải sản, lẽ nào anh không biết hay sao?”

Đây là gì? Là cố tình khiêu khích! Khiêu khích một cách trắng trợn!

“Di Di, sao em không nói với tôi, em không ăn được hải sản? Như vậy, tôi sẽ chọn món khác cho em”

Lưu Minh cau mày đầy khó chịu, sát khí tỏa ra bốn phía đủ để biết anh tức giận tới mức độ nào.

An Vi Di chỉ là khẽ sờ liếc nhìn Lưu Minh một cái, sau đó lại mím chặt môi cúi gằm đầu xuống. Cô không nói, là vì cô không muốn cho chú phải tức giận.

Lãnh Hàn Duật vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của con mèo nhỏ, miệng không ngừng công kích kẻ địch:

“Cảnh sát Lưu, sao anh không thử nhìn lại mình xem? Mặt lúc nào cũng đồng dạng với một tảng băng trời, dọa cho người đời sợ khiếp. Di Di ngốc nghếch lại nhất gan như vậy, anh nghĩ liệu cô ấy có đủ dũng khí để đi tranh luận với người mặt lạnh như anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Di Di, em thật hư (p2)

Chương 20: Di Di, em thật hư (p2)

“Cảnh sát Lưu, sao anh không thử nhìn lại mình xem? Mặt lúc nào cũng đồng dạng với một tảng băng trời, dọa cho người đời sợ khiếp. Di Di ngốc nghếch lại nhất gan như vậy, anh nghĩ liệu cô ấy có đủ dũng khí để đi tranh luận với người mặt lạnh như anh sao?”

Lưu Minh lửa giận cơ hồ có thể thiêu rụi mọi thứ, nhưng anh vẫn cố nhịn xuống, miệng vẫn cong lên một đường cong đúng tiêu chuẩn:

“A, mặt tôi đáng sợ như vậy sao? Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Người có tâm địa ác quỷ mới thật là đáng sợ!”

Anh chuyên trấn áp tội phạm, mặt lạnh cũng là điều dễ hiểu. Nhưng anh không có tò về bề ngoài ấm áp. Giết người, hút ma túy các loại, đó mới là nỗi ám ảnh lớn nhất đối với An Vi Di!

Một cô gái nhỏ bé như cô, suốt ngày phải cùng anh ta chơi trò trốn tìm cùng với sự truy bắt của pháp luật, liệu có thể hạnh phúc sao?

Cô đơn thuần, ngây ngô như vậy, làm sao có thể để ác quỷ bề gầy đôi cánh của thiên thần?

Đối mặt với sự khiêu khích của anh, Lãnh Hàn Duật chỉ nhướn mày nhìn lại, tay càng ôm lấy An Vi Di chặt hơn. Nhưng không ai biết, bàn tay còn lại của

anh đã nắm lại thành nắm đấm, trong lòng cũng dâng lên một nỗi lo sợ hoang mang.

“Nếu bên cạnh người mình yêu, chắc chắn ác quỷ đó cũng sẽ thay đổi bản thân trở thành thiên thần, cùng thiên thần bay lượn trên bầu trời tự do. Thiên thần trong sáng, thánh thiện như vậy, ác quỷ sẽ tìm mọi cách che giấu bản thân để sánh vai cùng với thiên thần. Cho nên, cảnh sát Luru, anh cũng không cần thiết phải quá để tâm như vậy!”

Anh biết cô rất sợ máu tanh. Anh biết cô rất yếu đuối, rất nhút nhát, nhưng không phải đã có anh bên cạnh rồi sao? Anh sẽ che chở, bảo vệ và yêu thương, cung chiều cô hết mực, sẽ không để cô phải chịu những tổn thương! Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.

“Duật... cái gì thiên thần? Cái gì ác quỷ a? Tôi không hiểu chú nói gì hết á!”

An Vi Di ngẩng đầu, chăm chú ngắm nhìn cái cằm cương nghị của anh, đôi mắt linh hoạt khẽ chớp chớp, môi hơi chu ra, chính xác là đáng yêu chết người!

Lãnh Hàn Duật cúi xuống hôn môi cô, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng đủ làm cho người đối diện tức giận.

“Lãnh Hàn Duật!”

Luru Minh vỗ tay xuống bàn cái rầm, gần từng tiếng như quỷ thần hung dữ khiến An Vi Di đầy sợ hãi rúc thật sâu vào trong lòng Lãnh Hàn Duật, đôi mắt trong sáng cũng bắt đầu rung rung ngấn lệ. Chú Luru mạnh lại nổi giận rồi! Cô rất sợ chú Luru mạnh nổi giận! Rất sợ, rất sợ!

Lãnh Hàn Duật ôm thật chặt lấy An Vi Di, ánh mắt sắc lạnh bắn tới phía đối diện, trong giọng nói cũng chứa một nỗi tức giận khó che giấu.

“Cảnh sát Luru, không phải anh cũng làm cho Di Di của tôi sợ hãi sao? Anh lấy tư cách gì mà trách mắng người khác? Trước khi tức giận lên người khác, hãy nhìn lại bản thân mình trước đi! Mang danh là cảnh sát mà không bao giờ lấy mình làm gương, vậy thì có tác dụng gì?”

“Vẫn còn tốt hơn người tỏ vẻ là loại thánh thiện nhưng trong lòng chất đầy những mưu kế thâm sâu khiến người khác phải kinh sợ”

Luru Minh mặt tối sầm nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hàn Duật, bao nhiêu nỗi uất hận mà anh phải chịu trước đây bỗng dung ủa về như thác lũ. Đôi mắt anh đỏ au dính đầy tơ máu, lời lẽ sắc bén đầy ẩn ý vẫn không có ý định dòi đi mục tiêu.

“Cảnh sát Luru, có phải anh truy bắt tội phạm nhiều quá cho nên đầu óc bị ngu ngốc rồi có phải không? Tôi nói rồi, tôi không có phải giả nhân giả nghĩa. Không ai là tốt hết mọi mặt. Đối với nhân dân, anh đại diện cho chính nghĩa. Nhưng đối với phạm nhân, anh lại chính là ác quỷ đội lốt người. Cho nên, đừng bao giờ lấy suy nghĩ của mình áp đặt lên người khác!”

Không để cho Luru Minh nói thêm một lời nào, anh liền ôm An Vi Di đi thẳng, mặc cho người ở lại đang bị ngập chìm trong nỗi tức giận.

“Duật... chú sao vậy? Chú tức giận với tôi sao?”

An Vi Di rụt rè hỏi. Từ khi hai người bước ra khỏi quán, tâm trạng liền không tốt như vậy rồi. Có phải cô đã làm sai gì rồi đúng không? Sao ai cũng tức giận với cô hết vậy?

Lãnh Hàn Duật đi phía trước, sừng sốt quay lại nhìn cô:

“Di Di, sao em lại nói vậy?”

Cô uất ức mím chặt môi, len lén nhìn lên khuôn mặt của anh rồi lại sợ hãi cúi mặt xuống. Đúng rồi đúng rồi, chú Duật chắc chắn là lại giận cô rồi:

“Tôi... chú không thêm đề ý, quan tâm tôi nữa rồi! Chú ghét tôi mất rồi! Có phải từ giờ chú sẽ bỏ mặc tôi đúng không?”

Anh đã hứa với cô sẽ cung chiều cô cả đời. Anh cũng đã hứa làm chỗ dựa vững chắc cho cô. Anh hứa cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ luôn bên cô, luôn bên vực cho cô. Nhưng sao... sao giờ anh lại sớm bỏ rơi cô như vậy? Có phải là do cô quá hư khiến anh chán ghét không?

Lãnh Hàn Duật nhẹ mỉm cười, bước lùi lại ôm lấy cô, bàn tay búng nhẹ vào mũi cô một cái thật là đau:

“Ngốc, sau này không cần phải nghĩ linh tinh như vậy nữa có biết không? Tôi cả đời có thể từ bỏ mọi thứ mà mình đang nắm trong tay, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không không cần em”

Đối với anh, cô chính là ánh sáng, là hơi thở, là cả nguồn sống của anh. Nếu ánh sáng mất đi, anh chỉ có thể đối mặt với bóng tối. Không có hơi thở, anh không thể cảm nhận được nhịp điệu cuộc sống. Không có những thứ quan trọng như vậy, thử hỏi, cho dù anh có tiền hay không, sống trên đời này cũng còn nghĩa lý gì sao?

“Sao... sao lại vậy? Tôi rất nghèo, cũng rất ngu ngốc, rất vô dụng, sao chú có thể cứ như vậy không không cần tôi?”

An Vi Di cảm động đến nước mắt trào rơi xuống, cả khuôn mặt cơ hồ hiện lên một mảng đỏ hồng. Tim cô đập rất nhanh, rất rộn ràng, nhưng cô không biết tại sao nữa? Cô thật ngốc, đúng không?

“Vi em rất hư được không? Em không ngoan ngoãn như những đứa nhỏ khác, rất dễ nuôi. Còn em hư như vậy, ngoài tôi ra, còn ai có thể có đủ khả

năng nuôi nôi em hay sao?”

“Nhưng như vậy chú sẽ thật mệt mỏi”

“Vi em, tôi chấp nhận mệt mỏi cả đời. Ai kêu em rất ngốc, ngốc đến nỗi không thể rời bỏ tôi?”

Lãnh Hàn Duật nói từng lời từng chữ, như một sự hứa hẹn chung thủy đến hết đời. Chính anh cũng không hiểu nổi, tại sao cô đối với anh lại quan trọng đến như vậy? Có phải do cô bị bắt cóc vào trong trái tim anh, bị cánh cửa sắt đá trói chặt, muốn thoát ra cũng không đủ khả năng, chỉ có thể bám vào nó, mọc lên rễ cây vững chắc, để anh ngày đêm thương nhớ?

Như vậy, cô là đứa nhỏ thật là hư!

An Vi Di vươn tay ra ôm chặt tấm lưng rộng lớn, nước mắt vừa rơi ra liền thấm vào bờ ngực vững chắc của anh. Gặp được anh, có phải là sự may mắn nhất trong cuộc đời cô không? Cô luôn được sống trong sự bao bọc chở che của anh, khiến cô ngày càng chìm đắm trong sự hạnh phúc. Nhưng cô cũng thực sự rất sợ hãi. Nếu một ngày, số phận đẩy anh và cô đến hai nửa trái đất, anh không thể tìm thấy cô mà từ bỏ, để lại cô bơ vơ giữa dòng đời bạc bẽo này, cô liệu có đủ tự tin để tìm được lối thoát cho mình hay không?

“Duật, đừng bỏ rơi tôi, đừng bao giờ không cần tôi”

“Được, tôi dù có chết cũng sẽ đưa em đến bên tôi, có được không?”

Cô sùng sốt mà nhìn anh, nước mắt đã chảy làm ướt hết cả khuôn mặt:

“Vậy... vậy là chú muốn giết tôi có phải không?”

Anh mỉm cười, gật đầu rất kiên định:

“Đúng vậy, nhưng chuyện đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra”

“Tại sao?”

“Tại vì tôi nhất định chỉ có thể chết vì tuổi già, nhất định tôi sẽ không bao giờ chết trước em. Nếu em ra đi sớm hơn, tôi liền cùng với em đi đến cuối đường”

“Duật...”

Cô cắn cắn môi, càng cố gắng ôm lấy anh chặt hơn, gương mặt đầy uất ức khiến anh đau lòng:

“Duật, chú phải hứa với tôi, nhất định không được chán ghét tôi”

Cô vươn ra ngón tay út, giờ đến trước mặt anh, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên cao.

Lãnh Hàn Duật nhìn không được bật cười. Anh đưa tay móc lại ngón út nhỏ nhắn, cúi đầu xuống hôn An Vi Di bằng tất cả sự yêu thương của mình.

Dưới ánh nắng, hai con người gần bên nhau, trái tim cùng hòa chung một nhịp đập mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngủ chung

Chương 21: Ngủ chung

Đêm xuống, thành phố ngập chìm trong màu sắc lung linh huyền ảo. Những con gió man mác nhẹ nhàng thổi, đùa nghịch trên mái tóc dài bóng bẩy của An Vi Di.

An Vi Di đứng trên ban công ngắm nhìn cảnh đẹp phía xa, trong cái đầu nhỏ bé không ngừng suy nghĩ.

Cô nhớ trước đây, ba đã từng nói là nam nữ xa lạ không được ngủ chung một nhà! Mà cô với Duật có được coi là xa lạ không?

“Đang suy nghĩ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngủ chung 2

Lãnh Hàn Duật không biết đã đứng sau cô từ lúc nào. Anh treu đùa mái tóc mềm mượt, ánh mắt ấm áp rơi xuống thân hình bé nhỏ, một tay ôm lấy cơ thể xinh đẹp, khoé môi khẽ cong lên thành độ cong hoàn hảo.

An Vi Di dựa vào lồng ngực anh, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, cái miệng hơi chu ra nhìn thật quá đáng yêu!

“Duật, chú nói xem, tôi về nhà chú ở liệu có bị coi là một đứa trẻ hư hay không? Trước đây, ba ba tôi nói nam nữ thụ thụ bất tương thân đó!”

Anh chỉ hơi nhú nhẹ đầu lông mày một chút, xong lại nhanh chóng giãn ra.

Biết suy nghĩ như vậy là rất tốt! Anh sau này cũng không phải lo cô vì quá ngốc mà bị người ta lừa đem đi! Lừa cô? Chỉ anh mới có thể!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngủ chung 3

“Di Di, chúng ta hoàn toàn một chút cũng không có điều gì là bất thường. Em nghĩ xem, tôi không phải nam, tôi là đàn ông! Còn em chính là một cô bé, chưa thể gọi là nữ được! Sống chung một nhà, rất tốt rồi!”

Như vậy có tính là lừa gạt trẻ con không nhỉ? Chắc là không đâu, anh thật sự là đàn ông mà!

Cô nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào gương mặt cương nghị của anh, nhú mày suy nghĩ những lời anh vừa mới nói. Thật sự là bình thường sao? Nhưng mà... Hai mươi ba vẫn chỉ được coi là đứa bé thôi sao?

“Duật, tôi là một đứa bé, nhưng sau này lớn, tôi sẽ thành một phụ nữ nha”

Cô meo meo dụi đầu vào ngực anh, cái khuôn mặt bầu bĩnh hơi phì ra giận dỗi. Ứm..., rất dễ thương!

Thử hỏi trên đời này, ngoài bé ngốc của anh ra còn có ai có thể đạt sự đáng yêu vượt mức cho phép thế này? Rất dễ làm người ta muốn phạm tội! Mà anh thì không muốn ai cũng có thể chạm vào cô bé của anh!

“Sau này, em trở thành phụ nữ thì không phải tôi sẽ trở thành ông chú già mấy chục tuổi rồi sao? Không cần lo lắng những vấn đề còn con con như thế!”

Một đứa bé phải nghe lời người lớn có đúng hay không? Nếu không nhất định sẽ là một đứa trẻ hư! Vậy... Có phải cô nên tin những lời chú Duật nói đúng không? Không nghe lời, có phải chú sẽ tức giận rồi không thèm chơi với cô nữa?

Không được nha~~~~ cô rất thích rất thích rất rất rất thích chú Duật đó!

Cô ngẩng đầu lên, động nhẹ vào cái cằm của anh, đôi mắt long lanh xinh đẹp khẽ chớp động. Nở nụ cười khanh khách, cô vòng tay ôm lấy cơ bụng rắn chắc của anh, đầu hơi nghiêng về một phía:

“Duật, tôi tin chú! Chú nói cái gì tôi cũng đều tin chú nha”

Chẳng phải cô đã lựa chọn tin tưởng anh vô số lần rồi sao? Anh chưa một lần nào lừa gạt cô. Đối với cô, anh là tốt nhất tốt nhất! Nếu anh lừa gạt cô, chắc chắn sẽ không bao giờ đối xử quá tốt đối với cô như vậy!

“Tin tôi?”

Gật gật.

“Thực sự tin tôi đúng chứ?”

Gật gật.

“Vậy thì ngủ với tôi đi”

Gật gật... Lắc lắc...

Lãnh Hàn Duật trong lòng hơi xẹt qua một chút sự mất mát. Cô mặc dù là tin anh, nhưng thực sự mà nói vẫn chưa thể nào chấp nhận anh.

Anh với cô, số lần gặp mặt cũng chỉ là đếm trên đầu ngón tay. Không biết lần đầu tiên gặp mặt cô liệu có nhớ anh không, nhưng từ sau khi gặp cô, trái tim anh dường như đập nhanh hơn, nó thốn thức, dồn dập khiến anh không thể kiềm chế đi nỗi nhớ nhung cô.

Anh nhớ cô, nhớ đến phát điên dại. Anh nhớ giọng nói trong trẻo mà ngọt ngào như viên kẹo đường của cô, nhớ hơi thở ấm áp cùng mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng trên cơ thể nhỏ, nhớ đôi môi mềm mịn căng mọng như bông hoa anh đào tươi mát. Nỗi nhớ nhưng đó thôi thúc anh đến tìm cô, bảo vệ, chở che cho cô, dành cho cô cả cuộc đời này.

“Di Di, em vẫn không tin tưởng tôi hoàn toàn có đúng không?”

Anh phải làm thế nào để cô có thể hoàn toàn tin tưởng anh? Lẽ nào những điều anh làm trước đó, đối với cô một chút ý nghĩa cũng không có? Tại sao? Anh muốn cô tin tưởng anh, hoàn toàn coi anh là chỗ dựa vững chãi duy nhất!

An Vi Di có chút lo lắng vội vàng ôm thật chặt lấy người anh, trong đôi mắt to tròn chứa đầy sự hoang mang tột độ. Duật sao vậy? Duật sẽ lại giận cô, lại bỏ rơi cô sao? Cô không muốn, không muốn...

“Duật, tôi...”

Đôi mắt đã ầng ầng nước nhìn anh. Trong đôi mắt long lanh hiện tại chỉ là một làn sương mù mờ ảo. Cô run run nói không thành tiếng, khuôn mặt mếu máo trông đến tội nghiệp.

Vùi đầu vào ngực anh, cô khẽ dụi dụi. Đây là lấy lòng có đúng không? Chỉ cần như vậy, có phải anh sẽ không còn buồn cô nữa?

“Di Di”

Anh khẽ thở dài gọi tên cô, bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc thơm mùi hương tinh khiết. Giận? Anh muốn giận cô lắm chứ! Nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của cô, anh không nỡ!

“Ngốc, tôi chỉ muốn ôm em như hiện tại cũng không được sao? Mai tôi phải đi công tác rồi, một tuần không được ở bên cạnh em, tôi sẽ rất rất nhớ”

“Duật, chú sẽ phải đi sao? Chú muốn đi đâu? Chú không thể mang tôi theo được sao?”

“Không được!”

Vụ làm ăn lần này rất lớn, còn không đảm bảo anh có còn tính mạng để trở về hay không, anh sao có thể mang cô đi cùng với mình để chịu khổ? Hơn nữa, cô đi bên cạnh, nhất định sẽ bị liên lụy!

Anh rất muốn ở bên cạnh cô, nhưng có những chuyện không thể điều khiển theo mong muốn của mình được. Anh sẽ cố gắng, cố gắng để có thể về lại bên cạnh cô sớm nhất.

An Vi Di chun chun mũi hít vào một hơi, cánh môi hồng hồng khẽ mím lại:

“Tại sao? Duật, có phải tôi làm phiền chú không? Tôi sẽ thật ngoan ngoãn mà!”

Cô trông mất đồ hoe vì uất ức mà nhìn anh, cặp mắt long lanh sống động như muốn tố cáo anh làm điều gì đó có lỗi với cô khiến lòng anh mềm nhũn.

“Di Di, tôi là đi làm việc, không phải đi chơi”

“Nhưng... Nhưng...”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngủ chung 4

Cô rũ xuống mi mắt. Có phải cô bị trở thành một đứa trẻ hư không biết nghe lời rồi?

“Vậy chú phải về thật là sớm”

Nhìn khuôn mặt biểu tình đầy vẻ không cam tâm của cô, Lãnh Hàn Duật chỉ biết lắc đầu mà mỉm cười. Anh dịu dàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng mà tràn đầy yêu thương, như cánh chuồn chuồn mỏng manh khẽ lay động trên bầu trời gió, mát.

“Di Di, tối nay, tôi cho em biến tôi thành gấu ôm, nhé?”

Cô lắc lắc đầu, rồi lại gật gật. Như vậy Duật sẽ không buồn nữa có đúng không? Cô cũng muốn ở cạnh bên Duật thêm một chút, một chút nữa a~~

Anh vui vẻ nắm lấy bàn tay bé nhỏ vào phòng, ôm cô nằm xuống chiếc giường ấm áp, vùi đầu xuống hõm cổ cô mà nũng nịu. Ngủ? Chỉ là một điều quá đỗi quen thuộc đối với mọi người mà thôi! Nhưng bên cạnh anh hiện tại có cô, chỉ cần êm đềm như vậy là quá đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Di Di, lại gặp em

Sáng hôm sau, An Vi Di thức dậy, vị trí bên cạnh đã không còn ai, nhưng hơi ấm cùng mùi hương nam tính nhàn nhạt vẫn còn vương vấn đâu đây.

Cô có chút tiếc nuối mà khịt khịt cái mũi. Được anh ôm vào lòng thật là ấm a, cô còn chưa kịp nhìn anh, anh đã đi mất rồi!

Cái mặt nhỏ nhắn khẽ xị xuống, bước chân xuống giường.

Anh chỉ bỏ rơi cô một tuần thôi! Cô cũng không phải thiếu anh là sẽ chết!

Sáng sớm, cô nên làm gì đây? Tập thể dục? Cô chưa bao giờ tập thể dục, nhưng ý tưởng này cũng không tồi!

Chạy bộ một vòng quanh công viên, cô mệt muốn đứt hơi mà nằm dài trên bãi cỏ xanh mượt, đôi mắt to tròn linh động cũng bắt đầu lim dim, cô hoàn toàn không biết, ở đằng xa kia có một ánh mắt ấm áp vẫn luôn dõi theo cô.

Lưu Minh bước đến bên cạnh cô, ngồi xuống ngắm nhìn hàng mi dài cong vút đang khẽ chớp động như cánh bướm, hơi thở đều đều vì ngủ say, môi anh nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

Đưa tay chạm nhẹ vào làn da trắng nõn mịn màng như da em bé, cảm xúc trơn mềm mại khiến anh chỉ muốn chạm vào mãi.

Anh biết, đưa cô vào cuộc chiến này thực sự là đẩy cô rơi xuống vực thẳm. Nhưng chỉ có cô mới có thể giúp anh mà thôi. Anh tự hứa với lòng mình, hoàn thành xong nhiệm vụ này rồi, nhất định anh sẽ bù đắp thật nhiều cho cô, sẽ đưa cô rời khỏi nơi chật chội chứa những kí ức về Lãnh Hàn Duật.

Ánh mắt dịu dàng nhìn cô, bàn tay lướt qua đôi môi hồng nhuận đang khẽ mỉm cười. Cô đang mơ một giấc mơ đẹp, liệu trong đó có tồn tại hình bóng của anh không?

Cúi đầu xuống hôn lên nụ cười xinh đẹp, bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác ngọt ngào khi có cô bên cạnh.

Cô xinh đẹp giống như một thiên thần, còn anh lại như một con ác quỷ khát máu.

Trong nắng sớm, bức tranh xinh đẹp hoà quyện với cảnh sắc thiên nhiên, làn gió ấm áp khẽ thổi bay những cành lá tươi tốt. Nhưng ở xa kia, hai con người vẫn bất động như vậy, càng tôn lên vẻ đẹp dịu dàng của ánh bình minh.

An Vi Di vươn vai đứng dậy, cảm thấy môi mình có chút ướt ướt. Là sương sớm sao? Cô đã nằm ở đây thật lâu sao?

Lắc đầu có chút khó hiểu, cô đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi trên con đường đá, miệng lầm bầm đếm từng bước chân. Cô phải bước bao lâu thì Duật mới có thể trở về? Cô muốn anh ôm cô a, anh sẽ không để cô phải bước một mình a~~~

“Di Di, lại gặp em”

Lưu Minh cố tình lên tiếng chào hỏi cô, trên tay còn là hai tô mì nóng hổi cùng gà rán thơm giòn. Anh biết, buổi sáng ăn đồ chứa nhiều dầu mỡ là không tốt, nhưng đây là món cô thích ăn! Anh muốn chiều hư cô ngày hôm nay.

An Vi Di có chút bất ngờ mà giật mình. Cô sợ lắm, liệu chú có tức giận với cô như bữa trước hay không?

Đưa bàn tay mập mập lên che mặt, cô lên xoay người bỏ chạy. Chú không nhìn thấy cô, chú sẽ không nhìn thấy cô a~~~

“Đứng lại”

Lưu Minh nhẹ nhàng túm lấy cổ áo cô, giật lại khiến cô không kịp phản ứng mà suýt ngã nhào.

Anh kéo cô đến một góc khuất, sau đó đẩy cô ngã xuống bãi cỏ xanh mượt, còn mình cũng cúi xuống nằm đè lên thân hình bé nhỏ. Hai cơ thể dính sát vào nhau khiến cô có chút khó thở:

“Chú, mau thả tôi ra đi mà”

Cô mếu máo trông đến tội mà nhìn anh, bàn tay nhỏ bé cố đẩy anh ra nhưng không thành, lại bị anh nắm lấy đưa ra sau đầu.

“Di Di, nói cho tôi biết, em tại sao lại tránh mặt tôi?”

Anh đau lòng nhìn cô. Có phải do hôm đó anh khiến cô sợ hãi nên cô muốn tránh xa anh rồi?

Không được, anh không cho phép!

“Tôi... Tôi...”

Không đợi An Vi Di nói hết, anh liền cúi xuống, gặm nhấm môi cô ngấu nghiến, thương thức nó như một món ăn tuyệt vời. Anh nghiện, thực sự anh rất nghiện đôi môi mềm mại này. Nó khiến anh mất đi ý thức cùng lý trí, khiến anh vô lực mà chìm đắm.

An Vi Di sợ hãi đến ngẩn người, toàn thân tê cứng không thể cử động. Chú lưu manh làm cô thật là đau~~~

Mắt cô rung rung ngấn lệ, thành công làm động tác của Lưu Minh dừng lại. Anh thờ hờn nhìn cô, đủ biết anh đã kiềm nén đến mức nào. Anh muốn cô, muốn cả thể xác lẫn trái tim. Anh muốn cô toàn tâm toàn ý thích anh, yêu anh chứ không phải là chịu sự ràng buộc.

Vội vàng hôn lên đôi mắt đã đỏ hoe từ lâu, anh buông tay cô ra, kéo cô đứng dậy:

“Ngoan, tôi có mua bữa sáng, ăn cùng tôi, nhé?”

Anh hỏi, tay giờ lên hai tờ mì nóng hôi hổi cùng gà rán, miếng khế cong lên vẽ ra một nụ cười.

Thấy cô im lặng không nói gì, anh kéo cô đến chiếc ghế đá trong công viên, đặt cô ngồi lên trên đùi mình.

An Vi Di có chút khó chịu mà vịn vẹo. Ngồi trong lòng chú Lưu Minh này rất ấm, nhưng ngồi trong lòng Duật vẫn ấm áp hơn nha~~~

Anh xé miếng gà rán đưa nó đến miệng cô, trong ánh mắt ngập tràn tình yêu thương cùng sủng nịch:

“Há miệng ra, tôi đút cho em ăn”

Lắc lắc đầu.

“Ngoan, em không thích ăn sao?”

Lắc lắc đầu.

Cô rất thích, rất thích ăn gà rán a, nhưng mà...

“Tại sao?”

“Duật nói, ăn gà rán bữa sáng là rất không tốt, cho nên, Duật không cho phép tôi ăn”

Cô mím mím môi, nghĩ về Lãnh Hàn Duật, trong đôi mắt to tròn lướt qua tia buồn bã.

Duật mà biết cô ăn, chắc chắn chú sẽ thật giận cô, chú sẽ bỏ rơi cô thật lâu, thật lâu! Cô không muốn như vậy đâu, cô nhớ Duật, rất nhớ rất nhớ!

Lưu Minh nhắm chặt mắt, hít sâu vào một ngụm khí, sau đó khẽ mở mắt, sự dịu dàng đó vẫn không hề thuyên giảm. Anh không phải là có cơ hội một tuần bên cô hoặc bên cô mãi mãi sao? Từ từ rồi cô sẽ dần chấp nhận anh mà thôi, quan trọng là nó đến sớm hay muộn, anh cũng đều có vô số thời gian!

“Không ăn, vậy tôi lỡ xé mất miếng thịt này rồi, em ăn giúp tôi, rồi sau đó tôi với em ăn mì, được không?”

Anh cương nghị mà nhìn cô, nụ cười bên khóe môi vẫn không hề thuyên giảm. Chỉ khác một điều, trong nụ cười ấy hình như có thêm sự lạnh lẽo cùng tức giận khiến ai ai cũng cảm thấy một cỗ áp lực, ngoại trừ cô gái nhỏ bé đang nằm trong lòng anh kia.

Cô gật gật đầu, vui vẻ mà ngồi húp tô mì nóng hổi, cả khuôn mặt đều là sáng ngời trong ánh nắng chan hoà ấm áp. Mì thật là ngon ngon ngon~~~

“Di Di, ăn xong, tôi dẫn em đi chơi, nhé?”

Cô chu chu miệng, ngẩng cao đầu mà nhìn anh, trong ánh mắt còn mơ hồ lộ ra chút tiếc nuối:

“Chú, tôi cũng rất muốn đi chơi. Nhưng... Nhưng mà... Tôi phải đi làm a, nếu không chắc chắn sẽ không được trở thành nhân viên chuyên cần của tháng, sẽ bị trừ lương a, thậm chí hơn là sẽ bị đuổi việc đó!”

Cô cụp mắt xuống như con cún nhỏ đáng thương bị bỏ rơi, cái mặt xị ra trông đáng yêu đến khó cưỡng.

Lưu Minh không nhịn được mà bẹo má cô một cái, dí sát mặt xuống hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh có chút phấm hồng:

“Di Di, ngoan nào, làm việc cho tôi, tôi sẽ để em nhận thật nhiều lương có được không? Công ty của tôi cũng đang rất phát triển nha”

Anh dụ dỗ cô từng chút, từng chút một đưa cô vào tròng mà anh đã chuẩn bị từ lâu. Thật sự anh muốn bên cô mãi, một chút cũng không xa rời!

“Chú, không, tôi...”

Cô không thể nghỉ việc được, ở công ty cô còn rất nhiều rất nhiều bạn, cô không nỡ rời xa họ.

“Yên tâm, sẽ không sao mà, tôi có thể...”

Chưa nói hết, tiếng chuông điện thoại reo vang cắt đứt lời nói của anh.

“S... Sếp...sếp tổng...”

Cô run sợ mà mấp máy môi. Không hiểu sao cô lại thấy thật bất an khiến chính bản thân mình có chút run sợ mà lắp bắp, vội vàng xoay người nghe máy.

Đằng sau cô, một nụ cười quỷ dị chợt hiện ra.

Lưu Minh trong đáy lòng không khỏi cười lạnh. Mới chỉ đe dọa một chút, vậy mà chưa gì đã chui đầu vào rọ rồi, chơi thật không vui!

“Chú, tôi bị đuổi việc thật rồi! Họ nói tôi không chịu làm việc, suốt ngày chỉ ăn và ngủ, công ty họ sẽ bị tổn thất thật nặng nề!”

Cô vừa nói, mắt liền đỏ hoe như sắp khóc. Cô từ nay thất nghiệp thật rồi! Oa oa...

“Chú, tôi bắt đền chú! Chú nhất định phải đền công việc cho tôi”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Rắc rối. Vị hôn thê của Lãnh Hàn Duật(p1)

Ngày hôm đó, Lưu Minh đưa An Vi Di đi chơi rất nhiều nơi, ăn các món ngon khiến cô vô cùng vui vẻ.

Chẳng mấy chốc đã hết ngày, trời chiều dần ngả về đêm, những ánh đèn lung linh huyền ảo rực rỡ trên hè phố.

An Vi Di vui vẻ chạy loạn ở phía trước, hết như một đứa bé tò mò khắp nơi. Nhìn những chiếc lá vàng rụng đầy trên đất, cô cười khúc khích nhặt lên ngắm nghía.

Lưu Minh nhìn theo bóng dáng thoăn thoắt của cô, bên khoé mắt nhìn không được mà cong lên thành một nụ cười dịu dàng.

Giá như thời gian có thể ngừng lại tại giây phút này, để anh có thể nhìn ngắm mãi nụ cười tinh nghịch của cô.

Giá như thời gian có thể xoay tròn như một chiếc đồng hồ quay quanh trục, để phút giây bên cô được lấp đầy những khoảng trống thiếu vắng trong anh.

Giá như... Cuối cùng cũng vẫn chỉ là giá như mà thôi.

Nụ cười rạng ngời, ánh mắt sống động này, liệu còn có thể tồn tại được đến bao giờ?

Cuộc đời là vô vàn những mảnh ghép, có hạnh phúc cũng có những khổ đau. Anh muốn cô hạnh phúc, nhưng người đem lại điều đó không bao giờ có thể là Lãnh Hàn Duật! Cô là của anh, của một mình anh!

“Chú lưu manh, tại sao cứ là lá vàng thì sẽ rụng?”

Cô đưa một chiếc lá vàng khô đứng trước mặt anh, đầu khẽ nghiêng đi về nghĩ ngợi. Ánh đèn điện từ xa hắt lại, chiếu lên khuôn mặt bầu bĩnh, làm đôi mắt vốn đã sáng nay càng sáng hơn.

Lưu Minh nhận lấy chiếc lá từ tay cô, ánh mắt sắc lạnh khẽ nheo lại nhìn về một nơi xa xăm, cả người tản mát ra một mùi sát khí nồng đậm khó có thể che giấu.

Vạn vật sinh sôi, sinh ly tử biệt, đâu có cái gì là mãi mãi vĩnh cửu?

Lá vàng có thể rụng, con người cũng như vậy mà già cỗi, làm sao có thể tồn tại nghịch lý mãi mãi trường tồn?

Sinh mệnh là một vòng tuần hoàn giữa con người với con người. Ai cũng sẽ phải chết, quan trọng là ai có thể ngắm nhìn được thế giới lâu hơn?

Anh muốn sống, anh muốn tự tay giết chết Lãnh Hàn Duật, anh muốn cướp lại tất cả những thứ vốn là thuộc về anh.

Lá rụng, cũng như kiếp sống của một đời người trở nên héo tàn, úa vàng theo năm tháng mà thôi. Anh có thể hủy hoại chiếc lá già cỗi, cũng có thể hủy hoại đi cả một đời người!

“Di Di, mỗi một chiếc lá đều là một sinh mạng. Nó rụng, tức là nó đã hết một kiếp. Cũng như chúng ta, khi đã đến tuổi sinh tử, có làm thế nào cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi số mệnh”

Anh lật nhìn chiếc lá trong tay, khẽ thở hắt ra một hơi, sau đó vòng tay qua ôm lấy cô vào lòng.

“Di Di, sau này, em hãy chết trước tôi, nhé?”

“Ừ... Tại sao? Chú lưu manh, chú thật xấu xa! Tôi đáng ghét vậy hay sao? Sao chú lại có thể muốn tôi chết trước chứ?”

Nếu là Duật, anh sẽ không bao giờ muốn như vậy! Nhất định anh sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cô phải chịu đựng cái chết!

“Di Di”

Lưu Minh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô, áp lên gương mặt cương nghị của mình, môi khẽ mím lại.

“Di Di, em sao lại nghĩ tôi như thế? Em thấy mặt tôi có thể tàn nhẫn như vậy sao?”

An Vi Di hơi chu chu môi, ngược mắt lên ngắm nhìn anh, bất giác anh cũng đang nhìn trực diện vào mình, lại vội vàng cúi đầu xuống uất ức.

“Nếu... Nếu không phải, vậy... Vậy tại sao chú lại nói như vậy?”

Cô phụng phịu cắn cắn cánh môi, nuốt nuốt nước miếng mà chất vấn.

Cô sợ! Chú lưu manh đối với cô rất tốt, nhưng chính cô không cách nào có thể thích ứng được. Cô thích được ngồi bên cạnh Duật, vì cô luôn luôn vui vẻ khi bên anh, cô cảm thấy nhẹ nhõm, xóa tan đi muộn phiền. Nhiều lần đã cố gắng bỏ quên anh ở phía sau, nhưng chính anh lại tìm mọi cách để chen lên đứng phía trước, ngay trước mặt cô, khiến cô cảm thấy thật sự rất yên lòng.

Mặc dù không biết cảm giác đó là gì, nhưng cô biết, anh ngày càng đi sâu vào trong lòng cô mất rồi.

Cô rất sợ cảm giác không có anh bên cạnh, đồng thời lại nhớ rõ những phút giây anh thủ thi bên tai. Anh xa cô, cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh!

“Tôi muốn tôi sống lâu hơn em, bởi vì người chết sau sẽ đau hơn người chết trước, tôi muốn em luôn được sống hạnh phúc cho đến cuối đời”

Lưu Minh thủ thi bên tai cô, ánh mắt cũng theo đó mà trở nên ấm áp. Sau này, khi cô về bên anh rồi, anh sẽ luôn bên cô.

Khi cô đau ốm, anh sẽ chăm sóc, che chở cho cô...

Khi cô mệt mỏi, có anh luôn nắm tay, ôm cô, động viên cô...

Khi cô rời khỏi anh, anh sẽ khóc cho cô, đau lòng thay cô, rồi sẽ đi cùng cô, để cô không còn một mình cô đơn.

Bởi lẽ, anh cũng rất cô đơn!

Người ta nói, ai sống được càng lâu, người đó thật có phúc. Nhưng với anh, sống lâu mới thật sự mệt mỏi, phải tranh giành, đấu đá lẫn nhau để độc chiếm tham vọng. Anh muốn cô chết trước anh, để anh có thể đau khổ vì cô, để anh được ngắm nhìn cô lâu hơn, để anh không bị ai khác cướp mất cô...

Anh vuốt ve mái tóc óng mượt của cô, tham luyến mùi hương thơm mát khiến anh như trúng phải men say, cả người đều tê dại.

“Chú, chú thật tốt!”

An Vi Di khịt khịt cái mũi nhỏ nhắn, mắt híp lại nở nụ cười đầy ngọt ngào. Mặc dù chú Luru mạnh không được giống Duật, nhưng thực sự cũng đối xử với cô thật tốt, thật giống một người anh trai!

Nhưng mà... Chú Luru mạnh là anh trai, vậy Duật là gì?

Cô không biết, thật là không muốn nghĩ!

Cô lại nhớ đến Duật rồi...

Duật, chú đang ở đâu? Chờm nào chú mới về?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Rắc rối. Vị hôn thê của Lãnh Hàn Duật(p2)

“Chú Luru Mạnh, cảm ơn chú đã đưa tôi trở về”

An Vi Di cười khúc khích nhìn Luru Minh, ánh mắt sáng ngời như những vì sao lung linh mờ ảo.

Cả ngày đi chơi, hiện tại cô cũng cảm thấy thật mệt mỏi!

“Di Di, em sống ở đây sao?”

Luru Minh nhíu mày nhìn cánh cổng đang đóng chặt, trong mắt hiện lên tia sát khí nồng đậm.

Cô đang sống cùng Lãnh Hàn Duật? Chết tiệt! Anh không cho phép! Không ai được cướp đi bất cứ thứ gì từ anh!

An Vi Di gật gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng khẽ chu ra, thật sự là một vẻ đẹp đáng yêu khó cưỡng!

“Ừm, là Duật một mực ép tôi đến đây sống cùng chú ấy!”

Nhưng bây giờ cô phải sống một mình đó! Cô phải tự chăm sóc chính bản thân mình rồi!

“Di Di, em có biết là mình đang dẫn sói vào nhà không hả?”

Luru Minh nổi giận đùng đùng nắm lấy bờ vai bé nhỏ của cô, ruột gan đều đã vì tức giận mà trào ra ngoài.

“Chú luru mạnh, tôi... Đây là nhà của Duật mà, không phải là nhà của tôi!”

An Vi Di cắn cắn môi đầy vẻ uất ức, cái đầu nhỏ cúi xuống như đang nhận lỗi, trông cô hết như một con cún nhỏ bị ức hiếp.

Lãnh Hàn Duật không kim lòng được, Luru Minh lại càng không. Anh cúi đầu xuống ngắm nhìn khuôn mặt đang xị ra của cô, bao nhiêu sự hung hãn đều bị chìm xuống, thay vào đó là nụ cười đầy sùng nịch.

Anh vuốt ve cái má phúng phính của cô, trong ánh mắt toàn là vẻ cưng chiều, nhìn cô như một sủng vật.

Di Di, đợi tôi. Nhất định tôi sẽ đưa em rời khỏi nơi này...

“Luru Minh?”

Nghe được giọng nói là lạ, cả An Vi Di cùng Luru Minh đều quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Trước mặt hai người, một người phụ nữ kiều diễm đứng dựa lưng vào cổng, trên người mặc chiếc váy bó sát tôn lên đôi chân dài quyến rũ. Cô ta khoanh tay lại, ánh mắt chán ghét nhìn về hai người phía trước.

“Tôi cứ nghĩ là Duật về, không nghĩ tới lại là anh. Hai người đã giải hoà rồi sao?”

“Tư Quỳnh, chuyện của tôi và cậu ta thì có liên quan gì đến cô sao? Mấy năm không gặp, không nghĩ tới thật nhiều chuyện của cô vẫn chưa thể bỏ được!”

Lưu Minh trên khoé miệng cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, bàn tay vẫn mon men trốn khuôn mặt mềm mại.

Cô ta thực sự quá phiền phức đi? Cũng may anh không phải lúc nào cũng gặp cô ta, nếu không sẽ bị tức giận mà tổn thọ!

Tư Quỳnh không may mắn để ý đến câu nói chế giễu kia của anh, ánh mắt hứng thú nhìn về phía An Vi Di:

“Lưu Minh, đây là...? Sẽ không phải là cháu gái của anh đi?”

Lưu Minh tức giận mặt tối sầm, răng đã nghiến lại với nhau ken két. Cháu gái? Đùa sao? Anh mới chỉ gần ba mươi, còn cô cũng đã hai mươi tư tuổi, lấy cớ gì mà lại có thể đem ra hỏi một câu ngu ngốc như vậy?

“Cô ấy là bạn gái của tôi”

“Ồ”

Tư Quỳnh thu hồi ánh nhìn hứng thú, khẽ tặc lưỡi.

“Từ khi nào anh lại có hứng thú với một đứa bé như vậy?”

Tư Quỳnh khinh thường nhìn cô đang sợ hãi mà nép vào lồng ngực Lưu Minh. Bạn gái? An Vi Di kém cô ta hẳn một cái đầu đi?

Cô ta là đang cố tình kích bác anh! Lưu Minh nhếch môi, như có như không mỉm cười. Anh không thèm để ý đến cô ta, xoay người nhìn An Vi Di:

“Di Di, em mau vào nhà, kéo bị sương làm lạnh”

An Vi Di vẫn như tượng đá khi nghe anh nhắc đến hai từ “bạn gái”. Cô ngu ngốc, nhưng hai từ đơn giản này, cô có thể hiểu được. Cô là bạn gái của chú Lưu Minh sao? Vậy...

Cảm giác áy náy bỗng chốc xẹt qua trong trí óc cô. Cô cảm thấy tội lỗi. Là do khó xử với Lưu Minh hay có lỗi với Lãnh Hàn Duật?

“Tôi... Tôi biết rồi! Chú về nhớ phải cẩn thận đó”

Cô vẫy tay chào tạm biệt Lưu Minh, cánh tay bị nắm bị thoát khỏi bàn tay to lớn khiến anh có chút lạnh. Nuốt tiếng hôn lên cái má phúng phính, anh không thèm nhìn về phía Tư Quỳnh mà xoay người đi thẳng.

Tư Quỳnh tròn mắt nhìn An Vi Di ung dung bước từng bước chân chậm chạp vào trong, đầu lông mày nhíu chặt lại với nhau.

“Cô làm gì vậy? Không biết giữ phép lịch sự với chủ nhân của ngôi nhà sao? Mà cô là ai? Ai cho cô cái quyền tự tiện đó?”

Tư Quỳnh giật lấy cánh tay cô hất văng ra, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đáng yêu kia.

“Chủ nhân?”

“Đúng, chủ nhân. Tôi là vị hôn thê từ bé của Lãnh Hàn Duật”

Tư Quỳnh đồng đặc tuyên bố, trong giọng nói không che giấu nổi sự hưng phấn.

Vị hôn thê từ bé...

Vị hôn thê từ bé...

Vị hôn thê từ bé...

Mấy từ đơn giản này, chẳng hiểu sao nó cứ quẩn lấy tâm trí cô, trái tim bỗng dưng nhói lên đau đớn.

Duật có vị hôn thê rồi, cô ấy là vị hôn thê của anh, vậy... Cô là gì? Cô biết trả lời cô ấy như thế nào đây? Bạn gái? Người yêu? Hay...người xa lạ? Bây giờ, cô mới chợt nhận ra, mình chẳng là gì của anh cả, có lẽ chỉ là một người qua đường trong vô số những người qua đường của cuộc đời anh mà thôi...

“Tôi là... Là em gái nuôi của anh ấy”

“Em gái nuôi?”

Tư Quỳnh ngơ vờ mà nhìn An Vi Di. Từ khi nào thì Lãnh Hàn Duật lại tốt bụng như vậy? Căn nhà này, ngay cả cha mẹ anh cũng đều không được bước chân tới, thậm chí cô ta cũng bị cấm cản, vậy mà An Vi Di...

“Đúng, là em gái nuôi”

Cô rụt rè khẳng định, ánh mắt không che giấu nổi nỗi u buồn. Hình như...ngực trái của cô đang đau, đau lắm...

“Tôi tạm thời tin tưởng cô, đợi Duật trở về, tôi sẽ hỏi cho ra nhẽ! “

Cô ta cần phải xác định rõ, nếu không làm trái ý Lãnh Hàn Duật, nhất định anh sẽ nổi giận!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 25: Lãnh Hàn Duật trở về (p1)

Một ngày hai mươi tư giờ cứ thế trôi qua, hôm nay vừa đến, ngày mai đã chuẩn bị thay thế ngày cũ.

An Vi Di vẫn lặng lẽ chờ đợi Lãnh Hàn Duật trở về với tư cách của một người em gái.

Em gái...

Hai từ đơn giản như vậy, nhưng sao cô lại thấy khó chịu quá. Cô không muốn trở thành em gái của anh!

Tư Quỳnh đối với cô không có ác ý gì, nhưng cô không thể nào yêu thích cô ta. Có phải cô là người xấu không?

“Di Di, em đang suy nghĩ gì mà trầm tư vậy?”

Lưu Minh đứng dựa lưng vào cửa nhìn ngắm nhìn khuôn mặt khả ái của cô, tay vòng trước ngực khẽ mỉm cười.

Cô chấp nhận đến công ty làm cho anh, anh nghĩ như vậy sẽ bớt nhớ cô hơn, nhưng hình như xa cô một giây anh liền thấy nhớ. Anh muốn cô mãi mãi ở bên cạnh, không bao giờ rời khỏi tầm mắt của anh.

“Chú Lưu Minh, tôi buồn”

An Vi Di bấm môi lắm lắm, khoé mắt chẳng hiểu sao đột nhiên lại thấy cay cay.

Một tuần, bảy ngày, một trăm sáu mươi tám giờ, mười nghìn không trăm tám mươi phút, sáu trăm lẻ tư nghìn tám trăm giây, tại sao lại có thể trôi qua lâu như vậy?

Mỗi ngày, cô chỉ biết đối mặt với nỗi buồn để chờ ngày Lãnh Hàn Duật trở về. Không có anh, lòng cô thật trống vắng.

Thời gian có anh bên cạnh thường trôi qua rất nhanh, nhưng tại sao bây giờ lại chậm như vậy? Cô nhớ anh! Cô chỉ có thể đếm nhẩm từng giây, từng phút để chờ anh về!

Thật nực cười, tại sao cô lại có cảm giác chính mình là cô vợ nhỏ đang ngày đêm chờ chồng?

Đáng tiếc, vợ của anh không phải là cô!

Lưu Minh bước đến gần An Vi Di, trong lòng nóng như lửa đốt. Cô buồn? Có phải chính anh đã làm gì không tốt? Hay anh không thể thay thế Lãnh Hàn Duật?

Lãnh Hàn Duật? Chuyển đi lần này của anh ta, anh nhất định phải làm cho anh ta ra đi vĩnh viễn!

Bất kể là ai muốn cướp đi thứ gì từ anh, nhất định đều phải chết! Huống hồ còn là một tiểu bảo bối siêu cấp đáng yêu!

“Di Di”

Lưu Minh bẹo cái má phúng phính, cúi xuống nhìn đối diện vào đôi mắt xinh đẹp của cô.

“Nếu buồn, đã có tôi làm chỗ dựa!”

Anh đang tỏ tình với cô, cô liệu có biết hay không? Hay chỉ ngốc nghếch như một đứa trẻ chưa hiểu chuyện đời?

Nếu là đứa trẻ, anh nguyện nuôi đến khi trưởng thành. Nếu là người anh yêu, anh nguyện sẽ bên cạnh cô đến răng long đầu bạc.

Trên thế giới có hai loại đàn ông, đó là mê tiền và si tình. Tiền anh không thiếu, thậm chí anh có thể dâng tặng cô cả một gia tài. Còn tình? Có lẽ anh bị điên vì tình rồi!

Cô ngốc nghếch, nhưng cũng rất đáng yêu, xinh đẹp, hồn nhiên khiến trái tim anh xao xuyến.

Tình yêu sét đánh? Liệu trên thế giới này mấy ai tin vào nó? Yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên? Chính anh cũng chẳng hiểu tại sao trái tim mình lại dễ dàng rung động như vậy. Lạnh lẽo bao năm, cuối cùng chỉ vì đôi mắt to tròn của cô làm cho tan chảy, đánh gục đi mọi nỗ lực cố gắng mà anh tạo dựng.

“Chú Luru Mạnh.. “

An Vi Di nhẹ nhàng gọi tên anh, đôi mắt rung rung như sắp khóc:

“Chú làm tôi thật là đau! “

Cô cố gờ bàn tay của anh, môi bĩu ra phụng phịu. Mặt cô mà, sao ai cũng cứ thích nhào nặn như vậy? Lẽ nào không có ai thương sót cho cô sao?

Luru Minh bật cười với điệu bộ trẻ con của cô. Ai kêu cô dễ thương như vậy? Làn da ấy mềm mịn như da em bé khiến anh lư luyến không muốn buông.

“Di Di, em có thích tôi không? “

Anh cúi xuống cắn nhẹ vào má cô, sau đó lại tiếp tục cười tủm tỉm.

“Có a~~~~”

Lãnh Hàn Duật cùng chú Luru Mạnh rất thương cô, sao cô có thể không thích cho được? Có lẽ trên đời này, cô sẽ chẳng bao giờ tìm được người nào khác tốt bụng như vậy nữa...

“Di Di ngốc, vậy em hãy chứng minh đi? “

“Chứng minh? “

An Vi Di khẽ nghiêng đầu, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn anh:

“Phải chứng minh như thế nào a? “

Cô rất nghèo, không có tiền, cũng chẳng có xe. Cho nên, cô không thể đãi anh một bữa ăn ngon, lại càng không thể đưa anh đi chơi nhiều nơi như cách anh vẫn làm.

Vậy... Vậy cô phải làm sao anh mới tin đây?

Luru Minh bật cười thành tiếng, anh cúi đầu xuống chạm nhẹ vào môi cô. Đôi môi mềm mịn ngọt ngào như một mĩ vị như vậy, ai mà không thêm muốn?

“Chú Luru Mạnh.. “

An Vi Di vội vàng lùi xuống, ánh mắt cô trở nên bối rối hơn bao giờ hết. Cô thấy thật có lỗi với Duật!

“Thật xin lỗi”

Cô lảm bảm nói tiếng xin lỗi với Lãnh Hàn Duật, mặc dù biết chắc chắn anh sẽ chẳng bao giờ nghe thấy. Liệu cô như vậy anh có buồn không? Cô trở thành đứa trẻ hư mất rồi!

“Không sao”

Luru Minh vuốt ve mái tóc cô, coi lời xin lỗi đó là nói với chính mình. Cô cũng đã hai mươi tư tuổi, biết đề phòng nam nhân như vậy là rất tốt! Anh cũng không phải lo sợ cô vì ngốc nghếch mà bán mình cho kẻ khác.

An Vi Di định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi. Càng giải thích không phải sẽ càng rắc rối hơn sao? Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện thì sẽ hay hơn! Hơn nữa, cô không muốn làm cho bất kì ai phải buồn vì mình nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Lấy Vợ Nhỏ: Bảo Bối, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.